

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Ben
İyi Bir Kızım*

S. S. Dier

BEN İYİ BİR KIZDIM

Yazar:

S.S. ATICI

2012

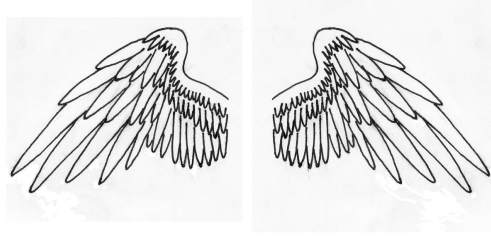
ÖNSÖZ

Aslında tamamen farklı bir amaçla yazmaya başlamıştım. Fakat ben daha ne olduğunu anlamadan satırlar kayıp gitti. Daha sonra uçuk hayal gücüm devreye girdi sabaha kadar bilgisayarın başında oturduğumu, hiç durmadan yazdığımı hatırlıyorum ve sonra bu hikaye ortaya çıktı.

Yayımlanacağını hiç düşünmeden yazılmış bir hikâye. Ve tabii ki her zamanki gibi yazarken yanımda olan ve beni destekleyen dostlarıma sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Bunun kitap olması için uğraşan ve gecelerini bana ve hikâyeye ayıran Tuba'ma da ayrıca teşekkür ediyorum.

Umarım satırlarda aradığınızı bulabilirsiniz... Fakat unutmayalım bu bir aşk hikâyesi değil!

S.S. ATICI

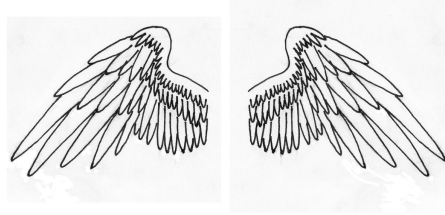

Hayat bazen çok fazla tozpembe gelir insana. Elif'e de öyle geliyordu. Hayallerinde çok şey vardı. Hayat onun için birçok güzel hediye sunmuştu. Mutlu bir kızdı. Güzel bir kızdı. İyi bir kızdı ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Ta ki 'onunla' tanışana kadar!

Bazı şeyleri öğrenmek için tecrübe etmesi gerektiğini daha sonra öğrendi. Mesela hayatın sandığı gibi bir yer olmadığını. Ya da insanların bildikleri insan olmadıklarını. Kabuğunun dışına çıktığında her söylenen sözün doğru olmadığını da çok geç öğrendi...

O, iyi bir kızdı... Hayalleri vardı.

1

Bir kuş kanatlandı içimde, kanatlarını çırparak uçtu bedenimde. Sonra derimi yırtıp geçti özgürlüğe doğru kanat çırparak... Karanlık odanın içinde bembeyaz bir kuş. Bu benim çocukluğum... İyi tarafım... Temiz tarafım... Şimdi biliyorum ki çölde sığınak yokmuş... Ama düşmeden önce bilemezdim ki?

İki dudağımın arasında bu çöle adım atacakları geri çevirmek. Peki neden susuyorum? Kimi koruyorum? Ben iyi bir kızdım... Kuş hücrenin içinde çıkacak delik bulamadı ve tekrar bu pis bedene döndü. Temiz yanım bana geri dönerken ben kararımı vermiştim... Konuşacaktım... Çünkü ben iyi bir kızdım!!

Geçmiş temiz, geleceği parlak...

“Hadi baba... Hadi bir daha at. Lütfen.” Sevinçle omuzlarına tutunmuş yine beni havaya fırlatmasını bekliyordum. Böyle şeyler yapmak çok hoşuma gidiyordu. Kendimi o zaman daha üstün görüyordum diğer insanlardan. Ve havada takla atıp suyun içine gömülürken nefesimin kesilmesi bana ayrı bir zevk veriyordu.

“Tamam. Tamam. Ama son bak. Üç deyince.”

“Tamam.”

Babam suyun içine daldı, o yara bere olan ellerini birleştirdi ve ben parmak uçlarımda birleştirdiği avuçlarının ortasına bastım. Diğer ayağımla zıplıyordum hafif hafif.

“BİR... İki... Üç” Ve kendimi bir mermi gibi sürdüm havaya. Mavi göğе doğru uçarken kendimi güneşе uzanmış gibi hissediyordum. Babamın ellerinden ayrıldığım an biraz daha gittim ve havada takla atarak maviliğın içine daldım. Yüzüm her zamanki gibi kuma yapıştı ama önemsemedim. Mükemmeldi. Suyun yüzeyine çıktığımda derin bir soluk aldım. Çevreme baktığımda insanların beni göstermeleri hoşuma gidiyordu. Daha 13 yaşındaydım...

Kız gibi değildim ben aslında. Daha çok erkek gibiydim. Judoya gider, mahalle maçlarında forvet oynar, babamla hafta sonları garaja giderdim araba tamir etmeye. Babamın sonunda ulaşabildiği erkek çocuk daha bir yaşındaydı. Ben doğduğum zaman üçüncü kız olmuşum ve babam yüzünü asmış o zamanlar. Ama sonra büyüyünce beni yanından fazla ayırmazdı. Çünkü erkekten farkım yoktu. Kısa kesimli saçlarım, erkek tip pantolonlarım ve bol gömlekler. Tam bir erkek Fatma. Çalışkan bir öğrenciydim. Annemi sever, babama tapar, ablalarımın bayılır ve ailem için gerekirse ölürdüm bile. Öyle erkekle, flörtle falan işim yoktu. Daha küçüktüm zaten. Sinsi günahlardan haberim yoktu. Tertemiz bir aile kızı. Yazları köye giderdik, bahçelerimiz vardı. Fındık toplardık biz. Babam tamirhanede kalmak zorunda olduğu ve ablalarımın ‘‘Ay yılan, ay böcek’’ dedikleri an, anneme bahçelerde ben yardım ederdim. Küçük bedenime kilolarca çuvalları bindirip gıkım çıkmadan taşırdım onları. Gocunmazdım da, hoşuma giderdi böyle işler yapmak. Ata binerdim. Eğer biraz paramız varsa atla taşırdık fındık çuvallarını. Boş dönerken de atı olabildiğince hızlı sürerdim. Yani anlamadığım iş yoktu. BİR erkek gibi kaslı ve güçlüydüm. Silah kullanmayı da çok severdim. Babamın bir 14’lük bir de Baretta’sı vardı. Silah kullanmayı da öğrenmişim yani. Daha küçük yaşlarımda babamın ‘oğlum bu benim’ diye sevdiği kızıydım.

Okula döndüğümde Türkçe öğretmeni dönem başı bize kompozisyon yazdırırdı. ‘‘Tatilde neler yaptınız?’’ Benim her sene aynıydı... Fındık topladım. Babam köye geldiğinde bizi denize götürdü. Piknik yaptık. Sonra arkadaşlarım kıkırdardı. Sanki umurumdaydı onların Bodrum, Antalya, kumsal maceraları... Babam bizimle geçirebileceği her anı değerlendirirdi. Ailesine bağlı, karısına aşıktı. Çok aşık. Sonra ben büyüdüm. Liseyi sınavlara girerek kazanmışım. Allah ne büyük mutluluktu o. Resmen bayram havası vardı evde. Evimizden biraz uzak ve masraflıydı ama olsun. Okuyup büyük adam olacaktım. Zehir gibi kafa vardı ya bende! Ablalarım çeyiz derdine düşmüşlerdi o zamanlar. İkisi de nişanlıydı.

Lisenin ilk günü o muhite ait olmadığımı anladım ben. Ama her ortama kolaylıkla uyum sağlayabilirdim. O zaman gördüm yanlış şeyleri. Erkekler kimi uyuşturucu madde kullanıyorlar. Kızlar bir hafta bir erkekle iken diğer hafta başka bir erkekle. Ben ayırıydim. Zaten erkeklerden nefret ederdim. Yani yılışık olanlarından. Kendimi sadece okumaya vermiştim. Zaten bana o zaman da 'yakışıklı' diyorlardı. Erkek gibiydim ya. Yüz hatlarımda öyleydi. Araba kullanmayı çocukluğumdan biliyordum ve tabi tamirini de. Erkekler benimle konuştuklarında 'Karbüratör, akü, marş, araba markaları, araba kaç cc lik olur? nasıl tamir edilir?' hep bunları konuşurlar, benimde hoşuma giderdi. Bana yaklaşmak isteyen birkaç kişiyi dövdükten sonra beni artık kız gibi görmüyorlardı. Bu benim için iyi bir şeydi. Okuyup cerrah olacaktım.

Ailenin ve sülalenin göz bebeği olmuştum bir anda. 'Elif öyle, Elif böyle' Daha okulum bitmeden aman bitirsin istemeye geleceğiz diyenler çok oluyordu ama umurumda değillerdi. Ailemin de umurumda değildi... Babamın beni kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. Fazla paramız yoktu ama önemsemiyordum. Okula harçlıksız gider, yarım ekmek arası yer, kantine uğramazdım bile. BİR insanın yiyeceğinden çok fazla şey yerdim ben o zamanlar. Eve gidince dolabı silip süpürürdüm.

Hatırlarım... Bir zamanlar kızlar yeni çıkan bir cips almışlardı. Benim okul harçlığım o zaman 250.000 bin lira. O zamanlar sıfırlar atılmamış. Cips 1.250.000 TL... Biriktirdim. Her gün anneme verdiğim harçlıklarımı biriktirdim. O zamanlar maddi durumumuz çok kötüydü. Sonra kantine gittim.

"Bana şunlardan bir tane verir misin?" dedim. Yiyeceğim ya...

"Senin paran yetmez." demesin mi adam... Kıpırmızı oldum. İlk olarak o zaman paramız olmadığı için utanmıştım. Almadım o cipsi ve eve gidince anneme verdim parayı. En azından ekmek alırdık. Daha yararlı cipsten. Sonra takmadım ama. Mutluydum çünkü!

Ve sonra ben büyüdüm... Serpildim. Eskisi gibi erkek kıyafetleri giymiyordum. Çok da güzelleşmişim. İki bin kişilik okulda her gün biri bana çıkma teklifi ediyordu. Ama ben takmıyordum. Tek derdim okuyup ailemi sevindirmek, mutlu etmektir. Lise 2. Sınıftaydım o zaman. Ama artık kimseyi dövmüyordum. Saçlarım alabildiğince uzundu, koyu kestaneydiler, ince bir vücut yapım vardı. Okulun hem voleybol hem atletizm takımındaydım. Gözlerim ela, dudaklarım kalındı. Güzeldim. Çok güzeldim. Başarılıydım. Ailemin ve öğretmenlerimin gözdesiydim. Bunu çevremde olan herkes fark ediyordu. Ve o kadar saftım ki! Kendini yavrukurt sanan bir kuzu... Hayaller kurardım o zamanlar. Çocuksu hayaller... Kimi zaman bir savaşçı olur dünyayı kurtarırdım, kimi zaman Türkiye'nin en ünlü cerrahı olurdu...

Sonra... Lise sonda onu tanıdım. Bir gün Meryem’le kol kola girmiş otobüs durağına gittik. BİR araba yaklaştı durağa ve camını açtı. Opel arabanın markası. Ben tabii alışkanlık hemen arabayı inceledim. Sonra fark ettim içindekini.

“Ne haber Meryem? Ne yapıyorsun?” dedi çocuk. O an afallamıştım. Sanki yumruk yemiştım birinden. Öyle ki geriye doğru sendeledi bedenim. O mavi gözleriyle göz göze geldik ve öyle kaldık. Kim bilir ne kadar.

Meryem’in kıkırdaması ve beni dirseklemesiyle kendime geldim. İlk defa öyle hissediyordum. Çarpılmış gibi, elektrik çarpmış gibi. Bilmem kaç volt? Ama gözümü alamıyordum. Simsiyah saçları, mavi gözleri, ıslak dudakları ve kirli sakalı. Giyimi son derece düzgün. Hele gülüşü... Tam bir felaket... Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey olduğu kesindi...

Meryem’in zorlamsıyla bizi eve bıraktı. Ben domates bahçesine dönmüş, neden yandığımı bilmiyordum. Yanıyordu yanaklarım. Meryem’i önce, beni daha sonra bırakmıştı. Eve nasıl geldim? Nerelerden geçtim? Bunlardan haberim yoktu. Sadece bana bakan bir çift göz benim aklımı alıp götürmüştü. Sonra anlamıştım aşık olduğumu. Hem de ne aşık. Delicesine. O gece Üniversite sınavına çalışmam gerekiyordu her gece gibi. Dershaneye gidemiyordum. Ama benim çalışmak bir yana dursun yemek yiyecek durumum yoktu.

Ve sonra bir gün bana Meryem’le haber gönderdi. Benimle çıkmak istiyormuş. Kendi kendime ne kadar ‘hayır’ desem de Meryem’e ‘Tamam’ dedim. Yıkılmaz ben yıkılmıştım. O maviliğe kapılmıştım.

Ve biz çıkmaya başladık. Öyle oluyormuş. .Adı çıkmakmış. Umurumda değildi. Her ne ise ne. Ben yaşadığım mutluluğa bakıyordum. Aslında aileme söyleyebilirdim ama annem biraz fazla dindardı ve babam da işi bozar diye söylemek istemiyordum.

Adı Kerem’di. Bana öyle aşık öyle aşıktı ki ben kendimi ona karşı suçlu hissediyordum daha az sevdiğimi düşünerek. Her gün okul çıkışında buluşuyorduk.

“Dayanamıyorum artık sensizliğe. Çıldırarak üzereyim.” dedi bir gün. O en sevdiğim bakış ve gülümsemesi yüzünde yerini almıştı. Ve ben o anda eriyordum yavaş yavaş.

“Biliyorum aşkı. Bende senden farklı değilim ama biliyorsun. Benim daha okulum var. Üniversite de var. Biraz beklemen gerekecek.” dedim içimde bende seninle her an birlikte olmak istiyorum diye bağırarak.

“Ben buna dayanamıyorum Elif. Artık seni istiyorum.”

“Bizimkiler buna izin vermezler.”

“Umurumda değil. Bugün seni annemle tanıştıracam.” dedi gülümseyerek. Şimdi işin gerçeği her kız sevdiği insanın ailesiyle tanışmayı ve beğenisini kazanmayı isterdi. Ben anneleri aramış arkadaşımın birinde ders çalışacağım demiştim. Yalandan nefret ediyordum ya, bana hemen inanmışlardı. O anlar aklımdan bile geçmiyordu. O ne iş yapar, hayatı nasıldır?

“Ya beni sevmezse. Erken değil mi sence?” dedim asansörden çıkarken.

“Geç bile kaldık” dedi eli yanağımda dudaklarımdan bir öpücük alamaya çalışıyordu. Hala onunla öpüşmemiştim. Katı kurallarım vardı ve o yıkacağını biliyordu.

O gün evin kapısından içeri girdiğimizde tonton bir kadınla tanışmışım. Kerem’in annesi çok şeker bir kadındı. Ve beni sevdiğine inanmışım. Kerem’in de hoşuna gitmişti bu. Çok mutluydum. Her şey bu kadar yolunda gidiyordu. Sadece bir problem vardı. Benim param yoktu ve ben artık bundan utanıyordum. O her gün mis kokular içinde beni kendi dünyasının içine çekerken benim parfüm alacak param bile yoktu. İlk defa o zaman bir kaç yıl üst üste giydiğim yırtık botlarıma isyan edip ailemin canını sıkıyordum. Ve ertesi gün babam bana yeni bot almıştı. Ama ilk defa yaptığımdan da utanmıyordum. O, o kadar temiz ve güzel giyiniyordu ki kendimi onun önünde küçük görüyordum. Ona tapıyordum. Böylesine aşık olmuşum.

Ve lise bitti. Diplomamı alacağım gün babam beni okula bırakıp işe gitti. O gün Kerem’le buluşacaktık. Aynı gün 18. Yaşımın ikinci günüydü. Bana harika doğum günleri hazırlanmıştı. Biri ailemden. Biri Kerem’den. Ona deli gibi aşıkım. Hatta aşkın ötesinde bir şey olduğunu düşünüyordum. Üniversite sınavını da büyük bir başarıyla atlatmışım. Tercihlerimi yazmış sonuçlarımı bekliyordum. Cerrah olacaktım!

Diplomamı almak için acelem olmadığı için bu kadar bekletmişim. 4.95 ti diploma notum. Aldım ve okulun girişinde Kerem’i beklemeye başladım. Biraz sonra ağzı kulaklarında geldi. O zaman neden bu kadar sırtıttığını anlamamışım. Ne geri zekalıymışım...

“Hadi çabuk bin” dedi araba yanıma geldiğinde. Ağzım kulaklarımda hızla bindim arabaya. Yanaklarımdan öptüm.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum bir süre sonra. Bana acayip bir bakış atıp.

“Benim evime.” dedi. Vites değiştirmedeği her an eli benim elimdeydi ve bu bana inanılmaz bir mutluluk veriyordu.

“Öyle mi? Tamam.” dedim ona tüm aşkımla gülümseyerek. “Annen bizi gördüğünde sevinecek” dedim bir süre sonra. Bana baktı ..

“Annem evde yok ki! Benim evime gidiyoruz.” dedi gülümseyerek. Aklım karışmıştı.

“Senin evin?” dedim şaşırarak.

“Benim evim işte. Ben ayrı ev tuttum. Hem evlenince orada kalırız.” dedi elimi daha sıkı tutarak. Evlenmek mi? Bunu hep düşünürdüm ama onun dudakları arasından dökülünce daha bir ayrı olmuştu. Yüzüm kızardı önce ve dudaklarım kıvrıldı geriye doğru.

“Daha erken ama...” dedim konuşabildiğimde.

“Olabilir. Ama hazırlık yapmak için erken değil.” dedi. Ve araba durmuştu. Büyük bir apartmanın önünde durmuştuk. Ben binayı incelerken, o beni inceliyordu. Başım ona döndüğünde göz göze geldik. Aşkla bakıyordu bana.

“Beşinci kat. Çok seveceksin.” dedi. Aynı anda telefonum çaldı. Elimle ona sus işareti yaptım çünkü arayan babamdı.

“Efendim baba.”

“Nerdesin kızım?” diye sordu ama nefes nefeseydi. Bir şey olmasından korkmuştum.

“Arkadaşlarımla geziyoruz baba. Ne oldu? Bir şey mi var?” diye sordum merakla.

“Evet. Hem de öyle bir şey ki...” Durdu bir süre. Endişeyle dudaklarından dökülecek kelimeleri bekliyordum. “Kazandın... Tıp fakültesini kazandın... Kızım tebrikler. Biliyordum başaracağını. Aferim sana. Akşama pasta alırsın. Bunu kutlarız. Doktor kızım benim.” daha bir sürü şey söyledi. Benim sevinçten dilim tutulmuştu. Heyecandan göğsüm kabardı. Kerem’e döndüm telefonu kapatınca.

‘‘Kazanmışım. Tıp fakültesini kazanmışım.’’ dedim sevinçle bağırarak ve boynuna atladım.

‘‘Tebrikler aşkım. Yakışır benim aşkıma.’’ dedi dudakları boynumu öperken.

‘‘Seni seviyorum.’’ dedim içimde kopan sevinç fırtınasıyla.

‘‘Bende seni.’’ dedi ve arabadan inip onun evine çıktık.

Ev şahaneydi. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Salona geldiğimizde koltuklardan birine yayıldım.

‘‘Burası harika. şimdi biz evlenirsek eğer burada mı kalacağız?’’ diye sordum kızarak. Yanıma gelip elimi sıkıca tuttu.

‘‘Evet, burada kalacağız. Düşünsene sadece ikimiz. Her gün beraberiz. Sabahları senin güzel sesinle uyanacağım. Her akşam beraber yemek yiyeceğiz. Sence de mükemmel değil mi?’’

‘‘ ok güzel. Ama daha çok var.’’

B r anda beni kucağına aldı ve yatak odasına doğru ilerledi. Ben beni bırakması için numaradan bağırıyordum. Aslında çok keyifliydim. Odaya girdiğimizde beni yatağın üzerine yatırdı ve kendisi de yanıma uzandı. Saçlarını okşamaya başladı ve yanaklarımı öpüyordu. Midem karıncalanmaya başladığında, yanaklarımda yanmaya başladı. Ona deli gibi aşıktım. O ne söylese benim için doğruydı. Katı kurallarım kalmamıştı. O  l me gidiyoruz dese belki giderdim bile. Gözüm ondan başkasını görmüyordu. Üniversiteyi kazanmam bile onun yanında olduğum an kadar mutluluk vermiyordu bana.

Ve o bir anda dudaklarıma yapıştı. İlk defa... Ben kendimi geriye çekmedim. Çünkü çekmek istemedim. O kadar güzeldi ki dudaklarının tadı. Ve o kadar muhteşemdi ki verdiği keyif. Sa larımda ellerinin dolanması, dudaklarının dudaklarımin üzerinde dansı... Ve ben ölüyordum. Mutluluktan  l yordum...

‘‘Ben artık sensizliğe dayanamıyorum.’’ dedi nefes almak için dudaklarını çektiğinde.

‘‘Ama-’’ elini dudağımın üzerine koydu..

‘‘Ama. Ama ne? Okulun mu? Ben seni okuturum... Bak... Kal benimle... Lütfen kal... Seni seviyorum. Sana aşığım. Gitme buradan.’’ afalladım önce ..Tekrar dudaklarıma yapıştığında ilkinde olduğu gibi karşılık

veremiyordum.Çünkü söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum.

“Ne demek gitme?” dedim kendimi ondan ayırarak.

“Gitme işte. Kal burada.” bir eli yanağımı okşuyordu.

“Şimdi mi? bugün?”

“Evet.”

“Yapamam. Babam. Annem. Onlara ne diyeceğim. Olmaz. Daha okuyacağım.”

“Ben seni okuturum. Söz veriyorum. Düşünsene. Her gün beraberiz.Evliyiz.Ben seni okula bırakıyorum her gün ve sonra alıyorum.”Tekrar dudaklarına yapıştı.Söyledikleri öyle cazipti ki o an.Beynimin karıştığını hissediyordum.Hiç böyle düşünmemiştim.bu kadar erken olmasını.Ama ailem. Yoo. Hayır. Yapamazdım. Tekrar onu iterek dudaklarından ayrıldım.

“Yapamam. Olmaz. Onları bu şekilde üzmem. Bana güveniyorlar. Her şeylerini bana göre ayarlıyorlar. Yapamam.” dedim. Yüzüne bakamıyordum. Aslında istediğim tamda onunla olmaktı. Bu odada, bu evde. Onunla birlikte ömür boyu yaşamak.

Beni kendisine çekip kucağına oturttu. Ve kulağıma fısıldamaya başladı.

“Seni seviyorum. Kal benimle.” ve sonra boynumdan öptü.

‘Evet.’ Dedim içimden. Seninle kalmak istiyorum ama yapamam.

“Gitme. Bu gece benimle kal.”

“O zaman. Şimdi gideyim. Sen gel beni ailemden iste. Çabucak düğün yaparız.”

“Vermezler şimdi seni bana. Okulunu bahane ederler. Bu kadar rahat görüşemeyiz.Şimdi bir söz ya da nişan yaparlar.Biz yine beklemek zorunda kalırız.Ya baban beni sevmezse.Düşün bir... Sen seviyorsun ama onlar istemezse. O zaman ne olacak. Ben senden ayrı kalmak istemiyorum. Sensizlik beni korkutuyor.”

Hiç bir şey diyemedim. Onsuz olmak benim en büyük kabusumdu. Ya babam gerçekten onu istemezse. Ya dediği gibi vermezse.

“Ama benimle bir daha konuşmazlar. Buna dayanamam.”

“Affederler. Merak etme. İlk kaçan sen olmayacaksın. BİR süre kızarlar ama elimizde evlilik cüzdanı af dilemeye gideriz. O zaman affederler. Tamam biraz uğraşırız ama.”

O sona doğru geliyordum. Kabul mü edecektim? Kendi kendime bunu sorarken bile kendimi kabul etmiş gibi hissediyordum. Çok cazip geliyordu söyledikleri. Dudağıma bal çalınmıştı. Onunla birlikte olmak. Her anında...

“Yapamam. Bunu göze alamam.”

“Ama bensizliği göze alıyorsun.” dedi ve kucağından indirdi. Aptal gibi olmuşum. Çok zor bir durumdu bu. Arafta kalmak gibi. Ailem ve aşkım arasında sıkışmışım. Yanına yaklaştım tekrar ve dudaklarından öptüm. İlk anda karşılık vermedi. Onun bana surat asmasına dayanamazdım. O benim için her şeyden önemliydi. Ve isteği çok kötü bir şey de değildi. Beni seviyordu ve evlenmek istiyordu. Ablamın biri evlenmişti. Diğeri de nişanlıydı. Onlara bir şey dememişlerdi. Tamam, benim biraz erken ve habersiz olacaktı ama olsun. Ve o dudaklarıma karşılık verdi. Dakikalarca. Elleri saçlarımda dolanıyordu. Arada sığ nefesler alıyorduk. Ama kaybolmuşum o dudakların tadında.

“Ya bu gece benimle kal!” dedi öpüşümüz devam ederken. “Ya da bir daha beni görme.” dondum o an. Bu kadar mı istiyordu benimle olmayı. Onsuzluk. Bu blöf müydü? Kendimi geriye çekip yüzüne baktım. Çok kararlıydı. Gözleri yanıyordu. O bu gece beni istiyordu. Beynim bir süre bulanık kaldı. Ama sonra tüm duygularım berraklaştı. Onsuzluk her şeydi. Ölümümdü. Onsuz olmazdım. O da bensiz olamazdı. Camdan dışarı baktım. Hava kararmıştı. Biraz daha gecikince babam beni arayacaktı.

Ve o hala gözlerime bakıyor. Dudaklarımdan dökülecek kelimeleri bekliyordu. Başımı iki yana salladım. Ama bunu kendime kızdığım için yaptım. O olumsuz olarak anlayıp yataktan hışımla kalktı. Aslında ben kararlıydım. Onunla kalacaktım.

“Burada kalıyorum. Seninle. Tamam.” dedim ve kapıdan çıkmak üzereyken bana döndü. Zafer kazanmış gözleri parladı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Hızla yanıma gelip beni tekrar kolları arasında döndürmeye başladı.

“Biliyordum... Beni sevdiğini biliyordum.” dedi ve dudaklarımdan öptü yine.

“Tabii ki seni seviyorum şapşal.” dedim kucağında salona doğru ilerlerken.” Ama düğün işlemlerini hemen başlatalım. Babam beni affetmezse ne olacak? Onu ikna etmek zorundasın.”

“Tamam. Bana bırak onu. Ben hallederim.”

Yine koltuklara oturduk. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum. O kadar heyecanlı ve mutluydum ki kendimi uçacakmış gibi hissediyordum. Evi şöyle bir gözden geçirdim. BİR kadın eli değmesi lazımdı bu eve. Yanımdan kalkıp mutfığa doğru ilerledi. Sonra elinde iki büyük bira bardağıyla geri döndü. Oturmadan önce birini bana uzattı. Aldım. Babamla annemden gizli içerdik arada. Kolay kolay sarhoş olmazdım. Ben bardağı aldıktan sonra yanıma oturup kolunu omzuma attı.

“Bana nüfus cüzdanını ver. Telefonunu da kapa. Sana başka hat alalım. Baban polise falan giderse seni geri alırlar. Gerçi on sekiz yaşındasın. Kendi isteğimle dersin hiç bir şey olmaz ama olsun. Şimdi benim telefonumdan babanı ara. Kaçtığını söyle. Polise de gitmesin ama o gidecektir mutlaka. İnanmayacaktır kaçtığına. Yarın bu hatları değiştiririz. En azından nikah olana kadar.” sonra gülümsedi genişçe. Ben de başımı salladım. Her şeyi çoktan düşünmüş gibiydi. Sanki buraya gelmemiz, her şey önceden planlanmıştı. Ona gözlerimi kısıp baktım.

“Sen bunları önceden mi ayarladın?”

“Hayır. Ama bir arkadaşım kız kaçırmıştı. Oradan biliyorum. Evlenmeden babası kızını geri aldı ve bir daha görüşemediler. Böyle olsun ister misin?” bu söyledikleri beni korkutmuştu.

“Hayır.” dedim. Sonra bana telefonunu uzattı. Ellerim tuşların üzerinde dolanırken ben titriyordum. Kerem omuzlarımı okşadı.

“Korkma. Her şey yoluna girecek.” dedi gülümseyerek. O zaman rahatladım. Ona her şeyden çok güveniyordum ve bu işten kolaylıkla çıkacağımıza emindim. Babam bana dayanamazdı. Biraz öfkelenirdi ama ben onu ikna edebilirdim.

Ve artık numarayı çevirmiştim. Çalışıyordu. Babam telefonu açtı.

“Alo? Alo? Kimsiniz? Konuşsanıza.” Kerem elimi tuttu sıkıca.

“Baba? Benim.”

“Kızım nerdesin? Hadi artık gel eve. Bak geç oldu. Pasta da hazır. Seni bekliyoruz.”

“Baba... Ben gelmiyorum. Ben... Evleneceğim. Kızma bana ne olur. Polise de gitme. Güvendeyim. Seni seviyorum. Annemi de.”

“Eliffffff... Ne diyorsun sen? Eve gel kızım. Lütfen... Bak yanlış bir şey yapma. Hayatını karartma. Eve gel.”

“Baba... Lütfen. Geleceğim... Ama evlendikten sonra.” Ve Kerem telefonu elimden alıp kapadı. Sonra hattı içinden alıp iki parmağının arasında parçaladı. Şaşırarak ona bakıyordum. Bu kadar mı korkuyordu bensiz kalmaktan.

“Senin telefonunu ver. Şimdi onu arayacaktır.” Aynı anda telefonum çaldı. Kerem telefonu eline aldı ve aynı şekilde alıp hattını kırdı.

“Yarın iki yeni hat alırız. Nikah olana kadar bulunmamamız lazım.”

Başımı salladım. O gece ben yatak odasında yattım o ise salonda. Nikah olana kadar aramızda hiç bir şey geçmemesi gerekiyormuş o yüzden benden uzak durması lazım olmuş yoksa bana dayanamazmış. Aslında ben yanımda kalıp bana destek olmasını istiyordum. Ama yaptığı da hoşuma gitmişti. Işıkları kapatıp yatağıma uzanınca... Gözyaşlarıma engel olamadım. Yatağı yadırgamıştım, evi yadırgamıştım. Ve babamı özlemiştim. Sonra tekrar doğrudum. Gözyaşları içinde hıçkırıyordum. Ya beni affetmezse... Ama mutlaka affetmesi lazımdı. Beni herkesten çok severdi. Sonra tekrar uzandım ve gözyaşları içinde uyuya kaldım. Sabah Kerem kahvaltı hazırlamış acele ediyordu. Nüfus cüzdanımı ona verdim. Nikah işlemlerini başlatacaktı. Bir tarafım ne kadar üzgünse diğer tarafım uçuyordu sevinçten. Kahvaltıdan sonra acele ile çıkıp gitti. Heyecanlıydı. Bende evi topladım ve sonra annemden öğrendiğim ve evde olan malzeme kadarıyla yemek yaptım.

Akşam eve geldiğinde bana bir sürü kıyafet almıştı. Bir sürü güzel şey. Bu hoşuma gitmişti. Saatlerce nasıl olacağını konuştuk. Hemen olmuyormuş bir iki hafta gerekiyormuş. Artık bekleyecektik. Başka çare yoktu. Heyecanlıydım. Arada anneleri aramak istiyordum ama o izin vermiyordu. Ne yaptıklarını merak ediyordum. Mutlaka üzüntüden kahrolmuşlardı. Ama nikahın olduğu gün hemen gidip ellerini öpecek ve af dileyecektim. Affetmezse ayaklarına bile yapışabilirdim.

Kerem’le aramda hiç cinsel bir şey geçmiyordu. Arada sadece dudaklarımdan öpüyor, çok ileri gittiğini düşündüğü anda kendine hakim oluyordu. Bu da tabii

ki benim hoşuma gidiyordu. Onu istediğim kadar nikahı beklemesi de hoşuma gidiyordu.

Sonra üçüncü haftaya girdik... Hala evli değildik. Babamlar meraktan çıldırmış olmalıydı. Kerem evden dışarı adımımı attırmıyordu. Eğer görürlerse olmazmış. Ben sıkıntıdan patlamak üzereydim. Koca evin içinde tek başıma sıkılıyordum. O ise her gün dışarıdaydı. Nikah işlemleri için koşturuyordu. Gelinlik almayacaktık. Onu ailem beni affedip düğün olunca alacaktık. Bir yandan yer de bakıyormuş düğün salonu için.

Sonra bir gece... Ben derin düşüncelere daldım... Ailesinden hiç kimse yoktu. Annesi veya babası. Arkadaşı veya. Hiç kimse. En azından ona bu konuda yardım eden biri. Yoksa onlarda mı bilmiyordu. Beş ay boyunca sevgiliydik ve ben bir kaç kere annesini görmüştüm. Kızacağını sanmıyordum. Bana bir kaç kere gelinim diye hitap etmişti. Tabii ben kızarmıştım. Ama şimdi niye hiç gelmedi veya beni görmek istemedi. Ya da bir telefon dahi açmadı. Belki de Kerem aramasını istememişti. O bizi arar veya gelirse polisler bizi daha kolay bulurdu belki...

Ve çalan kapı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Hızla yayıldığım koltuktan kalkıp kapıyı açtım. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Onu özlemiştim. O kısacık zamanda bile özlemiştim. Kapıyı açtığımda gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Boynuna atladım hızla ve o geriye doğru sendeledi.

“Yavaş ol aşkım. Düşüreceksin beni.”

“Seni çok özledim.”

“Bende seni.”

“Onlar ne?” diye sordum elindeki poşetlere bakıp.

“İçecek bir şeyler aldım. Yarın nikah olacak. Bunu kutlayacağız.” dedi. Sevinçten ne yapacağımı şaşırmıştım. Tekrar boynuna atladım ve onu öpücüklere boğdum. Artık annemlerin yanına gidebilirdik ve üniversiteye kayıt yaptırmam gerekiyordu. Geç kalmak istemiyordum.

Yemek yedikten sonra sofrayı topladım. Kerem’in yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bunu bir şekilde yorumladım. Ailemle karşılaşacaktı ve endişeliydi.

“Korkma.” dedim ona. “Babam seni vurmazsa sorun yok.” İkimizde kahkahalara boğulduk. O benden daha çok gülüyordu. Sanırım sinirleri bozuktu.

Aldığı malzemeleri hazırlamak üzere mutfığa geçtim ve oda peşimden gelip belime sarıldı. Boynumdan öptü yumuşakça.

“Bu akşam bana bırak prenses. Sana kendi ellerimle hizmet edeceğim.” dedi. Gülümseyerek kollarının içinde ona döndüm.

“Hım... Bu iyi fikir. Ama evlendikten sonra yayılmak yok!” dedim işaret parmağım havada. Parmağımın ucunu öptü.

“Merak etme. Bu geceden sonra her şey değişecek.” gülümsedim ama ne demek istediğini anlamamıştım. Kollarının arasından çıktım ve salona gittim.

Kerem orta sehpayı doldurmuştu. İçkilerimizi de doldurduktan sonra yanıma oturdu ve beni kollarının arasına çekti.

“Her şey bitiyor.” dedi yanağımdan öperken.

“Evet” dedim.

Saat hızla ilerliyordu. İçkiye bedenim alıştı. Hem bu biraydı böyle çarpmazdı ama sevinç sarhoşluğu da eklenince acayip sarhoş olmuştum. Yok yere gülüyordum. Sanırım birazda hızlı gitmiştim. Keremse arada beni dudaklarımdan öpüyor. Çok güzel olduğumu söylüyor. Hayatın benim için çok şey hazırladığını ve güzel olacağını söylüyordu. Sonra bedenime emir veremiyordum. Kelimeler beynimde yer buluyor, kavırıyordum ama cevap veremiyordum. Uyuşmuş gibiydim. Bira insanı böyle yapmazdı. En fazla sarhoş edip, kustururdu ama bu şekilde bedenini kilitlemezdi. Her şeyin farkındaydım.

Kerem’in koltuktan kalktığının, telefonda sessizce biriyle konuştuğunun, sonra yanıma gelip yanağıma okşadığının. Ama kıpırdayamıyordum. Bir süre kaybolduktan sonra üzerimi değiştirdiğinin farkındaydım. Sürünge gibi yatıyordum öylece. Beynim arada bulanıyordu ama düşüncelerim ve duyularım gayet netti. Sonra kapı çaldı. Üç haftadır ilk defa kapı çaldı. Kerem kapıyı açmaya gitti. Sesler beynimde yavaş yavaş uğuldamaya başladı. Sanki boşluktan geliyordu. Nereden geldiğini kavrayamamaya başladım bir anda seslerin. Sürekli değişiyordu görüşlerim.

Sonra karşımda takım elbiseli, koca göbekli, bıyıklı ve çok yaşlı bir adam belirdi. Yanında da Kerem. Babası mıydı? Hareket edemiyordum. Öylece yatıyordum.

“Bana bak” dedi adam eli havada. Kerem’e dönmüştü. “Bana yalan söylemiyorsun değil mi?”

“Abi sana ne zaman yalan söyledim ben? Bakire dedik ya”

Abi? Bakire? Neler oluyor? Kıpırdayamıyordum... Allah’ım neler oluyor?
Kerem... Bu ne demek?

“Bana bak. Sana üç bin dolar saydım takır takır. Çok da güzelmiş.”

“Abi bakire işte. Tam da sana anlattığım gibi. Yalan mı?”

“Doğru doğru. Neyse hadi defol şimdi. İşim var benim.” adam kahkahalarla sarsıldı. Kerem’de onunla birlikte güldü. Ve sonra gözlerimin içine baktı... Yüzüme yaklaşıp alnımdan öptü.

“Seni seviyorum bebeğim. Her şey çok güzel olacak.” dedi ve gitti.

Konuşmak istiyordum. Bağırarak. “Kerem beni bırakma. Gitme. Bana bunu yapma.” Her şeyi anlamıştım. Allah’ım bana yardım et. Lütfen yardım et. Kıpırdamaya çalıştım ama yapamıyordum. Karşımda sırttan adam kravatını çıkardı önce. Sonra ceketini, sonra gömleğini ve kemerini... Gözlerimi kapadım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Kerem bana böyle bir şey yapamaz. Çok sarhoş oldum ve hayal görüyordum. Kendime yapabildiğim tek açıklama buydu. Ama adamın dokunuşları gerçektir. İğrenç nefesi, dudakları gerçektir. Yüzümü tırmalayan bıyıkları gerçektir. Ağladım... O bana dokundu ben ağladım. Bundan kurtulamazdım. Biliyordum. Kerem bunu bana nasıl yapmıştı? Beni o kadar severken... Ya da ben mi sevdiğini sanıyordum? Bu kadar kör müydüm? Evet. Elif o kadar kördün. Sana yapmaya çalıştığı şey sadece buydu ve artık geri dönüşü yoktu. Keşke demek için çok geçti. Çıkıp gitmek için. Aİlene geri dönmek için çok geçti. Adam üzerimde ağırlığını daha fazla verirken ben kusmak istiyordum. Benim hayal ettiğim bu değildi. Yaşamak istediğim mutluluk bu değildi. Ama anlamadığım hala ona nasıl aşık olduğumdu. İşte ben bunu anlamıyordum. Yıllarca da anlayamamıştım.

Bir anda hayatın kararması bu demekti belki de. Kırmızı gül vardı hayatta, beyaz gül de, sarı da... Ben neydin? Babamın mis kokulu gülü, siyah bir güldüm. Bu hayat üzerinde kırmızıyla goncayken, siyahla açan bir güldüm. Gözlerimi kapadım... İğrençliğe ağladım, yapraklarımdan aşağıya süzüldü yaşlar. Dikenlerim yoktu. Kerem bütün dikenlerimi eline batmasın diye koparmıştı. Ve her şey aslında planlıydı. Beni dalımdan koparıırken kendisi için ayırmayacaktı. Bir suya koyup her gün koklamayacaktı. Bir salon dolusu insanın önüne kokumu yayacaktı ve ben solacaktım. O ise benim üzerimden rant sağlayacaktı. Bunları şu anda anlamam ne kötü... Ne acı...

Adamın fermuarını çektiğini gördüm. Yine gözlerimi kapadım. Biraz sonra keyifle geçirdiğini duydum. Mutlaka bu zevkin üzerine bir şeyler içmişti. Zaman bana o kadar uzun geliyordu ki. Cehennem böyle bir şeydi belki de. Hayatın içindeki cehennem. Cennette dolanırken bir şeytan gelip beni kendi cehennemine çekti kandırarak. Güzelliğine kapıldım. O ucubeliğini göremedim taktığı maskesinden. Sonra bunlara dayanamadım ve kendimi kaybettim. Gözlerimi açtığımda ellerimi kıpırdatmaya çalıştım. Kıpırdıyorlardı. Artık içtiğim ne ise etkisi geçmişti. Boğazım yırtılırcasına çığlık attım. Bir kaç kez üst süte. Ev boştu kimse yoktu. Hızla kalkıp kendimi küvetin içine attım. Suyun sıcak olmasını istedim. O kadar sıcak ki bu üzerimdeki pisliği atsın istedim. Bedenim kaynar suyla yanıyordu. Elime keseyi aldım ve bütün bedenimi parçalarcasına ağlayarak temizlemeye çalıştım. Ama olmuyordu. Bedenimdeki pislik gitmiyordu. Saatlerce kaldım banyoda ama pisliği atamadım. Sonra olduğum yere çöküp suyu kapadım. İşe yaramayacaktı. Bu pislik üzerimden gitmeyecekti ve yenilerinin de geleceğini o anda bilmiyordum. Soğuktan donarken kapıdan içeri Kerem girdi. Tekrar suyu açtı ve beni bir kez daha yıkadı. Kendimde olmadığımı biliyordum. Şoka girmiş olabilirdim.

Beni bir havluya sardı, yatak odasına götürüp yatağa yatırdı. Gözlerimden yaşlar akıyor, aslında ona vurmak istiyordum ama yine kıpırdayamıyordum. Bu sefer içtiğim bir şey değildi beni hareketsiz bırakan. Hayatın bana vurduğu darbeydi. Üzerimdeki havluyu çekip çırılçıplak bıraktı beni. Ve sonra dudaklarımdan öpmeye başladı. Eli tüm bedenimde geziniyordu. Ben yine ağlıyordum. Ama karşı koyamıyordum. İşin kötüsü ona karşı koymayı da istemiyordum. Beni o adama saklamıştı. Temizliğimi, saflığımı o adama bırakmıştı. Şimdi artıklarını topluyordu. Ve sonra... Üzerimden kalkıp alnımdan öptüğünde son bir gayretle yüzüne tükürdüm. Yüzünü eliyle sildi ve tükürğümün karşılığını sert bir tokatla geri aldım.

Günlerce öylece durdum yatakta. Çırılçıplak, hareketsiz... Kerem beni bir santim kıpırdamamıştı. Ne yiyebiliyor, ne içebiliyordum. Dördüncü günün sonunda Kerem geldi tekrar. Yanaklarımı okşadı, saçlarımı okşadı.

“Öyle güzelsin ki. Artık olan oldu. Bunu kullanmalısın. Aptal olma. Doktor olup ne kadar kazanacaktın? Bak bir gecede üç bin dolar kazandık. Adam seni yine istiyor ve bakire olduğun fiyata. Yapma böyle... Eskiden ayağına giyecek botun yoktu. Bak şimdi her şey senin.”

Ve ben bu anormal durumun, normalliğine haykırdım... İğrençliğine haykırdım. O akşam kopma noktası olmuştu bende. Çığlık atarak üzerine saldırdım. Yumruklarım, tekmelerim onu şaşkına çevirmişti. Bir kızdan daha güçlü olduğumu biliyordum. Bütün yüzü kanlar içinde kalmıştı. Karnına ve cinsel organına attığım darbeler onu yerle bir ediyordu. Canı çok yanıyordu. İşin

kötü tarafı ben ona vururken benimde canım yanıyordu. Ona vurduğum için canım yanıyordu. Hala onu nasıl sevebiliyordum? Nasıl? Aklım almıyordu.

En son bana vurmak için karşıma geçtiğinde kasıklarına bir tekme daha salladım. Yere düştü acıyla bağırarak ve hızla kalkıp odadan çıktı. Kapıyı üzerime kilitledi. Birileriyle telefonda konuştuğunu duymuştum. Hala çırılçıplak yorgunluktan bitmiş bir halde yatağın üzerine attım kendimi. Kapının çaldığını duyduğumda hızla kalkıp giyindim. Karnımın aç olduğunu ve susadığımı o anda fark ettim. Kendime gelmişim sonunda. Ama o gece yaşayacaklarım aklımın ucundan geçmezdi. Ben bir pantolonu üzerime geçirdiğimde içeriye üç tane adam daldı. İğrenç sırtmaları yüzünde. Anlamıştım. Kerem benimle başa çıkamadığında Arkadaşlarını çağırmıştı. Komodinin üzerinde duran lambayı aldım ve hızla komodine vurup uçlarını kırdım. Tamam. Savaş istiyorsa savaşıyordum. Adamlardan biri Kerem'di. Onu bu kadar severken ilk öldürmek istediğim oydu. Ama hepsine gücümün yetmeyeceğini biliyordum. İri yarı orta yaşlı biri üzerime geldiğinde elimdeki lambayı hızla savurdum. Adamın tişörtünü yırtıp karının çizdi sadece. Adam canının acısıyla bana bir kez daha saldırırken, yatağın üzerinden diğeri geliyordu. Elinde beysbol sopası vardı. Ben karşımdaki adama saldırırken o enseme bir tane indirdi. Ve sonra sendeleyip yere düştüm.

“Bunu mu istiyordun?” dedi Kerem öfkeyle.

Yattığım yerde gülümsedim.

“Neler istediğimi sen çok iyi biliyordun.” dedim. Ama benim isteklerimin onun umurunda olduğunu sanmıyordum. O gece üçüne de teslim olmuşum, yine banyo yaptım ama nafile. Üzerimdeki pislik nasıl giderdi. Sonra ki zamanlarda bir kaç kez daha böyle kriz geçirdim ve aradan aylar geçti. Ben artık Kerem'in oyuncağı olmuşum. Geceleri barlara gidiyor boy gösteriyorduk. Ama bilmediğim bir nedenden beni saklıyordu. Bunu anlayamıyordum. Bazı adamların çağırdıkları ya da beni istedikleri yerlere gidemiyordu.

“Olmaz orası. Sakat.” diyordu. Bunlara dayanamıyordum artık. Benim telefonum yoktu. Kerem hattımı ve telefonumu aldığından beri telefonum olmamıştı. Ve ben bu iğrençliğe dayanamıyordum. Ne zaman karşı koysam hastanelik olacak kadar dayak yiyordum. Hem de sadece Kerem'den değil. Bazı adamlar öyle sapıktı ki. Cinsellik onlar için bambaşka şeyler ifade ediyordu. Gözlerin bağlanması, ellerin bağlanması, kırbaçlar bende onlardan geri kalmıyordum. Bana o şekilde davranan erkeklere bir kaç tekme sallıyordum. Birinin burnunu kırmıştım... Bunlar beni her gün kusturuyordu. Kerem'in salonda yayılıp kaldığı bir gece de telefonunu çaldım. Ve evimin... Yani eskiden evim olan yerin telefonunu tuşladım. Sadece biraz yardım..

İlk alışta açtı annem. Kamamın üzerinden dört ay geçmişti.

‘‘Alo? Alo? Konuşsanıza.’’

‘‘Anne...’’ dedim hıçkırıklarla... Ve sessizlik. Annem konuşmuyor ama telefonu da kapatmıyordu. Annem iyi yrekliydi ama gaddardı da.

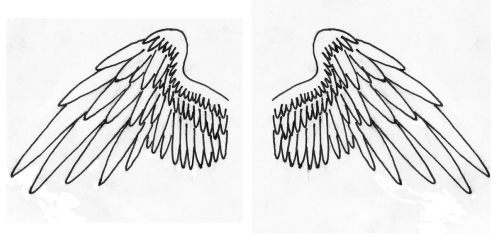
‘‘Anne. Bana yardım et. Ne olur?’’

‘‘Bunu o zaman dşnecektin. Sana gel demiştik. Seni aradık günlerce. Bizi ne hallere soktun. Artık sen bizim kızımız değilsin. Her şeyi bitirdin. Rezil ettin bizi’’

‘‘Anne. Çok kötü durumdayım. Bana istemediğim şeyler yaptırıyorlar. Yardım et bana.’’

‘‘Edemem. Baban seni sildi. Bende ve kardeşlerinde. Elif diye biri yok bizim için. Kefenle bile giremezsin bu eve.’’

‘‘Anne...’’Ve telefonu kapadı.

2

Son umudum da yitmişti. Eğer o gün annem bana yardım etseydi ben daha ileride olacakları yaşamazdım. O gün her şeyi bende silmiştim. Her duyguyu, iyiliği, aşkı, sevgiyi, ailenin mutluluğunu, güzel şeyleri. Ve kendimi Kerem'in o iğrenç ellerine bıraktım. İşin kötüsü hala onu seviyordum. Ve kendime lanetler okuyordum. Her dediğine olur diyordum. Ama yüzüm sabitti. Hiç gülmüyordum. Adım ortamda 'gülmeyen güzel' olarak kalmıştı. Kerem her şeyden memnundu. Çok iyi para kazanıyordu. Sonra bir gün ona telefon geldi. Ben on dokuz yaşındaydım. Bir sene geçmişti üzerinden. İyi bir kız olmamın üzerinden.

“Osman Abi nasılsın?” dedi endişeyle. Korkmuştu belli. Elleri titriyor. Habire saçlarına götürüyordu.

“Yok Abi. Öyle şey olur mu?” dikkatle onu dinliyordum.

“Kulağınıza yanlış çalınmış Abi. Beni bitirmek isteyenlerin yalanları. Yapmadım ben öyle bir şey. Biri var. Yeni bu. Yok bakire değil ama en kısa zamanda sizin yanınıza gelecektim. Daha ikna edemedim kızını. Hırçın biraz.” Gözleri bana kaydı.

“Tamam Abi. Yarın geliriz.” dedi ve telefonu kapadı.

“İbneler. Hemen ispiyonlamışlar. Lanet olsun. Öldürecekler beni.” kendi kendine konuşuyor, Evin içinde bir o taraf bir bu taraf dönüyordu. Onu böyle görmek hoşuma gitmişti. Keyiflenmişim ve gülümsedim. Bir yıldır ilk defa gülümsedim. Hışımın bana doğru geldi ve çenemi sıktı avucunun içinde.

“Ne oldu? Hoşuna mı gitti?” dedi dişlerinin arasından. Duruşumu bozmadım. Canım yanmıyordu çünkü. Acıya o kadar dayanıklı olmuştum ki.

“Gitmedi desem yalan olur. Senin böyle kıvrandığını görmek. Uzun zamandır istediğim bir şey.” sonra birden titremeye başladı. Olduğu yere yığıldı. Bu sefer merak etmiştim. Aslında üzüliyordum durumuna. Elini tutup koltuğa çektim onu.

“Bana anlatacakların var sanırım.” dedim ayaklarımın üzerine oturup. Elini gözüne siper etti.

“Var. Evet.”

“Anlat o zaman.”

“Bak !” dedi gözlerini gözlerime dikerek.” Ben normalde böyle yalnız çalışmam. Bulduğum kızları onlara teslim ederim ve yeni ava çıkarım. Her bulduğum kız üzerinden prim alırım. Ama seni. Seni kendime sakladım. Çünkü bu zamana kadar ellerinde olan en güzel kız sensin. Ve farklısın diğerlerinden. Onlar ilk andan sonra alışıyorlar. Sen öyle değilsin. Bazı sapıklar var. Sende gördün. Normalde kızlar bunlardan hoşlanmaz ama sen güçlüsün ve karşılık vermen müşterilerin hoşuna gidiyor. Ben bir iki adamdan sonra seni onlara teslim etmeyi düşünüyordum ama onların bana verdiklerinden çok daha fazlasını kazanmıştım. Bu arada onlara çalışmaya da devam ediyordum. Yani her şey iyiydi. Ama biri yumurtlamış işte. Ve eğer sen doğrularsan... İşim biter. Onlara fazla aldırmayacaklardır çünkü her zaman böyle şeyler olur. Yalanlar... Sen doğrularsan beni öldürürler... Ama yalanlarsan onu.”

Hiç bir şey söylemedim... Öylece durdum. Bu aslında elime geçen iyi bir fırsattı ondan intikam almam için. Ve anlıyordum ki artık işin rengi değişecekti. Kerem olsun veya olmasın ben şimdi başkalarının elinde olacaktım. Eğer Kerem’i ispiyonlarsam... Kimse kalmayacaktı yanımda. Ve onu hala seviyordum... Karar verdim. Eğer Kerem yine benim yanımda olacaksa onu tehlikeye atmayacaktım.

“Tamam.” dedim sonra.” Seni ele vermeyeceğim.” gözlerinin içi güldü. Ölüm o kadar korkutmuştu onu. Ve ilk defa bana öyle sarılmıştı. İçten, sevinçle. Ona sarılmak isterken omzundan kedi yavrusunun tepesini tutup kaldırır gibi bedenimden ayırdım. Aslında öyle sarılmasına ve bir damla sevgiye öyle muhtaçtım ki. Ama katı pozisyonu mu bozmadım.

“Yılışma.” dedim tiksindir gibi.

“Çok teşekkür ederim.” dedi ve ayaklarına kapandı. Biraz sonra tekrar yanıma oturdu.

“Yarın gidiyoruz. Artık benim elimde olmayacaksın.”

“Fark eder mi?”

“Etmez tabii... Bak... Bunlar benim gibi değil. Benden daha iğrençler. Dikkatli olmanı istiyorum. İşler karışık.” dedi tırnaklarını yemeye başlamıştı.

“Nasıl karışık?” dedim. Aslında gayet net görünüyordu.

“Ben sadece maşayım. Kızları bulup kandıran, onlara teslim eden ve tekrar ava çıkan maşayım. Büyük patron var. Onu daha tanımıyorum bile. Ve sadece böyle kızları pazarlamak değil iş. Daha bilmediğimiz neler var. Bazen götürdüğüm kızların cesetlerini görüyorum haberlerde. Anla yani... Biraz da onun için seni götürmek istemedim. Hep benimle olacaktın. Güvende de olacaktın. Şimdiye kadar ben kızları en fazla on beş günde kandırırdım. Ama seni... Kaç ay sürdü... Onun için kendimle bıraktım. Sanırım sana alışmıştım.” dedi gülümseyerek. Hala gülebiliyordu.

“Gözlerimi yaşırtıyorsun.” dedim tiksinierek.

“Biliyorum. İğrenç bir insanım.”

“Sen insan olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bak inatlaşma benimle. Şimdi işler çok değişti. Sen benden ne kadar nefret etsen de... Özür dilerim tamam mı? Biliyorum bu yetmez ama özür dilerim. Hayatını çaldığım için beni affet diyemem ama özür dilerim. Kendine dikkat et. Akıllı ol. Yanlış işler yapma. Dik başlı olma. Akıllı ol ve kendini koru.”

Başımı salladım ama söylediklerinden hiç bir şey anlamıyordum. Ne olabilirdi ki? Yani bence bu iş böyleydi. Adamların istediklerini ver sana bir şey olmasın. Ama her şey o kadar kolay değilmiş. Bunu her zamanki gibi daha sonra anlıyordum. Kendimden nefret etmem için birçok neden doğacağını ve hayatın içinde insan diye yaşayıp bir hayvandan farksız olacağımı bilmiyordum.

O gece Kerem’in zorlamasıyla duş aldım ve yattım. Yorgunluktan bir şey düşünecek durumum kalmamıştı. Ertesi gün erkenden yola çıktık. İstanbul’un neredeyse dışında diyeceğim bir yere geldik. Kocaman bir çiftlik evi. Çok güzeldi. Bir ailenin sahip olmak isteyebileceği mükemmel bir evdi. Ama bu evin

içinde bambaşka şeyler dönüyordu. Bunu benim gibi zavallılar biliyordu. Ve bu yanımda bulunan şeytanlar gibi yaratıklar. Dışarıda bir sürü takım elbiseli ve gözlüklü magandalar vardı. Her yere çil yavrusu gibi dağılmışlardı.

Büyük kapıdan içeriye girerken içimi bir ürperti kapladı. Ev o kadar büyüktü ki. Bu odalarda neler dönüyordu kim bilir?

Bizi içeriye aldıktan sonra büyük salondan geçip toplantı odası gibi bir yere götürdüler. Salon muhteşemdi. Şömineye bayıldım. Eskiden hep hayallerimde vardı... Eskiden... Geçmişî bırakalı çok olmuştu. Ben artık o değildim. Ben şu kocaman camda kendimi gördüğüm gibiydim. Saçlarım dalgalı, yüzümde makyaj, ayaklarımda sivri topuklar, mini etekli ve güzelliği birlerinin cebinden paraları alıp birilerinin cebine koyacak kadar etkili olan ve yüzü hiç gülmeyen bir kadın... Kaşları daima çatık olan bir kadın. Bu beni altına almak isteyenler için önemli değildi. Kabartma desenli büyük kapıdan içeriye bir adam girdi. Fiyakalı biri olduğu belliydi. Zaten çevremizde bir kaç tane siyahlara bürünmüş adamlar vardı. İzlediğim dizilerde görürdüm böyle şeyleri. Adam yavaşça geldi yanıma. Karizması vardı adamın. Saçları kırdı. Yaşına göre fiziği de oldukça düzgündü.

“Selam.” dedi bana gülücük gönderip. Arkasından da göz kırptı. Dudağımın bir kenarını geriye çekti. Erkeklerin herhangi bir türü beni ilgilendirmiyordu artık. Bu tür şeyleri aşalı olmuştu. Kerem’in yanımda titrediğini görebiliyordum. Hayatı dudaklarımın arasındaydı.

“Merhaba Osman Abi.” dedi Kerem sesi titreyerek.

“Ne iş Kerem?” dedi adam selamını görmezden gelerek.

“Abi. Vallahi öyle bir şey yok. İbneler yalan söylüyorlar. Kız burada. İstersen ona sor. Öyle değil mi Elif?” dedi Kerem bana dönüp. Adam şüpheyile baktı bana. Alaycı bir gülümseme dudaklarıma yerleşti.

“Ne öyle değil mi?” diye sordum Kerem’e bakıp. Osman da alayla gülümsüyordu.

“Ben seni başka... Kendim pazarladım mı?” dedi. Gözlerindeki yalvaran ifadeye uzun süre baktım. Aklıma ona yalvararak baktığım o gece geldi. Ben nikah yapacağımızı sandığım ama aslında o pis herife yamandığım gece... O bana acımamıştı. Bende ona acımasam... Ne güzel olurdu..

“Yok öyle bir şey.” dedim adama doğru.

Adamın beni umursadığı yoktu belli. Kim bilir karşısına ben gibi ne kadar kız çıkmıştı. Aslında yüzündeki ifade bir an önce bu iş bitsin der gibiydi. Sıkılmışa benziyordu.

“Yani seni pazarlamadı.” diye sordu bir kez daha. Bu kelimelerden, bu ortamdan oldukça sıkılmışım.

“Hayır.” dedim sertçe.

“Tamam.” Arkasını döndü ve masanın uç kısmına gidip oturdu.

“Levent’i çağırın.” dedi. O an Kerem’e baktım. Yüzü öfkeyle kasılmıştı. Yüz kaslarının gerginliğini bu mesafeden bile anlayabiliyordum.

Odanın iki kapısı vardı. Biri Osman denilen adamın girdiği yer, diğeri ise salondan bizim geldiğimiz kapıydı. Salonun olduğu bölümün kapısı açıldı. İçeriye giren adamı görünce hatırladım. Benim kafama beysbol sopası vuran adamdı. Demek Kerem’i ispiyonlayan o adamdı.

“Bu adamı tanıyor musun?” dedi Osman. Sesi öyle bıkkın çıkıyordu ki. Birazdan hepimize küfür edip buradan kovacağını düşündüm.

“Hayır. Hiç görmedim.” dedim kayıtsızca.

Levent o an öfkелendi. Kaşları çatıldı ve bana sinirle baktı.

“Yalan söyleme fahişe.” dedi ağzından tükürükler saçarak bağıırıyordu. Kapıda duran siyah takımlı adamlardan biri geldi ve onun kollarını geriye doğru kıvırdı. Osman oturduğu yerden kalkıp Levent’in yanına gitti. Çenesini kaşıdı. Çok sakın görünüyordu. Ama bir anda yumruğunu sıkıp Levent’in midesine bir yumruk indirdi. Hiç kımıldamadım. Umurumda değildi. Ama Kerem’in gözleri şokla açılmıştı. Çünkü korkuyordu. Benim ise umurumda bile değildi. İsterlerse boğazını kessinler.

“Benim yanımda bir daha bağıırma.” dedi Osman dişlerini sıkıp, Levent’in çenesini yukarı doğru kaldırarak.

“Affedersin patron ama bu karı da yalan söylüyor. Biz buna tecavüz ettik. Hani Emre vardı ya. Onu yaraladı bu. Hatta Kerem’i dövmüş, Kerem’de bizi onun için çağırıldı. Ona yardım edelim diye. Yalan söylüyor bu orospu.” Osman arkasını dönüp bana baktı alıcı gözüyle.

Aynı anda ben hiç içimden gelmediği halde kahkaha attım. Çok gerçekçi olmuştu.

“Bu kız mı sizi dövdü?” dedi alayla. İnanmadığı belliydi.

“Beni değil. Kerem’i dövmüş. Biz ona yardım etmeye gittik.” dedi Levent, dişlerinin arasından konuşuyor öfkeyle tıslıyordu.

“Vay be... Neymiş bu kız... Ulan it.Utanmıyorsunuz birde anlatmaya... Ne zaman oldu bu olay?”

“Abi geçen sene.” deyince Levent. Adamın beyni bir anda attı. Gözlerinden ateş çıkıyordu resmen. İşte o anda bende biraz korkmuştum. Kerem ise neredeyse altına yapacaktı. Ayakları kıpır kıpırdı ve ağzını bile açmıyordu.

“Lan pezevenğin evladı. Madem geçen sene oldu.Sen niye dün söyledin.Şerefsiz.” dedi yanaklarını sıkıyordu parmaklarının arasında.

“Acıdım Abi Kerem’e. Ama baktım size söyleyeceği yok. Ben söyleyeyim dedim.”

“Bakalım sana acıyan çıkacak mı?” dedi ellerini Levent’in üzerinden çekip.

“Götürün bunu. Ne yaparsınız bilmem ama bu dünya üzerinde artık nefes almasın.” dedi. Kabartmalı kapıya doğru gidiyordu. Sonra bana döndü.” Sana odanı gösterirler. Eğer karşı çıkarsan. Gördün. Bu sana yeter herhalde. Yarın bir müşterin var. Hazırlıklı ol. DİNlen. Hatrı sayılır biri. Tam da seni tarif etmiş adam. İçine mi doğdu ne salağın. Neyse işim gücüm var bunlarla uğraşıyoruz.” dedi ve çıkıp gitti.

Kerem’in derin bir nefes verdiğini duyduğum anda ona döndüm. Bana olan minnetini gözlerinden okuyabiliyordum. Benim ona verdiğim tek karşılık yüzüne tükürecekmiş gibi bakışım oldu.

“Görüşürüz.” dedi odadan çıkarken.

“Mümkünse görüşmeyelim.” dedim dişlerimin arasından.

Ama o kapıdan çıktığı anda kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım. Dahası korkmaya da. Yine de içimde bir korku varmış demek ki. Hayata o kadar kayıtsız değilmişim. Neyin içine düşmüştüm ben. Yanıma bir kadın gelip beni odama çıkaracağını söylemişti. He rşey hazırmış. Yerimi bile hazırlamışlar.

Uzun koridorlardan giderken kapı ardında neler olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. Bazılarının çığlıklarını duyuyordum. Yüzüm buruştu. Kendime acımayı bırakalı çok olmuştu ama bunlar. Allah'ım nasıl bir pislikti bu böyle. Odama geçince kadın bana baktı .

“Banyo bu tarafta.” dedi dar beyaz bir kapıyı gösterip. Başımı salladım. Sonra kadın yanıma yaklaştı ve saçlarımı okşadı. Sonra da hızla çıkıp gitti. O ana kadar ayağının aksadığını anlamamıştım.

Ertesi gün söyledikleri adamla görüşmüştüm. Adam buraya gelmişti. Ama her zaman böyle olmuyormuş. Kimi zaman şehir dışına da çıkılıyormuş. Bunları daha sonra öğrenmiştim. Kerem'in bulduğu müşterilerinden farklıydı bunlar. Çok zengin oldukları her hallerinden belliydi. Binlerce dolarlık saatler, altlarında son model arabalar yarış ediyorlardı sanki birbirleriyle. Bu adamların neden böyle kızlarla işi olur diye düşünmeyi bırakmıştım bir zaman sonra. Çünkü hepsinin farklı emelleri vardı. Cinsellik ve haz onlarda bambaşka ifadeler uyandırıyorlardı. Bizi bu işin içine sokan adamlarda bunları iyi bilip hem güzel, hem akıllı hem de dayanıklı kızlar ayarlıyorlardı. Bana da iki kere denk gelmişti. Zaten Kerem'in zamanından biliyordum böyle sapık düşünceli insanları. Onlar için ayrılan kızlar başkaydı. Kerem'in ne söylediğini anlamıştım ama. Kimi zaman öyle sapıklaşıyorlardı ki, kızların sonu ölümle bitiyordu. Benim sonumda belki öyle olurdu. Bir gün ormanın birinde ölü olarak bulunabilirdim.

İlk geldiğim gece bana odamı gösteren kadının adı Zehra'ydı. Çok şey biliyordu. Bu yüzden bu evin dışına adım atamıyordu. Beni çok sevmişti. Kızım gibisin diyordu bana. Evin altında mahzenler varmış. Direnen kızlar orada tutuluyormuş. Her şeylerini Zehra teyze yapıyormuş, yani her ihtiyaçlarını o karşılıyormuş. Onlara daha çok acıdım.

Buraya gelişimin üzerinden dört ay geçmişti. İğrençlikleri saymazsak her şey yolunda gidiyordu. BİR gün Osman geldi odama.

“Nasılsın?” diye sordu içeri girer girmez.

O gün tüm aksiliğim üzerimdeydi. Dilimi tutamıyordum böyle zamanlarda.

“Harika.” dedim alayla.

“Hatırını sorduk. Diklenme hemen.” dedi sesine sertlik katmaya çalışıyordu ama çalışmasa bile her hali sertti onun.

“Ne söylememi bekliyorsunuz? Harika bir hayat. Her şey ne güzel değil mi?”

“Kızma tamam. Bana bu akşam bir iyilik yapar mısın diye soracaktım.” dedi. Hiç olmadığı kadar yumuşamıştı sesi. Kur yapar gibi bir hali vardı. Ama yanlış anladığımı düşündüm hemen. Çünkü öğrendiğime göre buraya gelen kızların hiç biriyle ilişkiye girmezmiş.

“Siz bir şey isterken böyle nazık mi oluyordunuz? Çoğu zaman hadi iş var diyorsun. Ne oldu bu akşam?” dedim sinirle. Çünkü her zaman gelir ‘hadi gidiyorsun’ ya da ‘hadi hazırlan gelen var’ derdi başka bir şey yok. Aslında o da maşaydı. Sadece bu büyük organizasyonun en altın bir üstüydü o kadar.

“Şey... Bu gece diyorum... İkimiz...” şaşkınlıkla gözlerimi açmıştım. Böyle olmazdı çünkü. Zaten hepimiz onun emrindeydik. İstese bana bunu da emrederdi ve istediğini alırdı.

“Ne sırtıyorsun? Benim de ihtiyaçlarım olamaz mı?” dedi bir süre sonra. Hala ona bir şey söylememiştim.

“Nasıl istersen?” dedim. Ne fark ederdi ki. Ha bir eksik, ha bir fazla. Sonra korumalar doldu içeriye. Odanın ortasında bulunan masayı donattılar bir anda. Akşam yemeği zamanı daha gelmediği için bir şey yememişim. İşte bu aklıma karıştırmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordum merakla.

“Hiç. Sadece güzel bir akşam geçireceğiz o kadar.” dedi. Bu işte bir terslik vardı. Adamlar odadan hızla çıktılar. Oda elimden tutup beni sandalyeme oturttu. Tam bir beyefendi gibi davranıyordu. İnkâr edemem çok karizmatik bir erkekti. Ama yaptıkları garipti.

Yemek yedik. Havadan muhabbetler ettik. Sonra iş çözüldü.

“Geçen bizim adamlardan ikisi sana saldırmıştı hatırlıyor musun?” dedi. Unutamazdım. Korumalardan en güvendikleri iki adam bir anlık boşluğu fırsat bilip odama dalmışlardı gecenin bir yarısı. Onlarla birlikte olmak zorunda olduğumu söylemişlerdi. İyi bir mücadeleden sonra bir tanesinin kafasını votka şişesiyle yarmış, diğerinin karnını şişenin kalan parçalarıyla deşmişim.

“Evet. Beni öldüreceğinizi düşünmüştüm.” dedim gülümseyerek.

“Seni öldürmek için deli olmak gerekir. Şuraya gelen kızların en güzeli ve en çok iş yapanıydın.” dedi yüzünü asarak. Geçmiş zaman kullanmıştı.

“Neden dın? BİR yere mi gidiyorum.”

“Evet. Gidiyorsun.” dedi. Bu adam gerçekten üzgündü. Gidecektim ama nereye ve bu adam neden üzülmüyordu.

“Nereye gidiyorum?” diye sordum merakla.

“Bak güzelim. Burası. Gördüğün bu kocaman yer birileri tarafından yönetilir. Ama onları sen de ben de göremeyiz. Ama onların bir üstü vardır. Ve onların. Her bir yukarı basamakta işler değişir. Burası senin sandığın kadar büyük değil. Ama son iki aydır en çok iş buradan çıkıyor. ‘Soğuk güzel’ kim herkes merak ediyor.” dedi gülümseyerek.

İsmim buydu. Suratsızlığımdan dolayı adım soğuk güzele çıkmıştı. Gülümsedim bende.

“Soğukluk konusunda üzgünüm. Ama elimden başka bir şey gelmiyor.”

“Fark etmez. Sen en iyisisin. İşte bu iyi durumda yukarıların dikkatini çekiyordu.”

“Anladım ama korumaların olayıyla alakası ne?”

“Hah işte. Bu nokta da işler büyüdü. Bu olay yukarıda birilerinin kulağına gitmiş. Sadece bu olay değil. Müşteriler Türkiye’nin en tanınmış adamlarından. Tamam, sen kiminle yattığına bakmıyorsun. Altına gelen herkes aynı. Senin için aynı ama senden memnun kalanlar büyük adamlar. Onlarda gidip bizim göremediğimiz patronlarımızla düşüp kalkıyor ve sen tanınıyorsun. Senin umurunda değil. Ama işte senin bu durumun dikkat çekiyor. Soğukkanlılığın, umursamazlığın, vazgeçmişliğin ve güzelliğin. Eğitileceksin.” göz kırptı o anda. Hiç bir şey anlamamıştım. Hem de hiçbir şey.

“Bir bok anlamadım ben” dedim sinirle.

“Dur anlatacağım. Kızma. Şu saatten sonra senin başına bir iş gelse benden sorulur. Sana gözüm gibi bakmam lazım. Artık çok önemli birisin.”

“Ben mi?”

“Aynen.”

“Nasıl önemliyim. Açsana biraz şunu.”

“Biz sadece bu işi yapmıyoruz. Yani yukarılar. Biz sadece kadın pazarlıyoruz. Ama onlar. İçlerinde neler döndüğünü ben bile bilemem. Ama sen bileceksin.”

“Nasıl bileceğim?”

“İlk önce seni eğitecekler. Herşey için. Seni kullanacaklar tabii ama işlerine çok yaracaksın. Bana söylenilen fazla bir şey yok. Aklını, güzelliğini, gücünü, soğukkanlılığını kullanacaklar. Benden bu kadar öğrenebilirsin. Ben de pek bir şey bilmiyorum.” İçkisinden bir yudum daha aldı. “Anlayacağın gidiyorsun.” dedi hüzünle.

“Anladım. Her zamanki gibi karşı koyma hakkım yok.”

“Tabii. Ölmeni istemeyiz.”

“Tabii. İstemezsiniz.”

“Ben istemem. Gerçekten. Aslında bu geceyi sana ayırmamın nedeni de buydu. Şansıma sıçayım ben.”

“Niye? Yine ne oldu?”

“İşte anlamadığın nokta bu. Her şey iyi güzel ama sana karşı olan ilgiyi nasıl anlamıyorsun bilmiyorum. Bunca yıllık hizmetime karşı onlardan bir şey isteyecektim ama şans işte.” söyledikleri o kadar anlamsızdı ki, beynim uğuldamaya başladı.

“Yaa... Ben yine bir şey anlamadım. Sen ne isteyecektin onlardan?”

“Seni...”

O anda afallamıştım. Beni nasıl istiyordu? Ne söyleyeceğimi bilemedim. Öylece ona bakıyordum.

“İşte anlamadığın nokta dediğim yer. Kendini o kadar önemsiz görüyorsun ki sana karşı olan duygularımı, seni o pis heriflere meze yaparken olan sinirimi anlamadın hiç bir zaman. Sana aşık oldum kızım. Ve sen gidiyorsun. Tam da ben senin için bir şans isteyecektim.”

Bir kahkaha attım o an. Şansa bak! Ama o gülmüyordu. Sınırle yüzüme bakıyordu. Ona açıklama yapmak isterdim ama kahkahalarım durmuyordu bir türlü.

‘‘Aşk mı?’’ dedim alayla kahkahamı durdurabildiğimde.’’ Ne aşkından bahsediyorsun sen? Aşk ben unutalı çok oldu.’’

‘‘Farkındayım. Ama yine de şansımı deneyecektim. Ve bilmeden gitmeni istemedim.’’

‘‘Alay mı ediyorsun sen benimle? Adamlar beni döverken gıkın çıkmadı. Halbuki istesen onları durdurabilirdin. Ben yine kendi işimi kendim hallettim. Tabii bu o sapıkların hoşuna gitti. Dayak yemek. Manyak oldukları için. Seksi öyle bir şey sanıyorlar. Koridorun ortasında adam elinde cop her yanıma vuruyordu. Sende çıktın o akşam. Çırılçıplak bedenime gelen her darbeye acı içinde bağırıyordum. Sende çıkmış izliyordun ve buradaki tüm korumalar. Aşkına sıçayım o zaman senin. Ne aşkı? Adamın elinden copu alıp ona vurmaya başlamasaydım duracağı yoktu. Her yerim ağrıdı kaç gün. Ne aşkıdan bahsediyorsun?’’ dedim elimdeki kadehi yere attım sinirle. Her şey gibi bu söyledikleri de yalan geliyordu.

‘‘Haklısın. Ama eğer ben müdahale etseydim beni o akşam bitirirlerdi. Senden müdahale olunca hoşuna gitti adamın. Ve biliyordum senin böyle bir şey yapacağını.’’

‘‘Sen eğer ölümden korkup aşkını koruyamıyorsan... Ben ona aşk demem. İstersen bu gece seninle olurum. Bilirsin işim bu.’’

‘‘Yapma bana bunu. İstemiyorum öyle.’’

‘‘Daha kaç gün buradayım?’’

‘‘İki hafta. Yine işe devam edeceksin ama manyak adamlar yok.’’

‘‘Oldu. Geleceksen gel. Yatıyorum ben. Gelmiyorsan da ışıkları kapa. Kapıyı dışarıdan çek.’’ dedim ve hışımla masadan kalktım. Kalbime şaşırmıştım. Bu ana kadar sıcak bir sevgiye muhtaç ben, bu gece bu ilan-ı aşkı umursamamıştım. Ama haklıydım.

Yatağa uzandığımda bir süre bekledim. Kalkmadı ilk önce. Sonra ayak seslerini duydum. Işıkları kapadı. Ama kapı açılmadı. Saten pikenin altında kayan elini hissettim. Sıkıca belime sarıldı. Ve saçlarımdan öptü, sonra ensemden.

‘‘Sadece uyumak istiyorum. Seninle.’’ diye fısıldadı kulağıma. İşte bu iyi gelmişti. Birazcık normallik. Seven bir kolun sıcaklığı. Ama fazla kapılmak istemiyordum. Gerçekten söylediği gibi sadece sarılmıştı ve öylece uyuduk...

İşe çıktığım son gündü. Çiftlikte olmayacaktı ama bu iş. İki gün sonra beni almaya geleceklerdi. Kimin geleceğini bilmiyordum. Osman'ın adamlarından Volkan ile birlikte bir restorana gittik. Adam ilk önce bir akşam yemeği yemek istiyormuş. Evli değilmiş, Türkiye'nin saygın iş adamlarından biriymiş. Restoranın çıkışında bir dünya gazeteci vardı. Açıkçası korktum. Gazetede veya televizyonda herhangi bir görüntümün olmasını istemiyordum. İstanbul'un en iyi yerlerinden biriydi burası. Oldukça şık ve sade giyinmemi söylemişlerdi. Bende öyle yaptım. Siyahı her zaman çok sevmişimdir. Hele de başıma gelen onca şeyden sonra siyah renge aşına olmuştu gözlerim. Dizlerimin üzerine gelen, bedenimi saran dar bir elbise giymiştim. Ayağımdaki sivri topuklular çok dikkat çekici değildi.

Volkan, yanımda koruma olarak gelmişti. Çalıştırdıkları kızları koruyorlardı. Yanımdan yürüyordu. İyi bir çocuktur Volkan. İçeri girdiğimizde ben, bana fotoğrafı gösterilen adamı tarıyordum masalarda.

“Burada göremezsin.” dedi Volkan gülümseyerek.

“Neden?” diye sordum.

“Ulu orta durmaz o adam. Bak ileride bölmeler var. Onlardan birinde.” dedi. Kapıda bizi karşılayan görevliye Şakir Yıldız ismini verdi Volkan. Onun arkasından ilerliyorduk. Sonra bir anda Volkan'dan bir dirsek yedim.

“Ne yapıyorsun be?” dedim sinirle.

“Şuraya bak!” dedi bana gülümseyerek. Bakışını takip etti gözlerim. Ve ağzım bir karış açık öylece bakakaldım. Bir masada Kerem, yanından güzel bir hatun, kıbar, sarı saçlı, alımlı... Karşısında bir bayan ve bir adam. Onlarda oldukça kıbar görünüyorlardı.

“Yanımdaki kim?” diye sordum.

“Kerem'in nişanlısı. Bir iki hafta önce nişanlandılar. Şimdi de aile yemeğindeler.” dedi. Sonra Kerem bize döndü bir anda. Volkan baş selamı verdi. Ben hiç tepki göstermedim. Sadece gözlerimle bir süre baktım ona. Sinirden elim ayağım titriyordu. Kerem'in af dileyen bakışlarına, kin, nefret, öfke ve evet kıskançlıkla bakıyordum. Onu şu anda gırtlaklayabilirdim. Acıyla gülümsedim. Sonra gözlerimi ayırdım. Ve beni bekleyen Şakir'in bulunduğu bölmeye girdim. Volkan bir süre daha bekledikten sonra yanımızdan ayrıldı. Sonrası hep aynı. Adamla atılan kahkahalar, sohbetler ve adamın o şahane evine gittik.

Ama gülerken, konuşurken ve adama hizmet ederken aklım hep başka yerdeydi. Kadın bana tanıştırılan annem dediği kadın değildi. Lanet herif. Kİmbilir kimdi o tonton ihtiyar. Her şey yalandı. Her şey. Nefretim boyumu aşmıştı. Sinirden karşımdaki adamın canını yakıyordum.

Sonra işim bitti. Volkan gelip beni aldı. Onunla yol boyunca bir tek şey konuştum.

“Osman nerede?”

“Evde seni bekliyor.” dedi. Bu iyiydi işte. Çiftlikten içeri girdiğimde Volkanın arabayı durdurmasını beklemeden hızla indim ve soluk soluğa Osman’ın odasına gittim.

“Ne oldu güzelim? İyi misin?” dedi masasından kalkıp yanıma geldi ve yanağımı okşadı. Ona öfkeyle baktım.

“Anlatsana.” dedi kaşlarını çatarak. Endişelendiği belliydi.

“Sana bir şey anlatacağım. Bilmem ucu bana da dokunur mu?”

“Çok merak ettim. Ama ucunun sana dokunup, dokunmayacağı için bir şey söyleyemem.”

“Kerem’i biliyorsun.”

“Evet.”

“Ben onunla lisede tanıştım. Ve ona deli gibi aşıktım.” sanıyorum hala aşığım. Kahretsin ki hala seviyorum onu. Arada çiftliğe geldiği oluyordu. Yeni kızlar getirdiğinde. Onu görünce birden heyecanlanıyordum. Hem kendime kızıyor hem de onu gördüğüm için deli gibi seviniyordum.

“Demek öyle. eee?” dedi Osman kaşlarını biraz daha çatılarak. Ve olan biteni olduğu gibi anlattım.

“Aslında o gece. Öyle korumacıydın ki... Anlamam lazımdı. Gözlerinde korku vardı ama kendin için değildi. Ona bir şey olacağı için korkuyordun öyle değil mi?” dedi. Elleri saçlarımda geziyordu.

“Bilmiyorum. Belki. Ama işin doğrusunu biliyorsun. Beni bir sene boyunca pazarladı. Sen ona telefon açtığın gün de her şeyi anlattı bana ve eğer ben öyle söylemezsem öleceğini söyledi. İşte olay bu.”

“Pek ama neden şimdi? Neden şimdi anlatıyorsun?” dedi Şüpheyile ve merakla bakıyordu.

“Canım öyle istedi.” dedim omuzlarımı silkerek. Biraz sonra Volkan’ı çağırdı ve beni dışarıya çıkardı. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama ben odadan içeri girdiğimde Osman, Kerem’le konuşuyordu.

“Hadi ulan. Ne nişanlısı. Çabuk gel diyorum.” diye öfkeyle bağıırıyordu. Ve telefonu yüzüne kapadı.

“Kerem geliyor.” dedi sonra bana keyifli bir ses tonuyla. Başımı salladım.

“Ya ben?”

“Sen ne?”

“Bana ne olacak?”

“Hiç. Hiçbir şey? Sen konuştuğumuz gibi gideceksin.”

“Ahh. Ne sevindim. Ne sevindim.” dedim alayla. Kara mizah dedikleri buydu sanırım. Aslında ölmek en kolay olandı. Yaşamak o kadar zordu ki. Nefes almak. Volkan bana bakıp arada sırıtıyordu. Her şeyin farkında olduğuna emindim ama bana bir şey söylememişti. Belki de Osman’a anlatmıştı olanları. Belki değil Büyük ihtimalle anlatmıştı. BİR saat sonra Kerem geldi.

“Abi merak ettim. BİR yanlışım mı oldu?” diye sordu hemen. Gözleri korkuyla bana kaydı. Ona nasıl gülümsedim bilmiyorum ama gülüşümün altında yatani görmüştü. Ölüm. Ve sesi değişti, ayakları titremeye, elleri titremeye başladı. Osman yavaş adımlarla yanına ilerledi. BİR yumruk savurdu yüzüne. Kerem çenesini tutarak geriye savruldu. Şok olmuş gibi bir hali vardı. Gözleri kocaman açılmış bana bakıyordu. Gözlerindeki yalvarmayı görüyordum. Acıyı görüyordum. Ve şaşılır ki bundan hiç olmadığı kadar zevk alıyordum. Alayla onu izliyordum.

“Lan it. Ne zaman büyüdün sen? Ne zaman adam oldun da bizi yiyorsun, arkamızdan iş çeviriyorsun?” Osman köpürüyordu resmen.

“Abi bir şey yapmadım ben. İnanın bana bir şey yapmadım. Yanlışım olmadı size karşı.”

“Siftir git lan. Pezevenk.” dedi Osman ve bir yumruk daha indirdi midesine. Kerem arada yalvarıyor. Suçunun ne olduğunu soruyordu. Aslında gayet iyi biliyordu. Osman ise hiç böyle işlerle uğraşmadığı halde onu yumruklarıyla öldürmeye niyetli gibi görünüyordu. Hem de benim gözlerim önünde. Bunun nedenini biliyordum .Benim için yapıyordu. Bana son bir iyilik.

“Al bunu.” dedi Volkan’a.”Aşağıya indir. Elif’İ de al yanına. Ne yapacağını biliyorsun.”şaşkınlıkla ona baktım. Keyifle gülümsedi.

“İzlemek senin hakkın.” dedi bana. Ben de gülümsedim ve Volkan’ın yerde sürüdüğü Kerem’in peşinden ilerledim.

Mahzeni ilk defa görüyordum. Zehra teyzede oradaydı. Kızlara yemek dağıtıyordu. Gözlerime inanamadım. Burada bir sürü kız vardı. Kiminin ağzı burnu kan içinde kiminin elleri bağlı. Kimi öylece yatıyor. Ama bir tanesi var ki... Daha çok küçüktü. Korkudan dilini yutmuş, sopa yutmuş gibiydi. Kollarını dizlerine sarmış öylece bakıyordu. Kurbanlık koyun gibiydi. Gözlerim onda takılı kaldı. Her hücrenin dışında bir dolap vardı. Kızların resimleri vardı ve altında özel eşyaları yazıyordu. Ama dolaplar kilitliydi.

Kerem’i koridorun sonuna kadar sürüdü Volkan. Bende peşlerinden ilerledim. Onu en sondaki hücreye tıktı. Her yanı kan içindeydi. Fiyakalı kıyafetleri parçalanmıştı. Osman gerçekten iyi benzetmişti. Volkan eline aldığı bir bıçakla ilk önce bir kaç kere çizdi Kerem’İ. Kerem çığlık attı acıyla.

“Neden Elif? Neden yaptın?” dedi acıyla haykırarak.

“Sen Kerem? Sen neden yaptın? Ben o kızıdan çok mu kötüydüm? Yanına yakıştıramamış mıydın ben? Haa?” dedim tıslayarak. Sinirden dişlerim kenetleniyor, arasından konuşuyordum. Volkan bir süreliğine hesaplaşmamıza izin vermişti.

“Özür dilerim. Tamam mı? Özür dilerim. Ama lütfen. Sen istersen olur.Beni bıraksınlar. Bak yeni nişanlandım. Evleneceğim. Kendime bir hayat kuracağım. İzin ver.” dedi yalvararak. Söyledikleri beni sadece daha çok sinirlendiriyordu. Ben de farklı bir şey istememiştim ki. Evlenecektik. Mutlu olacaktım. Dünyada herkesten çok sevdiğim insanın kolları arasında olacaktım. Ben de ona yalvarmıştım. Ben de ona güvenmiştim. Ama o ne yaptı? Yoo. Acımak yok artık. Ne sana, ne bir başkasına.

“Bazen her şey altın tepsilerle sunulmuyor önüne Kerem. Ben de neler istiyordum. Sen hepsini biliyorsun. Cerrah olacaktım ben değil mi? Ama bak sayende çok daha paralı bir işte çalışıyorum. BİR ailem yok, çocuğum olmayacak. Üç kere kürtaj oldum. BİR daha asla olmayacak. Ve niye? Sen beni sana olan aşkımla kandırdın diye. Ben seni neden affedeyim. Sen beni bıraktın mı? Hayır. Üzgünüm. Nişanlın artık yas tutacak. Ailende. Çünkü sen beni diri diri gömdün. Ben seni öldürüp gömeceğim.” dedim ve Volkan’a başımla işaret ettim.

Volkan boynuna dayadığı bıçağı bir hamlede çekti. Ve kan bir anda hücrenin her yerine fışkırdı. Bir kaç adım kaçtım. Kanı üzerime bulaşsın istemedim. Ama içim soğumamıştı.

Geri dönerken Volkan bana gülümsedi.

“Sende de ne kin varmış be?” dedi. Elindeki bıçağı temizliyordu bir yandan.

“Artık kimseye acımak yok.” dedim bende karşılık olarak.

Ama sonra gözüm yine o kıza takıldı. Öyle korkmuştu ki zavallı. “Anne. Yardım et.” diye haykırıyordu. Burnum sızladı bir an. Kimseye acımak yok. Ama bu kız... Gözlerimden akmak üzere olan yaşları durdurmaya çalıştım. Boğazımdaki düğümü göndermeye çalıştım.

“Bu kız ne zaman geldi?” diye sordum dayanamayıp.

“Bu akşam geldi.” dedi umarsızca.

“Hımm. Ailesi aramaya başlamıştır bile.”

“Evet. Ama daha polise gitmemişler. Kıza telefon açtık ailesine. Kendim geldim falan diye. Ama kız ağlıyordu tabii. Pek inandıklarını sanmıyorum.”

“Yaşı küçükmüş.”

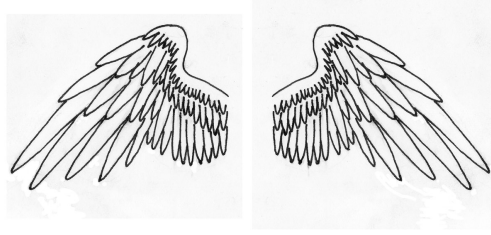
“Öyle... Bakire. Onun müşterisi hazır. Aslında acıyorum. Adam cop kullanmaya bayılıyor. Tam bir manyak”

Gözlerimin önüne istemediğim hatıralar geldi bir anda. Nasıl şaşırdığım ve nasıl korktuğum o anlar. Öleceğimi düşündüğüm o anlar. Korkudan öleceğimi... Kimseye acımak yok dedim içimden. Kimse bana acıımıyordu. Ve kızı aklımdan atmaya çalıştım. Osman’ın yanına gidince kızı çoktan unutmuştum.

BİR süre oturduktan sonra büyük bir karmaşa içinde olan beynim zonklamaya başlamıştı.

“Ben gidiyorum .” dedim ve hızla kalktım. Beynim boş olsun istedim ama olmuyordu. Yatağıma uzandığımda ilk önce Kerem geldi gözlerimin önüne. Kızla masada oturan hali. Sonra burada korkmuş gözleri ve sonra bana yalvarması... Kafasının bedeninden ayrılması. Pikeyi kafama kadar çekip ağlamaya başladım. Ağlamayalı uzun zaman olmuştu. Her şey gözlerimin önünden geçti. Çocukluğum, Kerem’e olan aşkım. Onunla yaşadığım o gerçek sandığım dakikalar ve sonrası... İğrençlik. Ona yalvarırcasına bakışlarım. Ağlayan gözlerim. Anneme yalvarışım...

Ve bir anda mahzende gördüğüm kız geldi birden gözlerimin önüne. O hali... Allah’ım. Ona yardım et. Ona kimse yardım etmezdi. Hiç kimse. BİR kere bu kapıdan içeri girmişti. Ama o daha çok küçüktü. On yedi miydi yaşı? Belki on sekiz?Ahh. Elif unut onu. Lütfen unut. Kendi başını yakma.

3

Sonra olan oldu. Kafamda planlar hızla dönüyordu. Ve herkesin uyuduğu daha doğrusu parayı yiyenlerin uyuduğu ama para verenlerin zevkten çılgılık attıkları bir anda hızla kalktım odadan. Buradaki kızların hiç biriyle işim yoktu. Onlar benden nefret ederler bende onlardan. Benden nefret ederler çünkü ben onlardan daha güzel ve daha çok saygındım. Saygınlık ne saygınlık ama. Ben onlardan nefret ederim çünkü ilk günden sonra her şeyi kabullenmişlerdi. Ve bu işten zevk alıyorlardı.

Zehra annenin kapısından içeri girdim hızla. Korkuyla doğruldu yatağında.

“Bana anahtarları ver” dedim sessizce.

“Ne anahtarı?” şaşırmış ve bu halimden korkmuştu.

“Mahzenin anahtarlarını. Biliyorum. Bütün o hücrelerin anahtarları sende var.”

Zehra teyze korkuyla gözlerini açtı. Biraz şivesi bozuktu.

“Olmaz gızım. Sen dellendin mi? Gendini mi öldürtcen? Olmaz gızım. Ben ide yakacan” dedi . Pikeyi kendine doğru çekti.

“Bak sana hiç bir şey olmayacak. Söz veriyorum. Anahtarları çaldığımı söyleyeceğim. Sen uyuyordun ve hiçbir şey bilmiyordun.” dedim ona güven vermeye çalışarak.

“Olmaz gızım. Nasıl uyudun. anamadın derler ya bana. O vakıt ne diyecem ben.”

Haklıydı. Biraz daha düşündüm. Ve üstünü parçalamaya başladım. Sesini çıkarmadı. Belki de anlamıştı. Saçını başını dağıttım. Evet, gülüyordu ve kesinlikle anlamıştı.

“Beni affet Zehra teyze. Sen böyle kal. Şimdi bir yere gitme. Bayılmışım de. Beni paraladı de. Tamam mı?” dedim yüzünü okşayarak. Canını yakmamıştım. Bunu asla yapmazdım.

“Tamam gızım.” dedi gülümsememe karşılık vererek. Kapıdan çıkmadan bir kez daha döndüm teşekkür etmek için. Bana dikkatle baktı ve elleri yüzünü buldu. Tırnaklarıyla çizdi yüzünü. Şokla ona bakarken bir yumruk attı kendi kendine.

“Böyle daha iyi. Hadi git. O yavrucağıza nasıl baktığını gördüm. Bu gözler çok şey gördü. Sen iyi bir kızsın.” dedi. Başımı salladım. Ben iyi bir kızdım. Ama artık değilim.

Ve hızla mahzene doğru ilerledim. Mahzenin kapısında bulunan süs meşalelerden birini aldım. Mermerdi. Kapıda duran koruma beni gördü. Daha ağzını açamadan başına indirdim meşaleyi. Ve o yere yığıldığında hızla koşmaya devam ettim.

Kızın hücreesine gittiğimde hala sayıklıyordu. Annesini arıyordu. Daha çocuk bu. Dedim kendi kendime. Hücre numarasına baktım ve anahtarların üzerinde aradım. Kolay olmuştu. Ama daha bitmemişti. Kapıda bulunan dolabı açtım önce. Kızın telefonu hala oradaydı. Buna şaşırdım. Kapalıydı ama şansımı denedim. Pin kodu istemeden açıldı telefon. Aynı anda bir sürü mesaj sesi mahzeni doldurdu. Karnıma götürdüm telefonu ve iki büklüm oldum. Mesaj sesleri kesildiğinde telefonu sessize aldım. Kız gözlerini açtı aynı anda. Ve korkuyla geri çekildi.

Telefona gelen mesajlara baktım. Hepsi babasından. Ve sonra sesli mesajları dinledim.

“Kızım. Ne olursa olsun biz seni kabul ediyoruz. Evine dön. Yalvarırım evine dön.” o anda beynimde şimşekler çaktı. Eğer ailem beni kabul etseydi... Kıza eğildim.

“Bak seni kurtaracağım. Ama sözümü dinle. Tamam mı?” dedim. Gözlerinin içi güldü ve hızla başını salladı. Elimi uzattım kalkması için.

Yürüyemiyordu. “Hadi hareket et biraz.” dedim ona. Ayağını gösterdi konuşmadan. Şişmişti. Sanırım burkulmuştu.

“Lanet olsun.” diye söylendim. Kıza baktım. Çok zayıftı. Onu kucaklayıp kaldırdım. “Bunları da mı yapacaktım?” diye söylendim yine. Kız kucağımda koşmamı zorlaştırıyordu. Ayağımdaki topuklularda öyle. Ama girmiştım artık bu işe. Kıza umut da vermiştım. Koşmaya devam ettim. Evi adım gibi biliyordum. Arka çıkış kapısını kullanmadan önce anahtarların bulunduğu panodan plaka numarasını okudum ve bir anahtar aldım. Bir sürü araba vardı ve bu panoda dururdu anahtarlar. İşi olan anahtarları buradan alıp giderdi. Arka kapıdan çıktım ve büyük garaja doğru ilerledim. Garajın girişindeki korumayı görünce kız kucağımdan indirdim. Yerde öylece yatıyordu. Koruma silahını çıkardı belinden ve bana doğru gelmeye başladı.

“Olduğun yerde kal!” dedi bağırarak. Ellerimi kaldırdım.

“Tamam. Tamam. Zaten bir hata yapmıştım. Tamam.” dedim sakince. Adam bana yaklaşıp kadar bekledim. Silahı havada bana kadar geldi. Tam göğüs hizamda duruyordu silah. Dikkatle beni izliyor, ben de onu izliyordum. Eline çağrı cihazını aldı ve bir anlık gözlerinin cihaza kaymasını fırsat bilip silaha tekme attım. Silah elinden uçtu ama çoktan çağrı cihazının düğmesine basmıştı. İkinci tekmem adamın yanağını buldu. Adam sendelediği anda hızla üzerine atladım tekrar. Midesine bir diz attım. Ve sonra kafasından tutup yüzüne bir kaç darbe daha. En son hayalarına bir tekme daha attım. Adam yerde kıvrılırken ben kızın yanına gidip tekrar onu kucakladım. Koşarak arabaya doğru ilerledim hızla. Birazdan burası dolacaktı. Kızı arkaya attıktan sonra sürücü koltuğuna geçtim. Kontağı çevirdim ve garaj kapısını açmaya zamanım olmadığı için ona çarpıp kırdım.

“Teşekkür ederim.” dedi kız fısıldayarak. Cevap vermedim. Dikiz aynasından baktım yüzüne minnetle bana bakıyordu.

Çiftliğin kapısına geldiğimde adamlar silahlarını çıkarıp üzerime doğrulttular.

“Yere yat.” dedim kıza. Dediğimi hemen yaptı. Adamların üzerine sürdüm arabayı. Artık her şey olmuştu. Ya ölecektim. Ya da bu kız kurtarıp ondan sonra yine ölecektim. Çok da umurumda değildi.

Benim kararlılığımı görünce bir kaç el ateş ettiler. Gecenin karanlığında uykusunda mışıl mışıl uyuyan ve iş üstünde olan herkesin artık yaptıkları şeyi bırakıp ayağa fırladığına emindim. Demir kapıyı da kırarak geçtikten sonra arkamızdan hala ateş ediyorlardı. Camlar kurşungeçirmezdi biliyordum. Bunun için biraz rahattım ama bir kaç yerinden çatlamıştı ve görüşümü engelliyordu. Çiftlikten hızla uzaklaştım. Arkamdan geleceklerini biliyordum. Bu yüzden yüz

yirmiyle gidiyordum dar ve virajlı çiftlik yolunda. Sonra otoyola çıkınca biraz rahatladım. Kızın yattığı yerden kalktığını gördüm.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet. Teşekkürler.” dedi. Pantolonumun cebinden kızın telefonun çıkarıp babasının numarasını çevirdim.

“Kızım... Şükürler olsun. Alo?”

“Ben kızınız değilim. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinleyin. Polise haber verdiniz mi?” diye sordum ilk önce.

“Sen kimsin?”

“Beni bırak, soruma cevap ver.”

“Hayır vermedik. Ama kızıma bir gün daha ulaşamazsam haber vereceğim.”

“Tamam. Bakın. Kızınız yanımda. Onu size getiriyorum. Ama sakın polise haber vermeyin. Başınız belaya girer. Tabii benimde.”

“Tamam. Kızım nerede?”

“Bir saniye.” dedim ve telefonu arka koltuktaki kıza uzattım. Heyecanla atladı telefona.

“Baba.” dedi ve ağlamaya başladı. Gülümsedim. İçim biraz olsun rahatladı.

“İyiym evet. Baba sakın polise haber vermeyin. Onlar çok büyük adamlar. Bu abla beni onların elinden kaçırdı. Az kalsın öldürüyorlardı onu. Sakın gitmeyin. Ben geleceğim.” dedi gözlerini benden ayırmıyordu.

Bir süre sonra telefonu kapadı. Ona adresini sordum ve hızla sürmeye devam ettim. İstanbul’un fakir mahallerinden birinde oturuyordu. Yolları berbattı. Evlerinin önüne geldim ve arabadan inip kızı yine kucağıma aldım.

“Kaçıncı kat.” diye sordum apartman kapısından içeri girerken.

“İki.” dedi sevinçle. Gözyaşları durmuyordu. Kalbinin atışını hissedebiliyordum.

Kapının önüne geldik ve ayağımla tekmeledim kapıyı. Kapı bir anda açıldı. Babası, annesi, kardeşleri hepsi birden atladılar üstümüze. Adam kızını alıp içeriye gitti. Onu öpüp duruyordu. O an bu kızı çok kıskandım. Kardeşleri de babasının peşinden gitti. Annesi bana bakıp ellerimi öpmek için atıldı. İzin vermedim tabii. Beni içeriye davet ettiler. Girdim. Ev dökülüyordu.

Kızı yatırdıkları kanepenin ucuna oturdum.

“Bu abla olmasaydı. Ben asla dönemezdim.” dedi kız sesi titreyerek. Ama içindeki sevinci de duyabiliyordum.

“Şimdi beni iyi dinleyin. Bu olaydan kimseye bahsetmeyin. Ağzınızı sıkı tutun. Bu insanlar öyle büyük insanlar ki tekrar gelip bu sefer tüm ailenizi yok ederler.” dedim. Baktım anlamış gibi görünüyorlardı.

“Ben gitmek zorundayım. Hoşça kalın ve çocuklarınıza sahip çıkın.” dedim ve ayağa kalktım.

“Allah senden razı olsun. Allah tuttuğunu altın etsin. Sen beni evladına kavuşturdun. Allah’ta sana istediğin ne varsa ayaklarının önüne sersin.” dedi adam minnetle.

“Önemli değil amca.”

Salon kapısından çıkmadan kıza döndüm. Hala şokta gibiydi aslında.

“Adın ne senin?” diye sordum.

“Elif.” dedi. Gülümsedim o an.

“Benim de adım Elif” dedim. Sıcacık gülümsemesi içimi ısıttı.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu tekrar çıkmak için kapıya yöneldiğimde. Ona baktım.

“Bilmem. Gidip göreceğiz.” dedim omuz silkerek.

“Gitme. Burada kal. Ne olur. Seni öldürecekler.” dedi bir anda ayağa fırlayıp ayaklarıma yapıştı.

Kollarından tutup ayağa kaldırdım onu ve sıkıca sarıldım.

“Benim yerim orası. Gitmeye mecburum. Ölüme gelince. Bu hayatta yaşanmaya değer bir şey göremedim ben. Bu belki daha hayırlı olur.” dedim ve hızla oradan ayrıldım. Kızın hıçkırıklarını duyuyordum apartmanın girişinden bile. Dairelerinin camına baktım. Herkes camda el sallıyordu.

Fazla durmadan hızla arabaya binip çiftliğin yolunu tuttum. Gidecek yerim yoktu ki başka. Artık yaşam şeklim oydu. Her ne kadar istemesem de oraya gidecektim. Ben bu hayat üzerinde silik bir varlıktım. BİR kukla beni nereye itseler oraya gidiyordum. Coşkun bir nehrin içinde bir küçük odun parçası, nehir nereye savursa oraya gidiyordum. Arada isyan edip kayalara çarpıyordum ama yine nehir beni hızla suyuna katıyordu.

Çiftliğin kapısına geldiğimde tüm korumalar tekrar silahlarına davrandılar. Arabadan indim, birisi yanıma gelip kollarımı arkadan tuttu ve direkt olarak Osman’ın odasına götürdü. Hiç karşı gelmedim. Ben onca savaşı tertemiz bir kız için yapmıştım. Temiz bir Elif için. Ama şimdi kendim için savaşacak bir gerekçe göremiyordum. Osman beni öfkeyle bekliyordu. Kapıdan girdiğim anda üzerime atladı ve bir tokat savurdu yüzüme. Canım acıdı mı? Hayır. Bundan daha beterlerini görmüştüm.

“Niye yaptın ki böyle bir şeyi? Haa? Neden?;” dedi eliyle çenemden sıkarak. Cevap vermedim. Öylece yüzüne bakıyordum. Biliyordum. Bana isteyerek vurmadığını ama vurmak zorunda olduğunu.

“Bizi yalnız bırakın.” dedi adamlarına. Hızla çıkıp gittiler. Bir tek Volkan kaldı. Volkan onun sağ kolu ve içini dışını bilen tek kişiydi.

“Bana neden acı çektiriyorsun. Şimdi seni cezalandırmasam... Ki bunu istemiyorum. Yukarıya gidecek ve hepimizi öldürecekler. Cezalandırırsam. Bunu ben asla yapamam. Ne yapayım söyle? Sen söyle?”

“Adı Elif’i biliyor musun?” dedim sadece gülümseyerek.

Bana acıyan gözlerle baktı. Sonra bakışları yumuşadı. Biliyordum. O beni seviyordu ama benim içimde ona karşı öyle bir sevgi yoktu. Kimseye karşı yoktu.

“Sana ben elimi süremem. Demin attığım tokatta formaliteydi. Adamlar görsün diye. Bunların her yerde muhbiri var.” Sonra Volkan’a baktı.

“Bana bakma.” dedi Volkan. “Ben de ona vuramam.” dedi ve başını yere eğdi.

“Lanet olsun Elif. Lanet olsun.” Sonra adamlarını çağırdı. En çelimsiz olanına “Alın bunu götürün mahzene.” dedi. Adam kollarımdan tutup beni götürmeye çalıştı. Kollarımı silkeledim.

“Bırak. Kendim giderim.” dedim ve hızla yürüyerek mahzene indik.

Bu çelimsiz salak benimle oyun oynuyordu. Arada öpüyor sonra bir kaç tokat atıyordu. Ama sonra işler değişti ve hızını alamadı. Darbelerin ardı arkası kesilmiyor. Ben de hiç sesimi çıkarmıyordum. Artık kendimden geçmek üzereydim. Ağzım burnum dağıldı ama yüzüme fazla vurmuyor genelde midemde çalışıyordu. Öldürmüyordu. Aslında öldürmesi gerekiyordu. Ve sonra sadece bir gözüm görüyordu. BİR el gördüm adamın elini tutan. Daha sonra yüzünü gördüm. Osman’dı ve ben artık bayılmak üzereydim.

“Bırak.” dedi adama öfkeyle. Adam elini indirdi. “Ölmeyecek mi?” Çok üzüldüğü sesinden belliydi. Beni öldürmek istiyordu.

“Öyleydi.” dedi Osman. Endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Artık bayılmak üzereydim. Hiç bir tarafımı hissetmiyordum. İşin güzel yanı canım artık yanmıyordu. Ve Osman devam etti. “Telefon geldi. O lazım onlara anladın mı? Kimse bu kıza bir daha dokunmayacak. Anladın mı?” dedi adama öfkeyle. Beni oturduğum sandalyeden kucaklayarak kaldırdı. Odama çıkardı ve ilk önce duşa soktu. Yıkadıktan sonra yatağıma yatırdı. Bütün yaralarımı sonradan fark ettiğim Zehra teyzeyle birlikte merhemlediler. Zehra teyze çıktı ve Osman yanıma uzandı.

“İşte seni bu yüzden seviyorum. Hiç kimseye benzemiyorsun. Öyle cesursun ki” dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Keşke beni öldürseydiniz.” dedim gülmeye çalışarak. En güzel, en mutlu son bu olurdu benim hikayemde. “O zaman her şey ne kadar iyi olurdu benim için.”

“Sus Elif. Sus.” dedi. Bir şeyler daha geveliyordu ama ben çoktan karanlığa teslim olmuşum.

Hiçbir şey istemiyordum bu hayattan. Her şeyi bırakmışım. İstedğim tek bir şey yoktu. Ama bu hayat benden ne çok şey istiyordu. Bu omuzlar bu kadar yükü nasıl kaldıracaktı? Neden benim peşimi bırakmıyordu. Her ölümeye yaklaştığım o anda neden beni toprağa teslim etmiyordu. Neden cehenneme gitmeme neden olacak bir leke daha elime sürülüyordu? Bu hayat benden ne istiyordu? Bunların hiç birini kendim istemedim. Ama diğer dünya diye bir şey varsa eğer acısını çekip o ateşin içinde yine yanan ben olacaktım. Ne onu istiyordum, ne de bunları ama her şeyin cezasını ben çekiyordum.

Bu dünyada cehennemi görmüştüm. O maske takmış şeytanları, iğrenç yaratıkları. İblisin her halini... Dünya ve hayat ya da yaşam... Her insana göre ne kadar farklıydı. Benim için dünya sadece cehennemin bir yansımasıydı, kimileri için ise cennetin yansıması... Mesela annem için.

Annem çok dindardı benim. O hadis-i şeriflerin hepsini okurdu ve bize anlatırdı. Hoşuma da giderdi. Kuran-ı Kerim'i bilir, namaz da kılardım. Biraz da annemi sevindirmek için. Şimdi bırak onları bir süre bile okumuyordum. Çünkü korkudan tir tir titrediğim o anlarda çok okumuş ama bana bir faydasını görmemiştim. Umarım diğer kızlara bir faydası olurdu.

Osman'ın odasındaki büyük camdan dışarı bakarken beynim yine uçmuş gitmişti.

“Geldiler.” dedi Osman üzüntüyle. Düşüncelerimden de sıyrılmış oldu beni böylece. Yanıma biraz daha yanaşıp, elimi tuttu sıkıca. Ama bana bakmıyor camdan dışarıya bakıyordu. Arabaları BMW markaydı. Ama modifiye etmişlerdi. Camları filmliydi.

“Elif. Kendine dikkat et lütfen. Başın her an belanın içinde olacak. Tek istediğim kendine dikkat et.” hala camdan dışarı bakıyor ve benden bir kaç kelime bekliyordu.

“Denerim.” dedim bir süre sonra kayıtsızca. “Seni bir daha göreceğim mi?” diye devam ettim yüzüne bakarak. Arabadan henüz kimse inmemişti. Neden beklediklerini bilmiyordum.

“Sanmıyorum. Bir daha seni kimseyle görüştüreceklerini sanmıyorum.” dedi. Sesindeki üzgün ton beni de vurmuştu. Farkında olmadan ona alışmıştım. Ama ben her şeye zor alışıyor ve çabuk unutuyordum. Tıpkı Kerem gibi. Onu unutmuşum. Ama unutmadığım tek şey ona olan aşkımdı. Ve evet. Hala ona aşıktım.

Sonra sürücü kapısı açıldı arabanın. Genç serseri tipli bir çocuk indi arabadan.

“Bu kim?” diye sordum. Çocuğu dikkatle izliyordum.

“Adını bilmiyorum. Ama ona Bruce diyorlar.” keyifsizce güldü. “Adam bütün dövüş sporlarını biliyor. Ve senin gibileri eğitiyor.” dudaklarımı büzdüm. Sonra üç kişi daha indi. Hepsi de erkekti.

“Onlar kim?”

“Onları tanımıyorum. Bu Bruce’u da bir sefer tesadüf eseri gördüm. Yoksa bunlar her zaman ortalıkta bulunmazlar.”

“Anladım.” Ve sonra camdan ayrılıp onları beklemeye başladık.

Biraz sonra paldır küldür daldılar içeriye. Bunların hepsi serseri gibiydi. Şansıma ben... Bruce dedikleri esmerdi. Simsiyah gözleri vardı. Sonra kendi kendime güldüm. Çekik gözleriyle gerçekten Bruce Lee’ye benziyordu. Onun arkasında olan sarışındı. Kendinden geçmiş bir hali vardı. Gözlerinin biri bize bakıyor diğeri cam tarafına bakıyordu. Ve Gözaltındaki torbalara bakılırsa esrarı fazla içtiği belliydi. Keşin tekiydi. Onun yanında duran da sarışındı. Yeşil gözleri vardı ve somurtuyordu. Yüzü asıktı. Çenesi uzun birleşik kaşları vardı. Diğeri ise kahverengi saçlı ve mavi gözlüydü. Gülümsemesine bakılırsa çok neşeliydi. Dişleri inci gibi parlıyordu. Ama itiraf etmeliyim hepsi yakışıklı çocuklardı.

“Selam” dedi Bruce genişçe sırtarak. “Emaneti almaya geldik.”

Burada emanet ben oluyordum sanırım. Hiçbir şey söylemeden çantamı ve bavulumu alıp yanlarına doğru ilerledim. Sürekli sırtan bavulu eline almaya çalıştı.

“Bu biz erkelerin işi.” dedi alayla. Hızla çekiştirdim bavulu.

“Kendim hallederim.” dedim sinirle. Kahverengi saçlıya döndü. “Sert kız” dedi dudaklarını büzerek.

Cevap vermedim. Kapıya doğru ilerlerken Osman seslendi.

“Elif” Ona döndüm. Gözlerinde hüznün vardı. Osman kırk iki yaşında, hiç evlenmemiş. Kendini bu işlerin içinde kaybetmiş bir adamdı. Açıkçası yaptığı kadın pazarlamaktan başka bir şey değildi ama görüldüğü gibi onunda bir kalbi vardı. Ben bu kapıdan çıkarken kalbimin kalan son parçasını da bu evde bırakacaktım. Ve artık kalpsiz biri olarak yaşamaya devam edecektim.

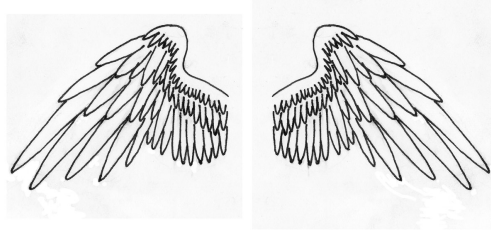
“Benimle görüşmeden mi gideceksin?” diye sordu. Normalde böyle şeyler olmazdı. Çünkü Osman kızların hiç birisiyle ilişki kurmazdı. Korumalar şaşırdı. Volkan şaşırmadı, çünkü o biliyordu her şeyini Osman’ın. Elimdeki bavulu bıraktım ve yanına doğru ilerledim. Yüzüne eğilip dudaklarına kalbimi bırakmadan önce içindeki bir damla sevgiyle bir öpücük kondurdum. Biran duraksayıp sonra öpüşüme karşılık verdi. Uzun zamandır ilk defa içimden gelerek öpüşüyordum.

“Vavvv” dedi biri. Bu serserilerin birinden geldiğini anlamıştım. Osman’ın dudaklarından ayırdım dudaklarımı. “Hoşça kal.” dedim gülümseyerek.

“Kendine dikkat et.” dedi bir kez daha.

“Bakarız.”

Ve kapıdan hızla çıktım. Diğerleri peşimden geliyorlardı. Şu hayatta ailemden başka beni karşılıksız seven Osman olmuştu. Benden hiç bir zaman kendisi için yararlanmıştı. Yapabilirdi de , isterse bana o da sahip olabilirdi. Bu bedene kimler kimler sahip olmamıştı ki! Ama o istemedi. Ben ona yaklaşmadığım sürece benden bir şey istemedi. Onun içindi bu öpücük. Ona bir teşekkürdü. Osman’ı ve çiftliği geride bırakarak arabaya bindim. Arka kapıdan binmiştim. Ortaya geçip oturdum. Dikiz aynasında yüzüme baktım. Gözlerim hala şiş ve mordu. Zaten biri hala net görmüyordu. Yüzümde şişti. Omuz silktim. Kim bilir daha ne gelecekti başıma?

4

Biraz sonra dördü birden hızla bindiler arabaya ve Bruce arabayı çalıştırdı. Hiç birine bakmıyordum. İlerleme başlayınca arkama bakmak istesem de yapamadım. Burayı daha şimdiden silmişim. Eğer bakarsam Osman üzülecekti. Giderken üzüldüğümü düşünecekti. İçimde hiçbir şey için bir damlacık bir şey kalmamıştı. Ben artık bir robottum. Yola çıkalı bir yarım saat olmuş kimse konuşmuyordu. Sonra bir anda dikiz aynasına baktım. Bruce’la göz göze geldik.

“Fena dağıtmışlar.” dedi bir eliyle kendi yüzünü göstererek.

“Öyle.” dedim buz gibi bir sesle.

Yanımdaki keş olan çocuk bana baktı.”Gözlük taksaydın bari.” dedi.

“Sen o kafayla beni görebiliyor musun ?” dedim sinirle. Arabada bir gümbürtü koptu. Seslerini koyverip kahkaha atmaya başladılar.

“Şimdi biraz kıpraşıyorsun ama yarım saat sonra çok net görürüm. Endişelenme.” dedi sırtarak.

“Hım... Çok endişeleniyorum.” dedim yüzüne bakmadan. Yanımda bir an kıpırdandı. Sonra bana bir sigara tabakası uzattı. “Üçlüyü yeni sardım. İster misin sende?” Aptal aptal yüzüme bakıyordu. Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi.

“Bunu içince sana mı benzeyeceğim?” diye sordum.

‘‘Nasıl yani?’’ dedi.

Diğerleri dikkatle beni izliyordu. Ağzımdan çıkan cevabı bekleyip kahkaha atmayı istiyorlardı.

‘‘Senin gibi böyle morona mı benzeyeceğim?’’ dedim ve yine ön camdan yolu izlemeye devam ettim.

Ve beklediğim kahkaha sardı tüm arabayı. Bu serseriler beni nasıl ne için eğitecekler merak etmiştim. Açıkçası korkmaya başlamıştım bunlar gibi olacağım diye. Hepsi birbirinden salak görünüyorlardı.

‘‘Bunu dövemiyorduk değil mi?’’ diye sordu diğerlerine bakıp sinirle. Bruce başını hayır anlamında salladı. ‘‘Ona dokunmak yasak.’’ sinirim tavan yapmıştı. Dişlerimi sıktım ve kopma noktasını çoktan geçtiğimi dişlerimi sıkmanın bir faydası olmayacağını anladım. Kendi bacağımanın üzerinde ritim tutan elim çocuğun bacağına yapıştı sinirle. Tırnaklarım batıyordu derisine biliyordum ve var olan tüm gücümle sıkıyordum. Sonra yavaşça döndüm yüzüne. Diğerleri her an benim üzerime atlayacakmış gibiydi. Keşin yüzüne eğildim ve kelimelerimin üzerine basa basa konuştum.

‘‘Denesene!’’

‘‘Tamam, bebeğim.’’ dedi sesi titreyerek. ‘‘Tamam. Bir şey demedim ben. Sustum.’’ ağzına fermuar çekiyormuş gibi işaret yaptı.

‘‘İyi olur.’’ dedim ve elimi çektim bacağından.

‘‘Şimdi anladım o kızı nasıl kaçırdığını.’’ dedi diğer yanımdaki kahverengi saçlı çocuk. ‘‘Bu kadar cesursun yani. Hiç düşünmedin mi sen ona saldırırsan biz de sana dalarız.’’ Omzumun üzerinden arabanın koltuğuna elini atmış gülümsüyordu. Ona da aynı sinirli bakışlarımla baktım.

‘‘Siz hep böyle misiniz?’’ dedim hırlarcasına.

‘‘Nasılız?’’

‘‘Böyle geveze. Dedikoducu kadınlar gibi vır vır beynimi yediniz.’’ ve yine yola baktım.

Ön tarafta oturan somurtkan olan ilk defa konuştu. ‘‘Bununla iyi anlaşacağız.’’ sesi de yüzü gibi sert ve kayıtsızdı.

“Ne güzel” dedim bende kayıtsızca. Şimdiden iğrenç bir grup olmuştuk.

Uzun bir yolculuktan sonra otoyolun emniyet şeridinde durduk.

“Ahh.” dedim gülerek.

“Ne oldu?” diye sordu keş. Gözleri normale dönmüştü. Şimdi ikisi de bana bakıyordu gözlerinin.

“Sizin böyle bir yerde yaşadığınızı anlamıştım.” dedim yolun kenarındaki ormanlık alanı göstererek. “Anca burası paklar sizi.”

“Sen ne esprili kızsın öyle.” dedi Bruce gülümseyerek. Duruşunu hiç bozmuyor sözlerime kızmıyordu. Sonra bir anda ciddileşti.

“Haber bekliyoruz. Seni nereye götüreceğimizi bilmiyoruz.” dedi yüzüme dikkatle bakarak.

Başımı salladım. BİR süre sonra arabanın yanına on sekiz yaşlarında bir çocuk geldi.

“Sileyim mi Abi?” diye sordu Bruce’a.

“Sil tabi.” dedi Bruce. Garip gelmişti. Yol kenarında her zaman bir böyle çocuklar olurdu ama burada olmasını beklemiyordum. Bİraz ileride gişeler vardı. Normalde orada bulunuyorlardı. Ama şöyle bir bakınca gişeleri görebiliyordum. Belki de çocuk sıkışan trafikten fırsat yakalamak istemişti. Ön camları temizledikten sonra çocuk “Abi bitti” dedi. Bruce cebinden 200tl çıkardı. Çok cömertçe. BİR cam için 200 lira. Güldüm. Hava yapmayı da seviyorlardı anlaşılan. Çocuk ilerledi ve gitti. Paranın yüksek miktarına şok olmuş gibi değildi. Belki de karşılaşıyorlardı böyle şeylerle.

“Hadi gidiyoruz.” dedi Bruce bir anda. “Keş... Kafan nasıl?” diye sordu. Araya girdim.

“Hani haber bekliyorduk?” Hepsi bir anda çok safça ya da aptalca bir şey söylemişim gibi güldü.

“Haberi aldık.” dedi Bruce.

“Nasıl. Telefonun çalmadı hiç.”

“Bak ilk dersi vereyim. Bizde haberleşmeler telefonla olmaz tatlım. Biraz önce gelen çocuğu gördün. Haberi getiren oydu. Biz bugün bu arabayla geziyorsak. Yarın bir başkasına bineriz. Dinlenme ihtimalimiz çok yüksek olur her zaman.”

Gözlerimi açıp baktım öylece. İşler gerçekten çetrefilliydi belli. “hımmm.” diyebildim sadece.

“Keşş... Kafan nasıl diye sorduk” dedi tekrar Bruce.

“İyi iyi de acıktırıyor bu meret yaa. Ölüyorum açlıktan. BİR de şöyle tulumba tatlısı olsaydı fena olmazdı.”

“Bırak menü yaratmayı kafanda eve gidince yersin. Hadi gel o zaman. Geç direksiyona.”

Sonra yer değiştirdiler hala hareket etmemiştik. Bruce yanıma oturdu. Lakabını doğru tahmin ettiğim keş de direksiyona geçti.

Arabayı çalıştırmadan söylenmeye başladı.

“BİR dünya para kazanıyoruz ama dışarıdan yemek isteyemiyoruz. Şimdi yine senin o iğrenç yemeklerinden yiyeceğiz.”

“Beğenmiyorsan yemezsin. Hadi artık çalıştır şu makineyi.” dedi kahverengi saçlı çocuk.

Keş marşa bastığında ben lafa girmiştim.

“Ben yaparım yemeği.” dedim. Yemek konusunda iyiydim. Keş sevinçle arkasını döndü.

“Harbiden mi? Allahh... Yaşadık desene. BİZ seninle iyi anlaşıcağız o zaman.” dedi hala marşa basıyordu. Ve aptal sırtmasıyla yüzüme bakıyordu.

“Biraz daha marşa basmaya devam edersen akü boşalacak ve biz burada kalacağız.” dediğim anda marş motoru dönüyor ama sadece tık sesi geliyordu.

Keş üzgün bir ifadeyle diğerlerinin sinirli yüzlerine baktı. “Ama ne yapayım aklımı başımdan aldı. Bana yemek yaparım dedi”

“Aynı anda seni uyarıyordu ama değil mi?” dedi Bruce sinirle.

“Yaa... Tamam salaklığım tuttu yine. Eee. Ne yapıyoruz?”

“Belki de kafan hala ayılmamıştır” Somurtkan olan bu ses tonuyla iyice ürkütücü oluyordu.

“Bir araba durdurup şarj ettiremeyeceğimize göre.” dedi kahverengi saçlı çocuk sinirle.

“Arkada bir akü var ama kim takacak?” dedi Bruce. “Ben anlamam.”

“Ben de “

“Ben de .”

“Tabii ki ben de. Benim işim sadece elektronik.” dedi keş sıkıntıyla. Ama ben anlıyordum ki hala neşesi yerindeydi.

“Ben değiştiririm.” dedim. Sonra bir karış açıkgaızlarına gülmeden edemedim.

“Zaten akünün boşalacağını da söylemiştin. Sen nereden biliyorsun?” diye sordu somurtkan bana dönüp.

“Biliyorum işte bir yerden. Hadi in de bakayım .” dedim sonra Bruce’a. Nereden bildiğimi aklıma getirirsem ağlayabilirdim. Aklıma geliyordu aslında ama üstünde durmuyordum. Yani o günlere dönmüyordum. Ben bir robottum. Unutmamak lazımdı.

Bir süre sonra aküyü değiştirmiş ve tezahüratlarına maruz kalmıştım. Eğer başka bir şey yapsaydım ne derlerdi bilemiyorum. Sonra yola devam ettik. Normalde şoför her zaman bu keş olurmuş ama çok içtiği için bu sefer Bruce kullanmış. Hepsi hızlı kullanırlarmış ama En hızlıları Keşmiş ve kimi zaman çok hızlı olmak gerekiyormuş. Kulak ardı ediyordum söylediklerini o an. Gözlerimi kapamış kafamı arkaya dayamıştım. Arada “Dinliyor musun?” diye soruyorlardı. Başımı sallıyordum cevap vermeden. Dinliyor gibiydim.

BİR apartmanın önüne gelince durduk.

“Burası mıymış?” dedi yanımdaki kahverengi saçlı olan burun kıvrarak.

Eve baktım. Büyük bir binaydı. Üsküdar’da bir yerdi. On iki katlı olmalıydı.

“Bence çok iyi” dedim yine saf saf.

“Sen diğerlerini görmedin. Ondan böyle söylüyorsun.” dedi Bruce gülümseyerek.

“Hımm..” Dedim. Biraz sonra arabadan indiler. Benim için yerin önemi yoktu. Nasılsa her şey aynıydı. Ama beni ne yapacaklarını merak etmiyor değildim. Ben de peşlerinden indim. Sanki bir yere yetişircesine hızla ilerliyorlardı. Bruce biraz ileride bekledi ve yanına yaklaştığımda elini elime kenetledi. Sinirle dönüp ona baktım.

“Sen benim karımsın! Bunlarda senin kardeşlerin.” dedi ve göz kırptı.

“Ne yapmışımda Allah bana böyle eş ve böyle kardeşler vermiş?” dedim alayla.

Bavulum elinde yanıma yaklaşan keş hemen atıldı. “Alınıyorum ama. Sen daha bizi tanıyorsun.” dedi ve yanımdan hızla geçti.

“Biraz acele et. Eve ne kadar hızlı girsek birinin bizi görme ihtimali o kadar az olur.” Ve beni çeğiştirerek ilerledi. Topuklu ayakkabılarla öyle hızlı gidemiyordum tabii.

“Şu topuklu ayakkabı işine de son verirsin artık. Gerekmedikçe giymeysin.”

“Olur.”

Çok sinir bozucu insanlardı. Ama her şeyi kuralına göre yaptıkları belliydi. Ve içinde bulundukları işlerin çok karışık şeyler ve çok gizli şeyler olduğu da. Neyin içine giriyordum ben. Ne yapacaklardı beni? Asansöre bindik ve beşinci katta durduk.

“Burası.” dedi Bruce. Yine hızlarını bozmadan bir anda kapıyı açıp bir anda içeri girdik. Bina kocamandı ama evin içine girdiğimde şok oldum. Ev harikaydı. Kocaman bir amerikan mutfak ve onun iki katı büyük bir salon vardı. Salonda bir bilgisayar ve daha bir sürü anlamadığım bilgisayara takılı kablolar, ekranlar vardı. Daha sonra kimya laboratuvarı gibi bir bölme vardı. Hepsi buradaydı.

Evi dolaşmaya başladık. Bu serseriler evi beğenmiş olmalı ki çığlık atıp duruyorlardı. Uzun bir koridor ve bir sürü kapı vardı. Odaların üstünde isimler yazıyordu.

İlk odada Emre yazıyordu. Keş oda kapısının önünde durup “Burası benim.” dedi. Demek ismi Emre’ydi. İkinci odanın üzerinde ‘Derman’ Yazıyordu. Somurtkan olan “burası da bana ait.” dedi ve içeri girdi. En önden

biz gidiyorduk. Bruce ve ben. Sonra kenetli ellerimize takıldı gözüm. Bir anda hızla çektim elimi.

“Pardon.” dedi elini havaya kaldırarak. “Unutmuşum.” başımı salladım mahcup ifadesini görünce.

Üçüncü odanın kapısında ‘Okan’ Yazıyordu. Başparmağıyla odayı işaret etti ve odadan içeri girdi. Demek onun adı da Okan’dı. Dördüncü kapı bana ait olabilir diyordum ama maalesef oda ‘Akın’a aitmiş. Kahverengi saçlı çocuğa. En sonda koridorun bitiminde bir kapı duruyordu. Ben ona doğru ilerlerken çocuklar odalarının keşfini bitirmiş beğenilerini anlatıyorlardı. Sonra yanıma geldiler. Ben kapının üzerinde yazan ismi görünce şok oldum. ‘Yeni eleman’

Yüzümü buruşturarak onlara baktım.

“Daha nüfus cüdanın hazır değil. İsmi belli değil yani.” dedi Okan gülümseyerek. Hepsinde bir gariplik vardı. Dudaklarını sanki gülmemek için bastırıyorlardı birbirlerine “Yeni eleman.” dedim öğürür gibi. Ve sonra kahkahalarını koyverdiler. “Ne komik” diye söylendim odanın kapısını açarken.

Odadan içeri girdiğim anda bir şokta böyle yaşamış oldum. Her yer ... Duvarlar bile pembeydi.

“Bu ne yaa? Kaç yaşında sanıyorlar beni?” dedim sinirle odaya girmeden. “Şeker kızı izlemeyi bırakalı çok oldu.” İçeri daldım ve pembe yatak örtüsünün üzerine çantamı salladım ve yatağın üzerine oturdum.

“Beğenmedin mi?” diye sordu Emre üzüntüyle.

Başımı hayır anlamında salladım.

“Ama... Diğer iki kızda pembe yapmışlardı her şeylerini. Sen de seversin diye... Demek ki böyle yaptılar.”

“Neyse çok da önemli değil ha pembe ha mor. Fark etmez.” dedim sonra yatağın üzerine uzandım. “Şimdi biraz dinlenebilir miyim?” dedim bana bakan dört serseriye.

“Olur beş dakika zamanın var.” dedi Derman. Hızla yataktan kalktım tekrar.

“Niye? Ne yapacağım ki?” meraklı çıkmıştı sesim.

“Bir sürü şey. Fazla zaman diye bir şansımız yok. Hemen niye geldin? Neler yapacaksın? Bilmen gerekiyor. Ve sonra bugün eğitimin başlayacak.”

“Olur. O zaman bir duş alayım. Geliyorum.”

“Sadece on dakika!” dedi Akın. Başımı salladım tekrar.

Hızla bir duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra salona gittim, Koltuklara yayılmışlardı. Biri televizyona bakıyor, biri elinde bir yapboz onunla oynuyor, diğeri somurtup duruyor. Emre ise karnını ovuşturuyordu. Beni kimsenin fark etmediğini görünce gürültülü bir şekilde boğazımı temizledim. Dört çift göz bir anda beni bulunca utandım.

“Evet” dedim her zaman olduğum gibi soğukça. Okan karşısındaki boş koltuğu gösterdi oturmam için. Tam oturmak için eğildiğimde...

“Önce yemek. Ne olur?” dedi Emre gözleri de sesi gibi diğerlerine yalvarıyordu. “Lütfen” dedi tekrar aynı tonda. O anda kalktım ama daha hareket etmemiştim. Diğerlerinden onay bekliyordum. Bu kadar yalvardığına göre izin vermeleri gerekiyordu.

“Aslında ben de acıktım.” dedi Akın.

“Tamam o zaman. En çabuk ne yapabilirsen” Okan onlarla konuşurken konuştuğu tonda konuşmuyordu benimle. Biraz daha yumuşatıyordu sesini. Başımı salladım. Ve mutfak bölümüne geçtim. Ayağa kalkıp tezgahın oradaki taburelere dizildiler. Buzdolabına şöyle bir baktım. Uzun uzadıya bir yemek yapamayacağıma göre... Süt vardı, biraz yumurta... Ve sonra sıvı yağ ile un var mı diye baktım. Şanslıymışım ki varmış. Onlar eve gelmeden önce her şeylerini düşünüp zaten ayarlamışlar. Ne güzel taşınyorsun ama sen elini bile sürmüyorsun.

Yumurtaları ve sütü dolaptan çıkardım. Çok seri olmaya çalışıyordum. Krep yapacaktım. Krep hamurunu hızla hazırladıktan sonra tek tek krepleri yapmaya başladım. Sonra yanıma Akın geldi. Dolaptan tabakları çıkardı. Bu arada kendi kendilerine bir şeyler konuşuyorlardı. Krep yapımına çok odaklandığım için pek dinlemiyordum.

“Yardım etmemi ister misin?” diye sordu Akın yanıma gelerek.

“İç hazırlayabilirsin. Domates ve peynir var, bal da var.” dedim gözlerimi tavadan ayırmadan.

“Hemen .” dedi ve hızla hazırlamaya başladı.

“Yaşasın harika görünüyorlar.” dedi Emre arkadan.

“Salyalarını dökme tezgaha.” dedi yine aynı sert ve soğuk sesiyle Derman. BİR süre sonra bütün krepler hazırды. Akın içlerini doldurup hepimize servis yaptı. Onlar salon kısmında bulunan taburelerde oturuyorlardı. Ben de mutfak kısmında bulunan taburelerden birine geçtim.

Emre çoktan ağzına kocaman bir lokma almıştı bile. “bu... Harika... Bayıldım...” ahh ağzındaki görüntü iğrençti. Yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki Okan ona doğru baktı.

“Lan eşşek herif. Ağzını kapa.” dedi kıkırdarak. Sonra bana döndü. “Gerçekten uzun zamandır yediğimiz en güzel şey.” dedi.

“Afiyet olsun.” dedim... Gülümsemedim.

“Yaa. Size bunca hizmetimden sonra...Çok alındım.” dedi Akın.

“Yaptığın şeyleri kendin bile zar zor yiyordun. Şimdi ne alınıyorsun?” dedi Derman.

“Tamam yaa. Tamam. Ama cidden bunlar çok güzel.” dedi Akın’da. Gözlerini kapamış keyifle yiyordu.

Yemeklerini her zamanki seri halleriyle bitirip solandaki koltuklara geçtiler tek tek. Bende son lokmamı yedim ve tabakları toplamak için davrandım.

“Bırak onları” dedi ciddi bir sesle Okan. Elimdeki tabakları bırakıp yanlarına gittim ve daha önce oturmaya çalıştığım yere oturdum. Hepsi bana bakıyordu. Açıkçası biraz ürkütüyorlardı beni. Ama sadece biraz. Ne yapacağımı anlarsam biraz daha rahat olacaktım.

“Bu Emre” diye söze başladı Okan. Emre kendini işaret etti ve göğsünü kabarttı. Akın ona dönüp “Zevzekleşme” dedi ve Emre somurtarak göğsünü indirdi.

“Emre elektronik ve bilgisayar konusunda uzmandır...” diye devam etti Okan. Dikkatle dinliyordum. “Türkiye’de ondan iyisini bulamazsın.” Alaycı bir gülümsemeyi durduramadım ve dudaklarıma yayıldı. Okan bu halime gülümsedi. “Özellikle şifre konusunda, dinlemede ve bilgisayar üzerinde mükemmeldir. Bankanın birinde bir hesabın var. Dünyanın neresinde olursa

olsun! Bir anda hesabındaki para biter. Ve sen ve herhangi biri ne olduğunu anlayamaz. Tabii bunu her zaman yapmıyor. Sadece gerektiğinde. Çünkü bize lazım olan insanların paralarını bazen göremiyoruz. Bu da kendi isimleri dışında herhangi birinin ismi adına açıldığı için hesap. Emre sana bilgisayar konusunda tüm hünerlerini gösterecek ve sende bunu olabildiğince çabuk kavramaya çalışacaksın.” anlayıp anlamadığımı öğrenmek istercesine başını yana eğip baktı. Başımı salladım anladığımı belli etmek için.

“Tamam. Bu sana her zaman lazım olmayacak. Ama lazım olduğu durumlarda olabilir. Bunun için öğrenmek gerekiyor.” Tekrar başımı salladım.

“Bu Akın.” dedi eliyle onu göstererek.” Silah kullanmak konusunda üzerine yoktur. Tam bir ölüm makinesi olabilir. Her hedefi tam on ikiden vurur. Kendisi tetikçidir. En iyisidir. O sana silah kullanmayı öğretecek. Gerektiğinde bir akrebi bile nasıl kullanacağını bilmelisin. Bu da senin işine her zaman yaramaz. Ama yine de öğrenmen gerekiyor.” Yine başımı salladım.

“Bu Derman. Onun sana öğreteceği pek bir şey yok. O kimyacı. Biz ona böyle sesleniriz. Gördüğün laboratuvar ona ait. Odasında daha büyüğü var. O gazı bile kimyasal bir maddeye çevirebilir. Plastik konusunda uzmandır. Onun ne işe yaradığını sana birazdan anlatacağım.” Ve sonra kendisini gösterdi.

“Ben de Okan.” diye devam etti sözlerine gülümseyerek. “Ben dövüş sporlarında uzmanım. Boks, judo, aikido, karate, kıkboxs, kapoera ve dahaları. Sana dövüşmeyi öğreteceğim. Bir insanı nasıl etkisiz hale getirirsin? Nasıl kendini korursun? Bunları öğreteceğim ki en çok işine yaracak olan benim.” dedi ve oturduğu yerde geriye doğru yayıldı.

“Tamam.” dedim ve bende onlara doğru eğildim. “Peki siz ne iş yapıyorsunuz? Yani ben size nasıl yardımcı olacağım?”

“Biz taşıeron bir firma gibiyiz. Ya da taşıyıcı. Böyle düşünebilirsin. Birileri bizlere iş verir bizde yaparız. Akın bir tetikçidir. Bu ülkede ki ve bazen dünya üzerinde ki birçok suikastı kendisi işlemiştir. On beş yaşından beri bu işi yapar.”

“Emre... O gerektiğinde birilerinin bilgisayarına girer ve bize lazım olan şeyi bulmaya çalışır. Bunda sende bize yardımcı olacaksın. Çoğu zaman kadınlığını ve güzelliğini kullanacaksın. Ve soğukkanlılığını ve cesaretini. Derman senin için üzerine tam oturacak şeyler yapacak ki taşıyacağın maddeyi rahat taşıyabilesin.” dedi ve sustu.

“Ne maddesi bu?” dedim gözlerimi kısarak.

“Uyuşturucu.” dedi gülümseyerek. Bir anda öfkeyle ayağa kalktım.

Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Tamam, bu zamana kadar yaptığım işler çok çirkin işlerdi ama sadece kendime zarar veriyordum. Başkalarına değil. Uyuşturucu ise bir sürü insan, bir sürü çocuk demektir. Bu iş olmazdı.

“Ben bunu yapmam.” dedim öfkeyle kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Böyle bir seçeneğin yok.” dedi Derman. Okan ayağa kalkmıştı. Yanıma geldi. “Sen yapmazsan bir başkası yapacak. Ve bize sağlam biri lazım. Senin gibi.” dedi bakışlarını yumuşatarak. Böyle erkekliklerini kullanıp bana yaklaşamayacaklarını öğrenmeleri lazımdı.

“Ben bu işi yapmayacağım. Bu bir sürü insan ve bir sürü çocuk demek. Beni Osman’ın yanına geri götürün.” dedim onu göğsünden hızla iterek. Sendelemedi bile. Omuzlarıma yapıştı.

“Bak. Buraya girdiğin andan itibaren çıkışın yok. Eğer bunu kabul etmezsen öleceksin.” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Ve biz bunu gerçekten istemeyiz.” dedi Emre suratını buruşturarak.

“Ölüm umurumda sanıyorsunuz değil mi? Size söyleyeyim. Ölüm bu hayatta en kolay şey.”

“Herkes yaptığından memnun. Zorla kimseye bir şey içirmiyorlar. Sen sadece taşıyıcı olacaksın.” dedi ve omuzlarımı bıraktı. “Evet genellikle bunu yapacaksın ama daha başka işlerinde olacak.”

“Beni geri götürün. Ya da öldürün. Umurumda değil.” dedim tıslarcasına.

“Ömer adı sana bir şey ifade ediyor mu? Üç yaşında... Sonra Rasim... Sonra... Ayşe...” Ve bana dikkatle baktı...

Yoo... Bunlar benim ailemdi. Tamam, beni silmiş olabilirlerdi ama benim yüzümden zarar görmelerini istemezdim. Onlara yeterince acı çektirmiştim zaten... Buna izin veremezdim.

“Bende öyle düşünmüştüm.” dedi Okan. “Onlara zarar gelsin istemezsin.”

Başımı salladım.

“Yani S.S. kanunlarına göre bu işi yapmaya mecbursun.” dedi Emre gülerek.

“Ne kanunu?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Ya seve seve, ya-“

“Tamam. Anladım. Gerisini söylemene gerek yok.” Hepsi bir anda kahkaha attı.

Öyle ya da böyle bu işi yapacaktım. Yapmazsam ölecektim. Ölmek umurumda değildi ama ailem. Onlara bunu yapamazdım. Bu insanlar iğrenç insanlardı. Herkes gibi onlarda iğrençti... Osman’ın yanına geri dönmekte aslında iyi bir fikir değildi ama bu iş... Tanrım... Sonra her şeyi bıraktım yine. Hızla koltuğa oturdum.

“Tamam.” dedim sinirle. “Tamam. Buna da tamam.”

“O zaman bir daha ayağa kalk.” dedi Derman. Cebinden bir mezura çıkardı. Söylediğini yaptım.

“Üzerindekileri çıkar.” diye emretti. Hiç söylenmeden çıkarıp sadece çamaşırlarımla kaldım. “onları da” dedi gözlerime bakarak. Tamam. Sanki daha önce soyunmamıştım bir grubun önünde. Ve benimle ilişki kurmaya çalışmadıkları belliydi. Şimdi tamamen çıplaktım.

“Ahh. Bu bir ilk...” dedi Akın kıkırdayarak. Gözlerine baktım. Ne sormak istediğini anlamıştı.

“Genelde o fahişeler-” dedi. Sonra dilini ısırды. “Özür dilerim.” dedi sonra.

“Önemli değil. Genelde böyle hitap ediyorlar.”

“Hah. İşte genelde. Ayy... Neden soyunuyormuşum. Diyorlar.” dedi kız sesi çıkararak. Öyle komik çıkmıştı ki gülmeden edemedim. “Sen neyse ki zorlanmadın” dedi sonra ciddi bir sesle.

Sonra Derman yanıma geldi ve boyumu ölçtü. “1.76” Sonra belimi ölçtü. “61” ve sonra göğüslerimi.”94”. Okan bir yandan ölçülerimi yazıyordu. Kalça”92” dedi sonra.

“Fazlalıkların var.” dedi Emre kıkırdayarak. Ona öfkeyle baktım.

“Tamam. Tamam. Kızma.”

“Kilon kaç?” diye sordu Okan.

“52.” dedim kısaca.

Ve sonra yerlerine oturdular tekrar. Bende üzerimi giyindim ve tekrar oturdum.

“Peki diğer işler ne?” diye sordum.

“Diğer işler. BİR sürü şey. Mesela... Aslında tahsildarlık gibi bir şey diyebilirsin. Bizim patronumuzu ararlar ve aralarında geçen bir anlaşmazlık olduğunu söylerler. Biri parasını alamamıştır. İşte bu noktada biz devreye gireriz. Çok fazla şiddet kullanmayız. Her hangi önemli bir bilgi bizim işimizi görür. Bilgisayarına girmek yeterli olabilir bazen. Ama adamın veya kadının evine girip bilgisayarını açacak ve diskleri yerleştirecek biri lazım oluyor. Ve fark ettirmeden.” dedi yine başını yana eğip bana baktı.

“Hımm... Bu biri ben oluyorum.” dedim.

“Aynen.”

“Peki bu taşıyıcı olayı.”

“O olay işin en zor kısmı. Derman’ın yaptığı malzemelerle taşıyacaksın. Kimi zaman bu ülkeden başka bir ülkeye, kimi zamanda buraya. Senin işin taşımak. BİZ uyuşturucu yapmıyoruz. Veya pazarlamıyoruz. Biz sadece iletiyoruz. Para transferine de her zaman karışmayız. Eğer kişi parasını alamıyorsa devreye biz gireriz.” yine benim anladığımı anlamak için baktı. Başımı salladım.

“Daha çok bu işi yaparız. Henüz ifşa olmadık. Bu kadar gizlilikte bu yüzden. İşleri biz bulmayız. Bizim patronumuz var. O bulur ve bize getirir. İsimlerimiz bu arada gerçek değil. Sadece kullanıyoruz. Senin adında geldi. İsmi Nehir.” dedi gülümseyerek

“Hımm... İdare eder.”

“Neyse ismin bir önemi yok. Bak! O televizyon dizilerinde izlediklerini unut. O maddeler öyle taşınmıyor. Onlar bir kamyonla taşıyorlar, polisler geliyor... Buluyor... Yok öyle bir şey... O sadece silah kaçakçılığında oluyor. Ama biz ona karışmıyoruz. Bizim işimiz küçük ama çok çok pahalı şeyleri taşımak. Sen sürekli şekil değiştireceksin... BİR gün sarı saçlı mavi gözlü bir hamile olacaksın. Karnında taşıdığın bebek değil kilolarca uyuşturucu olacak. Ya da şeker.” dedi.

“Hap yani.”

“Aynen. Ama bazen, bizim haplarımız daha farklı. Dozajları çok yüksek. Kimi zaman sadece uyuşturmak için değil... Osmanlı devrini bilirsin?” dedi yine gözlerime gözlerini dikerek.

“Evet.”

“O zamanlar birileri birilerini zehirleyerek öldürüyormuş. Kimsenin ruhu duymazmış. İşte biz öyle şeyler taşıyoruz. BİR sıvı mesela. Yılan zehrinden elde edilmiş bir sıvı ve kullandığın bir şapka, baston, giydiğin elbise veya kullandığın bir bardak. Ufacık bir damlası yetiyor senin ölmene. Derine bir kere değsin yeter. Biz bu maddeleri taşıyoruz. Yani sadece bu ülke için çalışmıyoruz. Bazen cerrahi bir operasyon geçirebilirsin.” işte bunu anlamamıştım. Merakla baktım ona.

“Göğüslerine silikon takabiliriz. Bu şekilde taşıyabilirsin.” dedi Derman.

“Ayrıca bir cerrah Derman.” dedi Okan garip bir şekilde gülümseyerek.

“Ahh. Ne iyi.” dedim dalga geçercesine.

“Şaka şaka. Sadece bilgisi var ve gelen doktora yardım ediyor o kadar.” dedi. Benim rahatladığımı görünce gülümsedi.

“Evet, sanırım anlaştık haa.” dedi Akın gülümseyerek.

“Sanırım. İstesem de, istemesem de anlaştık.” ben ne kadar soğuk söylediysem onlar sanki çok komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadılar.

“Daha bir sürü şey ama bunları gerektiğinde konuşuruz. Ve en önemli şey. Sakın bize güvenme. Çünkü biz de sana güvenmiyoruz.” dedi Okan. Sesi ilk defa buz gibiydi.

Başımı salladım yine.

“Yakalanabilirsin. Bizi unutacaksın. Aklından sileceksin. Sana bir sürü şey yapacaklar. Onlarda televizyondaki filmlerde izlediğin gibi değil. İşkenceler kadın erkek ayrımı yapmıyor. Elektrik verirler. Döverler. Daha niceleri. Şimdiden seni korkutmaya gerek yok. Bizlerin böyle olduğuna bakma. Aslında birer robot gibiyiz.” dedi o an bir kahkaha attım. Onlar ne için olduğunu anlamadılar. Robot haa. Ben sanki farklıydım onlardan.

“Kızlara çoğu zaman havalı gelir böyle işler. Gözlerinin için güler böyle anlatırken. Bunu hiç bir zaman anlamadım” dedi Derman. Sonra gözlerine baktı. “Sen gülüyorsun.” dedi. “Gözlerinden bahsediyorum yani.”

“Ben bunda hoşuma gidecek ya da gülebileceğim bir şey görmüyorum. Diğer kızlar neden işi bıraktı? Ya da onlara ne oldu bunu da merak ediyorum.” dedim öfkeyle. Gözlerinin içi gülüyormuş. Hah.

“Örnek verecek olursak. Son çalıştığımız hatun. O, şimdiye kadar çalıştıklarımız içinde en az güvendiğimizdi. Aslında kimseye güvenmeyiz ama sonuna kadar bizimle gelen olmuştu. En fazla iki buçuk sene oluyor yanımızda olanlar. Sonra ya yakalanıyorlar. Ya da bir işte ölüp gidiyorlar. Senin sonunda bu olacak. Ne kadar yaşarsın bilmem.” diye karşılık verdi Derman sözlerime kayıtsızca.

“Son kız. O yakalandı.” diye Devam etti Okan. “Aslında onu öldürmek gibi bir niyetimiz yoktu ama ona verdiğimiz onca eğitimden sonra o yakalanınca korktu ve konuşmaya çalıştı. Köstebeklerimizden biri de haber verdi. Daha doğrusu önce öldürüp sonra haber verdi. Tabii sonra da kendini vurdu. Yoksa her şey anlaşılır. İçeride elemanlarımız var. Yani işler çetrefilli. Bugün onun için buradayız. Kız yakalandığı için evi terk ettik. Her şey karışık.”

“Bunu anlamak için uzman olmaya gerek yok.” dedim. Sonra aklıma gelen ilk soruyu sordum. “Bize güvenme derken. Tamam. Siz bana güvenmiyorsunuz ama ben neden size güvenmeyeceğim?”

“Sen yakalandın mesela. Ya da biri seni tuttu ve bizi tehdit ediyor. Diyelim elimizde onun parası var. Ve bunu geri istiyor. Senide parayı almak için öldürmekle tehdit ediyor. Sakın seni kurtaracağımızı düşünme! Ölümün bizim umurumuzda olmaz.”

“Çok nazıkmişsiniz.” dedim gülümseyerek.

“Seninle iyi anlaşacağımızı tahmin etmişim.” dedi Okan keyifle arkasına yaslandı. Sanırım anlatacakları bitmişti. Ama benim sorularım daha bitmemişti.

“Yaşlar nedir?” diye sordum. İlk önce en başta olan Derman’a baktım.

“28” dedi. Sonra Akın’a

“28”

“28” dedi Okan.

“28” dedi Sonra Emre sırtarak.

“İyi denk gelmişsiniz.”

“Sence denk mi geldik?” Akın gözlerini kısmış bakıyordu.

Bu soru beni düşündürdü. Aslında daha genç görünüyorlardı. Ne demek istediğini anlamadığım için yine aptal aptal baktım ona açıklama yapması için.

“Biz. Yedi yaşında bulunduğumuz yetimhanelerden alındık. Evlatlık olarak.” Gülümsedi. “Sonra dördümüzü birlikte eğittiler. Kim neye daha çok yatkın hangi işi yapabilir ona göre eğitim verdiler. Hepimiz on beş yaşında pişmiştik. O zamandan beri hiç ayrılmadan beraber çalışıyoruz.”

“Yani birbirinize güveniyorsunuz?”

“Tabii”

“Anladım. Ama neden yanınızda çalışan bir kızı da küçük yaşta eğitmiyorsunuz?”

“Sence?”

“Sebebini anlasam sormam herhalde.” dedim tıslayarak. Bana aptal muamelesi yapıyordu. Sanki hep böyle şeylerle uğraşıyordum.

“Biraz önce anlatmıştım. Kızların ömürleri uzun olmuyor. Hatta bir tanesi iki hafta içinde öldü. Ona çok inanmıştık aslında. Başarabileceğine... Ama olmadı. Düşünsene ona altı ay eğitim verdik. Her şey için. Ama ikinci haftada gitti. Onun için yıllarca uğraşıldığını düşün. Zaman kaybı. Hem bazen... Senin yaptığın işi de yapmak gerekiyor. Öyle yetişmiş bir kız bunu sorun eder. Ama sen etmezsin.” dedi. Şimdi gülmüyordu. Belki de sinirleneceğini düşünmüştü ama öyle ya da böyle o işi yapıyordum ve bunda sinirlenecek bir şey yoktu. Devam etmesi için elimle işaret ettim. Okan biraz daha rahatlayarak tekrar sözlerine devam etti.

“Şu an bile hazırda bir kız var. Sana bir şey olursa diye. Bize kaçırılan her kızın fotoğrafı gelir. Yaptıkları. Sonra geçmiş. Tabii en fazla okudukları okul ve başarılarına bakarız. Aile yaşantısına o kadar giremiyoruz. Sen başarılı bir öğrenciymişsin. Hatta tıp fakültesini kazanmışsın. Yani akıllısın. Atletizm ve voleybol takımındaymışsın ve madalyaların varmış. Yani atletiksin. Sapık herifleri dövme de üzerine yok. Ve şu kızı kaçırıp ailesine teslim etmişsin. Sonra

da hiç bir şey olmamış gibi geri dönmüşsün. Yani cesursun. Şerif seni dövmüş ama sen onca dayağa ayakta kalmışsın. Yani dayanıklısın. Osman'ın sana olan aşkına kanmamışsın. Ya da herhangi birinin. Yani duygularına gem vurmuşsun.” işte bu söylediği beni şaşırtmıştı. Her şeyi biliyorlardı. Hem de her şeyi. Ama Osman bunu saklıyor gibi geliyordu bana. Belki de aşkı sadece bir yalandı. Beni test etmekte.

“Hayır. Hayır. Yanlış anladın. Osman sana aşıktı ve Volkan her şeyi biliyordu!”

Şimdi anlamıştım. En azından gerçek sandığım bir şeyin yalan olmaması beni sevindirmişti.

“Ve Kerem... Ona deli gibi aşıktın... Ama ölmesine izin verdin. Ve bunun gözlerinin önünde olmasına katlandın. Yani acımasısın. Bize de böyle kızlar lazım işte. Tamam. Şimdiye kadar seçtiklerimizde iyiydi ama sen en iyisi gibi görünüyorsun. Eğer sıkı bir eğitim olursa. Bir sürü iş seni bekliyor ve bizim fazla zamanımız yok. Bunun için sorularına biraz ara verip çalışmaya başlayalım.”

Ben hala Kerem'in adında takılı kalmıştım. Ona başımı salladım ama düşüncelerim Kerem'e kaymıştı bile. Onun ölmesine izin verdim. Gerçekten bu kadar acımasız mı olmuştum? Hayır. O kızı kurtarmıştım. O kadar da insanlıktan çıkmış değildim.

“İlk önce benimle çalışacaksın.” dedi Okan daldığım çukurdan beni çıkararak.

“Tamam.” dedim. Merak ederek yüzüne baktım. Bu evde çalışıp çalışmayacağımızı merak etmişim. Üzerinde isim yazmayan kapıya geldik ve o kapıyı açtığında şaşkınlığımı gizleyemedim. Küçük bir yerdi. Sadece bir merdiven vardı ve yukarıya çıkıyordu. Diğerleri arkamızdan geliyorlardı.

“Üst katta bize ait.” dedi Okan yukarı çıkıyor ve bende arkasından ilerliyordum. Ve çıktığımızda burasının bir ev gibi olmadığını anlamıştım. Mutfak ve salonun olması gereken yerde büyük bir spor odası var gibiydi. Yerde minderler vardı ve boks eldivenleri. Ve daha bir sürü şey. Cam yoktu. Sadece ızgaralar vardı.

“Ses yalıtımlı. Burada uzun zaman geçireceğimizi düşünürsek.” dedi Okan. Diğerleri de tek tek yanımıza çıkmışlardı.

“Diğer odalarda senin hiç hoşuna gitmeyecek şeyler var. Ama bunları şimdi görmesen de olur.” dedi Derman.

“Bak orada çalışma kıyafetlerin var. Onları giyebilirsin.” dedi Emre kıkırdarak.

“Sen neden gülüp duruyorsun sürekli. Sinirlerimi bozuyorsun.” diye üzerine yürüdüm. Son on beş dakikadır suratıma bakıp gülüyordu.

“Birazdan olacakları düşününce... Gülmeden edemiyorum.” dedi. Sesindeki alay beni deli ediyordu.

“Biliyor musun? Bu dövüş sanatını öğrenmeden de seni evirip çevirip dövebilirim.” dedim dişlerimin arasından. Yüzü bir kaç santim ötemdeydi. Bir kafa atabilirdim burnunun ortasına.

“Şu kaplanı alın üzerimden. Tırnaklarını geçirecek bana.” diye fısıldadı. Ben üzerine eğildikçe o ayakları kıpırdamadan geriye doğru gidiyordu.

“Sen kaşındın.” dedi Derman. İlk defa sesi böyle neşeli geliyordu.

“Ya... Özür dileysem.” dedi yüzünü buruşturarak.

Hala duruşumu bozmadan öylece duruyordum. Hareket etmemeye çalışıyordum. Çünkü ilk hareketim ona kafa atmak olacaktı.

“Nehir! Lütfen. Oyun oynayacak zamanımız yok.” dedi Okan. Gözlerimi kapayıp açtım. Ve Emre’nin o moron suratından ayrıldım.

Arkamı döndüğümde Okan giyinmiş bekliyordu. Onu görünce dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemedim. Biraz önce rapçi çocuklar gibiydi. Bol pantolon, bol tişört ve üzerinde fermuarlı bir kapüşonlu. Ama şimdi... Dar sayılabilecek siyah bir eşofman altı ile üzerine sadece siyah bir atlet giymişti. Kasları ortaya çıkmıştı, ellerinde beyaz bandaj gibi bir şeyler sarmıştı. Beğenimi dudaklarımın kıvrılmasıyla ilettim.

“Teşekkürler. Ama sende giyin istersen.” dedi ve benim kıyafetlerimin olduğu dolabı gösterdi. Diğerleri kenarlardaki banklara heyecanla geçip oturmuşlardı. Sanki sinema izleyecekmiş gibi bir hava vardı onlarda. Dolaba gittim ve saklanmaya gerek duymadan üzerimdekileri çıkarıp, benim için oraya koyulan siyah bir tayt ve üzerine Okan gibi bir atlet giydim. Ben bandaj sarmadım ama Okan’ın yanına gittiğimde dolabımın oraya gidip bandajları alıp getirdi.

“Bunları kullanmalısın.” dedi ve bandajları elime sardı.

“Olur.” dedim bende kayıtsızca. Sonra karşıma geçip durdu. Benim ona yaptığım dudak hareketini yapıp beğenisini gösterdi.

“Sağ ol.” dedim yine gülümsemeden. Sonra Emre ve diğerlerine takıldı gözüm. Ve heyecanla beklemelerine sinir oldum.

“Patlamış mısır ve frigo ister misiniz?” dedim öfkeyle.

“Aslında çok iyi olurdu.” dedi Emre yine gevşek gevşek sırtarak. Başımı inanamayarak sağa sola salladım.

“Hadi artık Nehir. Bu tarafa bak.” dedi Okan. Oldukça ciddi geliyordu sesi. Gözlerimi Emre’nin şapşal yüzünden ayırıp Okan’a baktım. Duruşu da o kadar ciddiydi. Elleriyle üzerine gitmemi işaret etti. Bende dediğini yaptım. Ve yumruk çakmak için hızla ilerledim ama tabii ki her şey o kadar kolay olmayacaktı. Bütün dövüş sporlarından haberdar olan ve bir yığın kası olan bu çocuk ben ona gittiğimde sadece ayağını kıpırdatarak hafif bir tekme indirdi göğsüme. BİR an havada uçtuğumu gördüm ve sonra zeminde nasıl kaydığımı. Benim hafif gördüğüm tekmeyle çok ağır hissetmişim.

“Beni eğiteceğini sanıyordum. Döveceğini değil.” dedim sinirle ayağa kalkarken. Göğsüm acı içinde sızlıyordu. Bir an elimi tuttum göğsüme ve ona doğru hızla ilerledim. Söylediğime cevap vermedi. Bu sefer onun hareketlerine daha çok dikkat ediyordum. İlk yumruğundan kaçtım ve sonra ona bir tekme savurdum ama tekmemi havada yakalayıp beni tekrar geri itti. Tekrar saldırdım. Yumruğumdan kıvrak bir hareketle kaçtı ve elimi tersine çevirip bana havada takla attırdı. Lanet olsun canım gerçekten yanıyordu. Ve bu ne kadar sürdüğünü bilmediğim dakikalar boyu böyle devam etti. Ben ona saldırıyordum o ise beni durduruyor ve bana bir darbe indiriyordu. Ama hiç yılmadım. Gücümün sonuna kadar ona saldırmaya devam ettim. Yüzüme vurmamaya özen gösteriyor gibiydi. Zaten suratım dağılmış durumdaydı.

Diğerlerinin eğlenceli çığlıklarını duymazdan geliyordum. Daha sonra kendimi öyle kaptırmıştım ki onların orada olduğunu bile unutmuştum. Saatlerce dayak yedikten sonra, öyle hiddetlenmişim ki ona nasıl bir güçle ve nefretle saldırdım bilmiyorum. Ama bir şeyi fark etmişim ki. Canım yandığında ve dayak yediğimde daha çok öfkeleniyordum. Sinirlendiğimde ise beynim daha çok çalışıyor ve daha güçlü oluyordum. O anlardan birindeydim işte. Sinirle dudaklarımdan bir çığlık koptu ve ona doğru tüm öfkemle ilerledim. Yumruk, tekme nasıl denk gelirse saldırıyordum. Ufacık bir boşlukta karşımda Emre’yi görüyormuşum gibi oldu ve yüzünü korumadığı bir anda burnunun üzerine kafa attım. Çıkan sese bakılırsa burnu kırılmıştı. Sonra olan oldu...

Saatlerce dayak yedim. Her saldırımda kendimi zeminde kayarken buluyordum. Birkaç kere duvara çarptım. O arada kanayan burnunu elindeki bandaja siliyordu. Küçük gözleri öfkeyle daha çok küçülmüştü. Bana sanki karşısında düşman varmış gibi bakıyordu. Kaç saat oldu bilmiyorum ama en son yerde ağrıdan kıvrandığımı hatırlıyorum... Sanırım acı bu kez kalıcıydı...

Bilincim yerindeydi ama yerden kalkamıyordum. Okan yanıma geldi ve elimden tutup beni kaldırmaya çalıştı. Kalkacak durumum yoktu. Sonra beni kucağına alıp merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Emre'yi gördüm bir an merdivenlerden inmeden. Yine sırtıyordu.

“Mükemmeldi. Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Kızım sen harikasın.” diye coşkuyla bağırıyordu.

“Cidden. Okan'a yumruk atabilenini bile görmemişim daha önce. Nehir burnunu kırdı.” Derman'ın sesinden bakılırsa o bile etkilenmişti.

“Biz aradığımızı bulduk. Hiç bir kız üç saat boyunca atılan dayığa dayanamazdı.” dedi Akın. Bir şeyler daha söylüyorlardı ama artık onları dinlemiyordum.

Merdivenlerden inip odama girdiğimizde Okan'a baktım dikkatle. Burnu hala kanıyordu.

“Affedersin.” dedim dudağımı ısırarak. Gülümsedi.

“Onca dayak yedin. Benden mi özür diliyorsun?” dedi. Beni yatağa yatırdı.

“Bilmem. Galiba.” dedim sonra yumuşak yatağımda duvara döndüm ve gözlerimi kapadım.

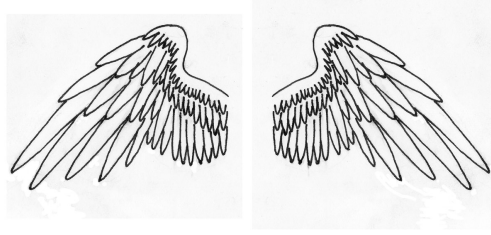
“Birazdan gelip yüzüne ilaç süreceğim. Korkunç görünüyorsun.” dedi. Yatağımda bir baskı hissettim. Sanırım yanıma oturmuştu. “Bir kaç saat dinlen. Sonra yine çalışacağız.” dedi ve yatağımdaki baskı kalktı.

Adımlarını duyarken bir anda kesildi. “Gerçekten beni şaşırttın. İlk defa birinden darbe aldım. Hem de bir kızıdan. 19 yaşındaki bir kızıdan. Ve hiç bir kız bir saatin sonunda ayakta duramıyordu” dedi ve sonra kapımın kapandığını duydum.

“Yakında 20 olacağım.” dedim kendi kendime. Yaşımı küçümsemesine gerek yoktu. Yaşım kadar yılda yaşabileceğimin çok üzerinde şeyler yaşamıştım ve bu

yediğim dayak hiçbir Şeydi...Zaten bunun için burada değil miydim?Dayanıklı olduğum için..

Sonra yorgun bnyem uykuya yenik düştü.

5

Beynimin içinde sanki davul çalınıyordu. Ya da kafama biri vuruyordu. Gözlerimi hızla açtım ve yatakta doğruldum. Bir süre sesin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gümbürdüyordu bir şey. Kafamı toparladığımda bunun müzik olduğunu anladım. “Lanet olsun bu ne?” dedim öfkeyle. Bir anda yataktan zıpladım ayaklarımın üzerine. Aynanın yanından geçerken göz ucuyla kendimi gördüm. Yüzümde sargı bezleri vardı. Bunlar Okan’ın işi olmalıydı. Yüzüme ilaç süreceğini söylemişti. Kendime bakmayı bırakıp beynimi oyan sese doğru ilerledim.

Gördüğüm manzara karşısında ilk önce bir şok yaşadım. Emre tavandan aşağıya sarkmış elinde bir kolon tavana monte ediyordu. Belinde bir matkap duruyordu. Ağzında bir tornavida vardı. Akın müzik setinin başında bekliyordu. Basın sesinden ayaklarım titriyor, yer sallanıyordu. Deliye döndüm o anda. Diğerleri ortalıkta yoktu.

“Şunun sesini kısar mısınız?” diye bağırdım. Akın bana baktı elini kulağına dayadı ve kafasını yana çevirdi. Tabii ki beni duymuyordu. Hele Emre o beni duymuyor hatta geldiğimi bile fark etmemişti. Sinirle Emre’ye doğru ilerledim. Aşağıya doğru sarkmış tişörtünden çekıştirdim. Ağzında tornavida, yarasa gibi kendini bıraktı ve bana baktı. Kulağına eğildim.

“Kapayın şu lanet şeyi.” diye bağırdım. Ağzının kıpırdadığını görüyordum ama anlamıyordum. Yine iğrenç sırtmasını yerleştirdi yüzüne benim beynimdeki devreler yandı ve tişörtünden hızla tutup aşağıya çektim onu. Hızla yere düştü ve sırtı fena halde zeminle bütünleşti. Akın sesi kısıtı.

“Sesi kısmanız için böyle mi davranmak gerekiyor?” dedim bir Akın’a bir Emre’ye bakıyordum öfkeyle. Emre bağırıp duruyordu.

“Açmayın sesini.” dedim odadan çıkmak için döndüğümde.

“Sen kendini ne sanıyorsun?” Emre arkamdan sesleniyordu. Ona dönmedim ama bana gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Hiç bakmadım. Koridora geldiğimizde omuzlarımdan tutup beni kendisine çevirdi. Gözlerimden ateş çıktığını biliyordum.

“Uyumaya çalışıyorum.” Neredeyse hırıliyordum. Zaten ona sinir oluyordum.

“Sen çok oldun. İki güzel kelime yaptık diye bir tarafların havalandı senin.” dedi ve beni göğsümden itti. Zaten darbe almış olan göğsüm sızladı.

“Seni moron.” dedim ve sızlayan göğsümü unutup ona saldırmak için ilerledim. Ama sonra koltuk altlarımdan birinin tuttuğunu fark ettim. Akın salon girişinde bizi izliyordu. Keyifle gülüyordu. Ona da öfkeyle baktım.

“Bırak beni. Bırak da parçalayayım şunu.” dedim beni tutana.

“Nehir! Sakin ol.” dedi arkamdan Okan. Sonra kendi odasından Derman çıktı.

“Neler oluyor?” dedi uyuklu gözlerle.

“Bırak beni.” dedim Okan’a. Gözlerimi Emre’den ayırmıyordum. Emre de duruşunu değiştirmiş, dövülecek gibi ellerini yumruk yapmış bekliyordu. Dilini dışarıda tutmuş başını sallıyordu.

“Yeter Nehir!” dedi Okan.

“Bence de “ diye onayladı onu Derman.

“Bırakın yesinler birbirlerini.” dedi Akın kıkırdayarak.

Hala kollarımdan tutup, çırpınmalarına aldırmayan Okan sonunda sinirlenmişti.

“İkinize de söylüyorum. Adam gibi durun. Nehir bak bırakacağım seni ama rahat dur. Sende Emre! Geç odaya konuşacağız.” dedi. Oldukça ciddi görünüyordu. Emre’ye gücüm yeterdi. Onun böyle işlerle alakası olmadığını anlamıştım ama Okan’a yetmeyeceğini gayet net görmüştüm. Bunun için çırpınmayı bıraktım ve Emre’nin peşinden salona ilerledim. Aslında arkadan ona

saldırabilirdim. Sonra bu düşünceden uzaklaştım. Bazen kendime hakim olmam zorlaşıyordu.

Salona geçip ilk oturduğumuz yerlere oturduk. O an kendimi dörde karşı bir gibi hissettim. Sinirle tek tek yüzlerinde gezdirdim gözlerimi.

“Bak Nehir! Seni anlıyorum ama bu evin daha doğrusu bizim kurallarımız var.” dedi Akın.

“Aynen. Biz her konuda birbirimize saygı gösteriyoruz.” diye ekledi Okan.

“Anladım ama bana da biraz saygı gösterseniz. Bu gümbürtüde nasıl uyuyabilirim ki?” dedim. Sinirim geçmiş gibiydi. Zaten onları böyle karşımda görünce korkmadım değil. Çünkü hepsi bana yabancı bir yaratık gelmiş, evlerini istila ediyormuş gibi bakıyordu.

“Her zaman bu kadar olmaz ses. Eğer biraz dinlemeyi deneseydin, onların ses ayarı yapmaya çalıştıklarını anlayabilirdin.” dedi Derman her zamanki soğuk sesiyle.

“Tamam. Affedersiniz. Uykudan kafana bir balyoz vuruluyormuşçasına kalkınca böyle oluyor insan sanırım.” dedim. Artık yüzlerine bakmıyordum. Sadece yerdeki halıya bakıyordum.

“Ben de hatalıyım. Daha sonra yapsam olmaz sanki.” dedi Emre. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bana samimiyetle gülümsedi. Dudağımın bir kenarını geriye doğru çekti. Sırıltması daha da genişledi.

“Hazır kalkmışken...” dedi ve sustu. Kaşlarını kaldırarak ne söyleyeceğini bekledim.

“Benim karnım aç yaa. Domates var. Yumurta da.” dedi karnını ovuşturarak.

İşaret parmağım havada” Menemen.” dedim gülümseyerek.

“Bebeğim süpersin.” dedi.

Diğerlerine baktım.

“Hiç fena olmaz.” dedi Akın.

“Uykum bölündüğüne göre ben de yiyebilirim.” dedi Derman.

Okan sadece bir elini havaya kaldırdı ve gülümsedi.

“Anladım. BİR görevimde aşçılık.” dedim mutfağa giderken. Sonra arkamdan Okan gelip bana yardım etti. Yemeği hazırlayıp yedikten sonra aç kurtlar gibi bir anda bitirdiler. Ve ben daha bitiremeden çalışmamız gerektiğini söylediler.

O gün ve diğer günler boyunca sadece Okan’la çalıştık. Sürekli dayak yedim. Ama yedikçe dövüşmeyi de öğreniyordum. Okan her zaman çok nazik ama beni çalıştırırken bütün duygularından arınıyor gibiydi. Çok fazla acımasızdı. Yüzümdeki şişler inmeden bir yenisi oluşuyordu bedenimde. Ağırılık kaldırıyorduk bazen. Şınav ve mekik çektiriyordu. Kollarım kaslıydı ama daha bir kaslı olmaya başlamıştı. Benim kaslarım ortaya çıktıkça dalga geçmeden duramıyorlardı.

Arada kapı çalıyor ama kimse içeri girmiyordu. Sadece Derman gidiyor ya da Okan gidiyor, bir mesaj aldıklarını söylüyorlardı. Derman’da söyledikleri gibi bana özel giysiyi hazırlıyordu odasında. Kendisini işe öyle vermişti ki bazen yemeğe bile gelmiyordu. On beş günün sonunda biz Okan’la büyük ilerleme kaydetmiştik.

“Hayır, yukarı, şimdi aşağıya. Burada tekme kullan. Böyle değil bak, böyle.” ve ben duvara yapışuyordum arada.

On beşinci günün sonunda artık Okan’la dövüşüyorduk. Tam anlamıyla. Ne o bana vurabiliyordu ne de ben ona. Her gün biraz daha iyi olmuş ve artık Emre kendisinin zevk almayacağı kıvama geldiğimizi söylüyordu. Yani kimse yenemiyordu.

“Bu kadar kolay olacağını beklemiyordum.” dedi Okan gülümseyerek. “Benim işim tamam. Artık Akın’a aitsin.” dedi.

“Ne harika.” bu kadar yakın olmamıza rağmen birbirimize hala alışmamıştık. Beraberce yaptığımız her şey bitince ben hemen odama çekiliyor ve uyuyordum. Yorgunluktan bazen ayaklarım tutmayacak duruma geliyordu.

Aşağıya indiğimizde “Senindir.” dedi Okan. Akın’a gülümsüyordu.

“Ahh. Sıkılmaya başlıyordum.” dedi Emre’yle satranç oynayan akın. BİR anda kalkıp parmaklarını şıklattı. “Çok çabuk oldu.”

“Evet. Ben daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Diğer kızları düşünce.” dedi Okan yüzünü buruşturarak.

“Oğlum onlar harbi kızdı. Bunun ne olduğunu çözemedim ben.” dedi Emre. Her zamanki neşesi ve iğrençliği üzerindeydi, bu sefer ona öfkeyle bakan ben olmamıştım. Okan onu dövecekmiş gibi bakıyordu. Buna gülümsedim ve kıkırdayan Akın’a kaydı gözüm.

“Yarın gideriz” dedi Akın bana göz kırparak.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum merakla. On beş gündür bu kapıdan dışarıya adım atmamıştım ve biraz hava iyi gelecekti.

“Atış poligonuna.” gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Birbirlerine bakıp sıırıttılar yine. Benim bilmediğim bir şeylerin döndüğüne emindim.

“Bitti.” diyerek bir anda odaya daldı Derman. Olduğum yerde sıçradım önce. Sonra öfkeyle arkama döndüm.

“Sakin ol. Bak bu senin. Ne şık değil mi?” dedi elinde tuttuğu şeyi göstererek.

“Oda ne?” dedim şaşkınlığım sesime hakim olmuştu.

“Bu senin taşıyacağın şey için tasarlandı.” dedi Okan.

Sadece göğüsleri olan ve baldırlara kadar uzanan bir kadın bedeniydi bu. Dikkatle inceledim. Sonra dayanamayıp Derman’ın yanına gittim. Elimle dokundum. İçi griydi. Sanki metal gibiydi. Ama dışı insan teni gibi inceydi. Göğüsleri vardı ama içleri boştu. Sadece bu dış yüzeydi. Bedenin içi boştu ve karnı. Tanrım! Kocamandı. Bu kadın bedeni hamileydi. Ama içi boştu. Söylemeye çalıştıkları şeyi şimdi anlıyordum.

Derman ortadaki yuvarlak sehpaıa koydu elindekini ve gelmemi işaret etti bana bakmadan. Hızla yanına gittim. Çünkü yaptığı şey ilgimi çekmişti. Emre ve Okan’da peşimden gelip yanımda durdular. Emre dirseğini omzuma dayadı. Ona dönüp baktım ama farkında gibi görünmüyordu. Sesimi çıkarmadım.

“Dinle!” dedi Derman gözlerimin içine bakarak. Yaptığı şeyden zevk aldığı belliydi. Heyecanla parladığını görebiliyordum gözlerinin. Başımı salladım.

“Bu plastik.” dedi yarı kadın bedeninin dış yüzeyini göstererek.” Ama oldukça esnektir. Yani senin içine girebilmen için. İçindeki gümüş renkli madde alüminyum. Bu hava alanlarında işine yarayacak. Hem de çok yarayacak. Havaalanlarındaki kameralarda bu tür şeyleri algılayabilecek cihazlar var. Emre bunun içine bir çip yerleştirecek ve sen normal bir hamile kadın gibi olacaksın.

Bu alüminyum parçaları plastiğe oldukça iyi yapışmıştır. Oda ayrı bir maddeyle sağlandı. Plastik esnedikçe bu parçalanmış alüminyum ayrılacak birbirinden ama senin bedenine oturup, plastikte kendi öz haline döndüğünde alüminyum parçaları da birleşecek. Biz Emre'nin çiplerine güveniyoruz. Ama her ihtimale karşı bu alüminyum da yerleştiriyoruz. Çip çalışmazsa bu seni kurtaracak.” dedi. Heyecanlı çıkıyordu sesi .Oldukça beğenmişti yaptığı işi belli oluyordu. Açıkçası bende etkilenmiştim.

“İlginç” dedim dudaklarımı büzerek.

“Bu kadar mı?” dedi Emre elini omzumdan çekerek. “Ben vavv... Yeahh... gibi bir şeyler bekliyordum.” dedi suratını asarak. Okan ensesine bir tane yapıştırdı.

“Ağırlık çalışmalarından sonra bir deneriz bunu.” dedi Derman’a.

“Aslında şimdi denesek. Herhangi bir olumsuzluk şimdide baş gösterecektir.” dedi Derman çenesini kaşıyarak. Hepsi birden gözünü bana dikmiş bakıyordu.

“NE?” dedim onlara anlamayarak.

“Hadi şunu bir dene” dedi Okan sırtımı sıvazlayarak.

“İlk önce bana ağırlık çalışmalarının ne olduğunu söyleyin.” dedim gözlerimi kısarak. Hep benim üzerimden bir şeyler konuşuyorlar ama en son öğrenen ben oluyordum.

“Karnında kaç kilo yük taşıyabileceğin ve ne kadar süre onu tutabileceğin gibi bir ağırlık çalışması.” dedi Emre ciddi bir sesle. Onun bu haline şaşırmışım. Oldukça ciddi görünüyordu. Şaşkınlığımı fazla belli etmiş olmalıyım ki Okan açıklama yaptı.

“Bu ciddi bir şey. Bizim için ne kadar ağırlık kaldırabileceğin önemli. Ve ne kadar dayanabileceğin. BİR anda bel fıtığı olursun ve her şey meydana çıkar.”

“Anladım.” dedim kafamı kaşıyarak. Masanın üzerinden aldığım boş bedeni alıp odama doğru ilerledim.

“Burada giyebilirdin bebeğim.” dedi Emre yine gevşekçe. Biraz önceki ciddi hali ne hoştu. Ona dönüp dil çıkardım.

“Aslında iyi olurdu. Bu madde aynı zamanda çok hassastır. Yırtilmasını istemeyiz.” dedi Derman gözlerime bakarak. Suratımı ekşittim ve yanlarına

ilerledim. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığım ve kendimi bu işe iyice kaptırdığım için utanma bana geri dönmüş gibiydi. Ama umursamadım. Üzerimdekileri bir çırpıda çıkardım. Okan ve Derman yanıma geldiler. Emre karşıımızdaki koltuğa yayılmış yine film seyrederek gibi izliyordu.

İlk önce boşluktan bir bacağımı soktum ve sonra diğerini. Derman ile Okan plastik bedenın kenarlarından tutmuş yukarı doğru yavaşça çekştiriyorlardı. Biraz sonra Akın da yanımıza geldi. Aynen söylediğı gibi plastik esnedikçe içindeki alüminyum parçalara ayrılıyor ve toplandığı yerde tekrar birleşiyordu. Heyecanlanmadığımı söyleyemezdım. Bu gerçekten oldukça düşünölmüş ve üzerinde çok çalışılmış bir şeydi.

Onlar son düzenlemeleri yaptığında Akın bir ayna getirmişti içeriden. Aynaya bakmadan Derman'a baktım.

“Süper. Tam oldu. Hiç bir belirti yok. Emre kamerayı aç.” dedi hızla ve ekrana doğru ilerledi. Emre söylediğı kamerayı açıp elinde ışıkl bir cihazla yanıma geldi.

“Ekрана bakın.” dedi Emre, dikkatle oda ekranı izliyordu. Akın elindeki aynayı bıraktı ve oda ekrana baktı. Ekranda sadece kırmızı, yeşilli bedenim görünüyordu. Karnı kocaman olmuş, saydam bir resmiydi sanki bedenimin. Çok garipti. Karnımdaki şişliğe bastırdım ve ekranda karnım içeriye doğru çöktü.

“Hiç bir şey belli değil.” dedi Okan. “Tamamdır bu iş.” ve Derman'a dönüp elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Aynı şekilde oda kaldırdı ve yumruklarını tokuşturdular.

“Sen yaptın kardeşim. Bunda nasıl bir problem bekliyorsunuz?” dedi Emre Derman'a. Bana döndü. Elindeki ışıkl cihazı bırakıp, ekranın yanından bir sıçrayışta yanıma yaklaştı. Ve elini karnımın üzerinde gezdirdi. İlk önce ciddi bir ifade vardı yüzünde ama sonra kocaman bir gülümsemeyle Okan'a bakıp. “Babana merhaba de yavruca. Junior Okan.” dedi kahkahalarla.

“Serseri.” dedi Okan mahcup bir ifadeyle. Sonra Emre bana döndü. “Yenge kaç aylık?” dedi. “Nasıl da siz karı kocası.”

O sırada ben arkamı dönüp aynaya baktım. Ve içimde dolaşan sinsi bir şey varlığını belli etti. Özlem... BİR aileye duyulan özlem. Asla kavuşamayacağım bir şeye duyduğum özlem. Bir bebeğe duyduğum özlem. Kadınlar işte bu yüzden bu işte olamazlardı. Duyguları her ne kadar ölse de içinde bir kaç kırıntı kalıyordu. Yarın bu düşüncemden tamamen kurtulacağımı biliyordum ama

gözlerimdeki beni zorlayan yaşlara engel olmak çok zordu. Yutkundum hala kendimi izlerken.

Okan ve Derman bir anda yanıma geldi ve yavaşça üzerimdeki bedeni çıkardılar. Ben hızla giyiniyordum. Odama kaçmak istiyordum bir an önce. Yoksa gözlerimden yaşlar süzölmeye başlayacaktı.

“Hasta mı oldu bu kız? Yanakları kızardı,” dedi Emre. Yine ciddi idi.

“Değilim.” dedim çatallaşmış sesimle. “Ben odamdayım.” Ve koşarak oradan uzaklaştım. İçeriden hiç ses çıkmıyordu. Belki de anlamışlardı. Anlamamaları mümkün değildi. Aynaya baktım ve karnıma baktım tekrar. Sonra kendi kendime yumruk atmak istedim. Gerçi her yanıma hala ağrıyordu. Biraz önce diğer aynada da görmüştüm morluklarımı ama biraz sararmış gibiydiler. Kendimi bu duygusala bağlamadan yüzümü inceledim. O kadar dayak yemiştım ki şişlerim daha yeni yeni geçiyordu.

BİR daha odaya dönmeden yatağıma yattığım gibi uyumuştım. Sabahın köründe Akın beni kaldırdı ve tabii ki dördümüz atış poligonuna doğru yol almıştık. Onlar arabaya binerken bagaja iki koli koymuşlardı. Şangirtisini duyabiliyordum. Hayatımda atış poligonu görmemiştım. Televizyondan gördüğümün dışında tabii. Merak ediyordum. Ama atış poligonu dedikleri yere geldiğimizde bunlardan böyle bir şey çıkacağını bilmeliydim.

Ormanlık bir alanda kutuda taşıdıkları her akşam içtikleri biraların boş şişelerini dizmişlerdi.

“Ne güzel bir alan.” dedim alayla.

“Daha ne istiyorsun.” dedi Akın gözlerini kapayıp havayı içine çekti. “Mis gibi hava” Aslında söylediğı doğrudu. Bende yaptığı gibi havayı içime çektim ve onlar bana gülümsediler.

“Mağaradan çıkınca iyi geliyormuş.” dedim gülümseyerek.

Emre araba teybinin sesini sonuna kadar açtı ve sonra bağırmaya başladı.” Rihannaaaa... Hastayım kızım sana. Bir gün benim olacaksın.” Başımı inanamazmış gibi salladım.

Dizdikleri şişelerin yanından ayrılıp gelen Okan ve Derman yanıma da durdular. Akın bir çanta getirdi arabadan. İçinde ne şekil bir makine arasak vardı.

“Zenginiz bayağı.” dedim.

“Ee biraz öyle.” dedi Akın. Colt marka bir on dördlü çıkardı çantadan ve hızla nişan alıp bir iki saniye içinde bir şişeyi devirdi. Ve sonra üç tanesini daha.

“Gel. Şimdi sen dene.” dedi bana. Silahı bana uzatmış bekliyordu. Silahı elinden aldım. “Ben göstereyim önce.” dedi hevesle.

“Gerek yok.” dedim ve duruşumu bozmadan iki deliğın ortasına şişeyi yerleştirdim. Onun gibi hızlı değildi ama tek elimle yapıyordum.

“Sakın bana bunu da anlıyorum deme.” dedi ve ben aynı anda tetiğ  bastım. Şiş  paramparça oldu. Sonra diğ er ikisini de nişan alıp par aladım.

“Bu silahın seni geri atmasını bekliyordum. Kulaklarını sağı r etmesini ve senin kulaklarını korkudan kapamanı. Kaç gündür bunu bekliyorum ben. Bana bunu yapamazsın.” dedi Akın sinirle. Cidden sinirlenmişt i ve ben çok şaşırđım.

Okan yanıma gelip sırtımı sıvazladı. “Her şeyi bizim için kolaylaştırıyorsun. Sağı  ol.” dedi.

Emre yine kendine özgü coşkusıyla sevincini dile getirdi ve Derman ilk defa gülümsedi. Demek ki bu iyi bir şeydi. Sonraki dört gün boyunca her gün atış talimi yaptık. Akrep, baretta, minik suikast silahlarıyla ve daha bir sürü. Havaya attığı şiş eleri bile vurabiliyordum. Akın’la çalışmamız kısa s rm şt i.

Sonra bir akşam beni yine salona çektiler. Toplantı odası gibi olmuşt  salon bir nevi.

“Şimdi biz polisiz.” dedi Derman. “Seni yakaladık ve konuşturmaya çalışıyoruz.”

“Eee. Ne yapacağım?” diye sordum merakla. Bunlar  nemliydi.

“Tamam, işte biz de onu soruyoruz?” dedi Akın.

“Bilmem. Konuşmayacağım kesin.” dedim.

Sonra bir anda kalktılar. Okan beni kucaklayıp yukarı merdivenlerden çıkardı. Kalbim g mb rdemeye başlamıştı. Diğ erleri arkamızdan geliyordu. Yüzleri  yle korkunçtu ki korkmuyorum diyemezdim. Sonra Derman’ın sonra göreceksin dediğı odalardan birine girdik. Okan beni orada bulunan sandalyeye bağıladı. Yine benimle d v şt ğ  zamanlarda olduğı gibi ciddi ve soğuktu. Sadece

tavanda bir lamba yanıyordu. Yutkundum onları böyle görünce. Okan geri çekildi. Akın öne geçti ve bir yumruk attı yüzüme. Daha yaralarım iyileşmeden bir tane daha olmuştu şimdiden.

“Konuş. Kiminle çalışıyorsun?” dedi bağırarak.

Cevap vermedim. Sadece sustum. BİR kez daha vurdu.

“Ne iş yapıyorsunuz?”

Yine sustum. Gözlerim Okan’a kaydı. O da sanki düşmanmışım gibi bakıyordu. Dakikalar böyle geçti. Sadece sustum. Hiç bir şey söylemedim. Midem yanıyordu. Canım çok yanıyordu ama yine de sustum. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamıştım.

Sonra Akın durdu. Ve Emre yanımdaki makineye gitti. Orada Aküde bulunan kablolar gibi iki kablo çıkardı. Birini ayakucuma diğerini de baş parmağıma taktı.

“Kiminle çalışıyorsun?” dedi o da. Cevap vermedim. Makineye elini uzattı ve elektriğin bedenimde gezindiğini hissettim. Bütün bedenim titredi. Acıyla bir çığlık kopardım.

“Konuşsana.” dedi. Yine sustum. BİR kez daha elektrik verdi bedenime. Yine acıyla bir çığlık attım.

“Konuşmayacak mısın?” dedi yüzüme eğilerek. Sustum. Ve tekrar. Attığım çığlık dünyayı sarabilirdi.

“Yine konuşmayacak mısın?” dedi. Başımı evet anlamında salladım. Gücümün yettiğince cevap verdim.

“Kuşağım.” dedim. Hepsini bir anda şokla yüzüme baktı. Okan yıkılmış gibi görünüyordu. Emre de üzölmüş gibiydi ama hala rolüne devam ediyordu.

“Evet. Evet, anlat bize.” dedi dilini yine dişlerinin arasına almıştı.

“Yaklaş.” dedim. Biraz daha yaklaştı yüzüme.

“S-sen tam bir o-o-orospu ç-çocuğusun.” dedim ve yüzüne tükürdüm. Diğerlerinin kahkahaları odayı sararken Emre bana bir kez daha elektrik verdi...

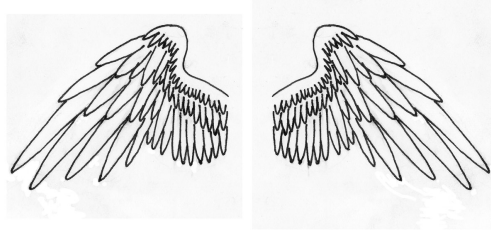
“Yeter!” diye bağırdı Okan. Ona baktım. Yüzüme gülümsedi. Sıcaktı gülüşü.

“Bu kadar dayananı görmüş müydün? Bayılıyorlardı hemen. Bu sana hala küfür edecek hali buluyor kendinde. Yeter. Yeter.” dedi ve onu kenara itip beni kucağına aldı.

Merdivenlerden inerken gülümsüyordu. “Her gün beni biraz daha şaşırtıyorsun.” dedi dudaklarını büzerek.

“Ben severim- severim öyle şeyleri.” dedim ve beni solandaki kanepeye yatırdı.

“Sana soğuk bir şeyler getireyim.” dedi ve mutfığa doğru ilerledi. Diğerleri daha yeni iniyorlardı. Ama benim Okan’ı bekleyecek durumum yoktu. Gözlerimi kapadığım gibi kendimi karanlığa bıraktım.

6

“Tamam. Beş kilo daha.” Henüz karnıma iki kilo bağlamışlardı. Bu hafifti. Derman beş kilo daha dediğinde gözlerine baktım dikkatle. Elini ‘daha çok var’ der gibi salladı. Emre ağırlığı sepetten almaya doğru eğildiğinde karşıımızda oturan Akın’a ve Okan’a baktım. İkisinin de elleri çenesinde merakla izliyorlardı. Bu olay sinirimi bozuyordu. Her şeyi birlikte yapıyorlardı iyi ama ben kendimi çok garip hissediyordum. Sürekli izlenmek biraz sinir bozucu olabiliyordu. Arada bir gülümsemem dışında yine hep soğuktum.

Emre, her acı çekecek bir şey yaptığımda hevesle atlıyordu. Ama bugün o da çok ciddi görünüyordu. Elektrikli sorgu denemesinden sonra bana bir gün dinlenme müsaadesi vermişler ve ben bütün gün uyumuştum.

“Hazır ol.” dedi Emre. Elindeki ağırlığı belimde bağladıkları cebe yerleştirmeden önce bana dikkatle bakıyordu.

“Tamam. Hazırım.” dedim. Ellerim arkamda bağlı ağırlığı koymasını bekliyordum.

Ve beş kiloyu yavaşça cebe bıraktı. Aslında buna alıştım. Eskiden fındık topladığımız zamanlarda, bahçede kalan fındıkları başak yapmak için bütün köydeki bahçeleri dolaşırdık. Sabahın erken vaktinde çıkıp, akşama değin sürerdi bu iş. Ve topladığımız fındığın parasını kendimize ayırırdık. Böyle olunca da azimle çalışırdık. Ben en son dokuz kilo kadar toplamış ve bütün gün onunla gezinmek zorunda kalmıştım. Normalde fazladan çuval alırdık yanımıza ama ben hep unuttuğum için belimde dokuz kilo taşımak zorunda kalırdım. Yani buna alışkındım.

“Evet. Tam yedi kilo.” dedi Okan. “Nasıl? Bir sorun var mı?” Elini çenesinden çekip dizlerine koydu ve bana dikkatle baktı.

“Gayet iyiyim.” dedim kayıtsızca. Buna şaşırmamıştı.

“Dört kilo daha.” dedi Derman ve Emre hızla sepete eğilip bir dört kiloyu daha cebe yavaşça yerleştirdi.

“Şimdi.” diye sordu Akın. On bir kilo olmuştu. Ama şu anda iyiydim. Gerçi biraz zaman sonra ağırlık kendisini belli ediyordu.

“İyi.” dedim yine aynı tonda.

“Dört daha.”

“O kadar taşıyabilir mi?” diye sordu Akın Derman’a.

“Akın! Deneme yapıyoruz.” dedi Derman sıkılmış gibi.

“Tamam.”

Ve dört kilo daha cebe konmuş oldu. On beş kilo beni fazla zorlamamıştı.

“Bak Nehir. Şu anda taşıyabiliyorsun çünkü ara vermeden koyuyoruz. Ama bununla bir süre yol gideceğini de hesaba kat. Ve zaten biz de bakacağız ne kadar süre normal bir biçimde ayakta kalabiliyorsun.” dedi Okan.

“Anladım. Ama ben biraz alışkın gibiyim böyle karnımda bir şey taşımaya. Ondan şu anda rahatsız etmiyor.” Ben çok umursamadan söylemişim ama hepsi şokla yüzüme baktı. On beş kiloda hala cepte duruyordu.

“Nasıl?” diye sordu Derman merakla.

“Önemli mi?”

“Aslında hayır. Beş kilo daha.” dedi Derman. Dalga geçercesine gülümsedi.

Yirmi kilo cebe konduğunda duruşum biraz bozulmuştu. Ama hemen kendimi yine dik pozisyona getirdim. Fakat daha fazla taşıyamayacağımı anlamıştım. Arkamda birleştirdiğim ellerimden birini havaya kaldırdım.

“Tamam! Bu kadar iyi.” dedim ve derin bir nefes aldım.

“Tamam. Emre saate bak ve dakika tut.” dedi Okan. Sonra hepsi karşıma geçip oturdu. Merakla öylece bana bakıyorlardı. Dakikalar hızla ilerlerken ağırlık kendini daha çok belli ediyordu ve belime bir ağırlık giriyordu. Ama yılmadan ve sesimi çıkarmadan öylece bekliyordum. Sonra onlar sıkılmış olmaları ki beni unutup kendi kendilerine konuşmaya başladılar. Arada sadece Emre dakikayı söylemek için bana dönüyordu.

“On beş dakika.” dedi Emre yine bana dönüp.

“İyi gidiyor şimdilik.” dedi Okan.

“Aslında normal bir hamile kadın 8 kiloya kadar bir bebeği karnında taşıyabiliyor hem de her dakika. Bunda oturma ve uzanma süresini de hesaba katabiliriz.” Şimdi herkes beni unutmuş Derman’ı dinliyordu. “Tabii bu anormal bir rakam. Aslında en fazla altı kilodur ama böyle sekize çıkanda son zamanlarda görülmüştür. Tabii bunda annelik hormonları önemlidir. Kadın hamile kaldığında bedeni buna hazırlar ve bebek yavaş yavaş büyürken beden kendisi ağırlığa hazır durumdadır. Bizim yaptığımız tamamen hazırlıksız bedene ve dışarıdan yük bindirmek. Beş kiloya kadar normal. Ama Yirmi kilo uçuk bir rakam.” dedi ve bana döndü.

“Ne?” dedim bakışlarından rahatsız olmuşum.

Sonra bana cevap vermeden diğerlerine döndü.

“En son kız. Kaç kilo taşımıştı. Dört buçuk mu?” dedi. İşte bu beni şaşırtmıştı.

“Bu arada yirmi beş dakika oldu.” diye araya girdi Emre.

“Evet. Dört buçuk kilo.” dedi Okan. “Ama on bir kiloya kadar çıkan görmüştük. Sabit pozisyonda on beş kiloyu kaldırmıştı ama taşımaya gelince on bir kilo.” Ve gözlerini bana dikti.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu. Kendimi yokladım ve ağırlık rahatsız ediyor ama dayanabiliyordum. Belim ağrıyordu tabii.

“Şu anda bir problem yok. Biraz belim ağrıyor ama çok fazla değil.”

“Tamam.” Ve sonra yine kendi aralarında konuşmaya daldılar.

“Otuz beş dakika.”

“Kırk dakika...”

“Bir saat.Vavv...”

Bunlar Emre'nin arada bana dönüp söylediği aradan geçen dakikalardı.

“Doksan dakika”

Doksanıncı dakikadan sonra artık ağırlık çok rahatsız etmeye başlamıştı. Ama biraz daha dayandım.

“İki sat oldu. Tam yüz yirmi dakika.” dedi Emre.

“Nehir, kendini sakatlamayı istemeyiz. Lütfen bize on beş kilo da yeter. Tabii bu alacağımız yüzdeyi düşürür ama olsun biz zaten hep o düşük yüzdede alıyoruz.” dedi Derman. Endişelendiği belliydi ama benim için endişelendiğini düşünmüyordum. Eğer zarar görürsem yeniden bir kız aramaya başlayıp eğiteceklerdi ve bu onlar için çok büyük zaman ve para kaybıydı.

“Şu an oldukça rahatsız ediyor.” dedim yüzümü buruşturarak.

“Ama duruşun daha bozulmadı.” dedi Okan.

“Çünkü kendimi zorluyorum. Eğer bırakırsam düşebilirim.” dedim sinirle.

“Tamam, o zaman çıkaralım.” dedi Akın.

“Bence de.” Ve Emre hızla gelip belime bağladıkları cebi çözdü. Sonra eline aldığı ağırlığı çok hafifmiş gibi tutmaya çalışınca birden yerle bütünleşti.

“Sen kendini Nehir mi sandın?” dedi Okan kahkahalar eşliğinde. Biraz önce ona kızmıştım ama şimdi kızmıyordum. Bana daha fazla yük bindireceğini düşündüğüm için kızmıştım. Aslında o bana güveniyor ve bunu şimdi gözlerinde görebiliyordum. Yapacağım iş ne kadar iğrenç ve insanları zehirleyecek bir iş olursa olsun bir şeyleri iyi yapmanın verdiği gurur vardı şimdi ruhumda.

Hızla yere uzandım ve sırt üstü yattım. Sonra dördünün birden kafasını gördüm.

“Ya cidden, o kadarını nasıl taşıdın? Hem de iki saat.” diye sordu Emre kafasını kaşıyarak.

“Bir şeye odaklanınca sonuna kadar gitmeye çalışıyorum.” dedim gözlerimi kapadım ardından.

“Artık biraz dinlenebilirsin” dedi Okan. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Teşekkürler.” dedim soğuk bir sesle. Çok yorulmuştum ve belim çok ağrıyordu. İlk önce sakatlandığımı düşündüm. Daha sonra aklıma yine eski zamanlarım geldi. O zaman küçüktüm ve biraz sırt üstü yatınca geçiyordu bende buna güvenerek iyi olduğumu düşündüm.

“Her zamanki gibi odana koşup uyuyabilirsin uyku tulumu. Artık eğitim bitti. Yani... Böyle zorlu eğitimin. Sana büyük sürpriz. Bana kaldın.” dedi Emre kıkırdarak. Gözlerim şokla açıldı.

“Beni sorgu odasına alın, üzerime ağırlık takın ve dövüşmeyi öğretin. Ama bunun eline bırakmayın.” dedim ve hızla ayağa kalktım. Emre yüzünü asmış gibi yaptı ve sonra hepsi yine durumun komikliğine güldüler.

“Çok komik.” dedim şokla açılmış gözlerimi kısarak ve dördünü birden geçip odama ilerledim. Daha yabancı dil öğrenecektim. Bir kaç cümle bilmem yetiyormuş. Bana yarayacak kadar.

İlk önce ılık bir duş aldım ve sonra üzerime pijamalarımı giyecekken bunu yapmaktan vazgeçtim. Biraz normallığe ihtiyacım vardı. Saçlarımı kuruttum ve açık bıraktım. Uzun zamandır elimi bile sürmediğim makyaj çantasını elime aldım. Yüzümdeki morlukları kapamak için fondoten sürdüm. Biraz kalem ve dudaklarıma hafif bir renk kullanarak ruj sürdüm. Biraz da allık. Sonra bazı zamanlar geldi aklıma. Ağrı makyajlar yapıp, kendimi sergilerken giydiğim o elbiseler. Makyajımı silmek için elim yüzüme gitti ama şu anda çok masum ve güzel görünüyordum ve morlukları görmediğim için de mutlu olmuştum. Vazgeçip dolabıma ilerledim.

Kotlarımdan birini giyip, üzerine sade, siyah bir bluz giydim. Çok normal görünüyordum. Son zamanlarda giydiğim eşofmanlar ve kıyafetlerle bir savaşçı gibiydim ve genellikle pijamayla dolaşıyordum. Ama şimdi oldukça normaldim. Sonra kapıdan hızla çıkıp salona ilerledim. Okan televizyon izliyordu. Emre bilgisayarın başına geçmişti. Akın kendine kahve koyuyordu. Ve Derman kitap okuyordu. Beni fark etmemişlerdi.

“Selam.” dedim ellerim pantolonun ceplerinde. Hepsi uyuyacağımı düşündüğü için bir anda başlarını meşgalelerinden kaldırıp bana baktı.

“Vay anasını. Sen kimsin?” dedi Emre. Ona gülümsedim. Bilgisayardan kalkıp Okan’ın yanına geçti.

“Ağzını kapa.” dedi Okan. Derman kitap okumaya devam etti.

“Kahve?” diye sordu Akın gülümseyerek.

“İyi olur.”

“Bu arada çok hoş olmuşsun.” diye ekledi.

“Sağ ol.”

“Otursana.” dedi Okan koltuğu işaret ederek.

Utanmıştım. Bunlar içten gelen güzel sözlerdi ve hiçbiri tavlama için değildi. Emre... O belki olabilirdi. Ondan her şeyi beklerdim. Hala ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Okan Emre’ye baktığını görünce elini kaldırdı ve Emre’nin çenesini yukarı itti.

Ve sonra yanımıza gelen Akın dahil güldüler. Akın bana kahvemi uzattı.

“Sağ ol” dedim memnuniyetle.

“Ya... Kızım sen şu resimde gördüğün kızı tanıyor musun?” dedi ve bilgisayar ekranını gösterdi. Ekranda kendi resmimi görünce kaşlarımı çattım. Bu Osman’ın yanına ilk gittiğim günlerde çektikleri fotoğraftı. Ölüm saçan biri gibi bakıyordum orada. Yüzüm her zaman ki gibi asık neredeyse hırlar gibi ve gözlerim hem dehşet içinde hem de acı içinde bakıyordu. Tiksindim o resimden ve onlara bakmaya devam ettim.

“Tanımıyorum.” dedim sonra. Emre kafasını kaşıdı ve Okan’a döndü.

“Bize yanlış kız gönderdiler oğlum. Bunun ağzı burnu şişti geldiğinde biz anlayamadık tabii. Şu resme bak. Oradaki şeytana benziyor.” dedi Emre.

“Seni o manyak heriflere pazarlasalardı, sen meleğe mi benzeyeceğini sanıyordun” dedi Derman acımasızca, kitaptan başını kaldırmadı. Ama umursamadım.

“Onu bana değil, yapanlara söyleyeceksin.” dedi Emre imalı konuşuyordu.

“Emre ve Derman! Biraz sussanız.” dedi Okan. Ve sonra bana döndü.

“İyi misin?” diye sordu içtenlikle.

“Öyle gibiyim.” dedim. Bana gelen en normal soruydu bu. Bir nedeni yoktu. Sadece iyi olup olmadığımı merak etti. Genelde bu soruyu eğitimde soruyordu. Ama şimdi sadece iyi olup olmadığımı merak etmişti.

“Sevindim.” dedi ve televizyona bakmaya devam etti. Bir süre sonra Emre’nin salyalı ağzından ve bakışlarından ve susup duran bu gruptan sıkılmışım. Kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Okan ben kalkarken kısa bir an baktı ve tekrar televizyona döndü. Emre tekrar bilgisayara geçti. Derman hala kitap okuyordu. Dışarıdan geceyi izledim. Güzel görünüyordu. Ve sonra merak ettim. Benim gibi geceye bakanları merak ettim. Acıyla bakıp geceyi kendine benzetenleri. Benim gibi... Ve Işıklarının, yıldızlarının güzelliğinden etkilenenleri merak ettim. Sonra herkesin bakış açısını düşündüm. Gece herkese göre farklıydı. Kimileri için saklanacak siyah bir örtü... Kimileri için yıldızların güzelliğini ortaya koymak için olan bir arka fon... Benim için sadece karanlık. Işıklar güzeldi... Ulaşamadıktan sonra... Ve odama gitmek için arkamı döndüm.

Şaşkınlıkla bir adım geriledim. Okan ellerini göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. Geceyi izlemeye öyle dalmışım ki camda bulunan yansımasını görememiştim.

“Korkuyor musun?” diye sordu. Anlamadım önce.

“Neden?”

“Yapacaklarından. Sonuçta normal bir şey değil ve sana her gün ölmemen için bir şeyler öğretiyoruz.” sözlerini düşündüm bir süre. Bunlar aklıma bile gelmemişti.

“Kendim için korkmayı bırakalı uzun zaman oldu.” dedim tekrar pencereye dönerek. “Neden böyle bir sonuca vardın?” Yanıma geldi.

“Korkuyor gibiydin ve bir anda titredin.” diyince şaşırarak ona baktım. Titrediğimin farkında bile değildim.

“Farkında değilim. Sadece karanlığa bakıyordum.” Ve tekrar cama döndüm.

“Anladım.” dedi ve sustu. Bir süre öylece susup durduk. “Karanlık bazen ürkütücüdür.” dedi bir süre sonra.

“Çoğu zaman.” omuzlarımı silktim. Artık beni ürkütmüyordu.

Sonra arkadan bir ılık koptu. Ve ikimiz birden ılığı atan Emre'ye döndük. Emre bana tek kaşını kaldırarak baktı.

“Bugün yirmi yaşına girmişsin.” dedi sırtarak. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. 29 haziran... Hangi günde olduğumuzu bile unutmuşken doğum gnmn olduğunu hatırlayamazdım tabii.

“Bir kutlama yapmak lazım o zaman. Tamam biraz robot gibiyiz ama bizimde normalliğe ihtiyacımız var.” dedi Okan ve mutfağa ilerledi. Dolapları karıştırmaya başladı. Derman hala kitap okuyordu. Akın ve Emre kalkıp mutfağa geldiler. Akın tezgahın önündeki tabureye oturup diğerlerini izledi. Emre müzik setinin yanına gidip kendine göre bir müzik açtı. Onları öylece izliyordum. Mutlu muydum? Hayır. Çok fazla nemsemiyordum. Ama bana baktıkları her an gülümsüyordum.

Okan bir kek paketini açtı ve üzerine normal bir mum dikti. Kek mumdan daha küçüktü diyebilirim. Buna gülmüştüm işte. Emre Akın'ın yanına geçip oturdu ve bağırmaya başladı.

“Happy birthday Elif!!” buna şaşırmıştım. Bana Nehir diyorlardı. Ona şaşkınlıkla baktım.

“Bugün Nehir'in değil, Elif'in doğum günü.”

Okan'ın yaktığı mumun başına geçtim ve bir nefeste söndürdüm. Alkışladılar.

“Mutlu yıllar.” dedi Akın gülümseyerek.

“Mutlu yıllar.” dedi Emre gözünü kekten ayırmıyordu.

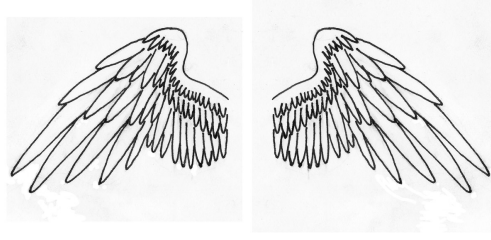
“Teşekkürler” dedim ve Okan yanıma geldi. Yanaklarımdan pnce kızarmadan olmadı. Dudağımın kenarını geriye doğru çektim.

“İyi ki doğdun.” dedi gülümseyerek.

“İhmm...” Boğazımı temizledim. “Teşekkür ederim.” diyebildim.

“Mutlu yıllar. Gerçi bu yıl yaşar mısın bilemem ama.” dedi Derman. Her zaman ki gibi kayıtsız ve sivri dilliydi. nemsemedim. Kafasını gömdüğü kitaptan başını kaldırmamıştı zaten.

‘‘Teşekkür ederim. Umarım ölmem.’’ dedim bende karşılık olarak. Küçük keki beşe bölüp yedik. Sonra yine herkes ilk anda ne yapıyorsa yerlerine geçtiler. İlerleyen dakikalarda Emre Tabu oynamak için tutturdu. Uzun bir süre tabu oynadık. Derman bize eşlik etmedi. Her şeye rağmen... Oldukça eğlenceliydi.

7

Ertesi gün yemek yaparken kapı tıklandı. Şaşırmıştım. Normalde kapı zili bir kere çalar ve sonra içlerinden biri artık mesaj ne şekilde geliyorsa gider ve alırdı. Şimdi dışarıda canlı biri vardı. Kapıyı tıklıyordu. Elimdeki soğanı bırakıp salona doğru ilerledim. Öylece ayakta duruyordum.

Derman odasından çıkıp kapıya doğru ilerledi. Okan ve Akın yanıma geldiler. Emre’de bilgisayar masasından kalkıp oda yanımıza geldi.

“Geldi.” dedi ciddiyetle.

“Kim?” diye fısıldadım. Bu kadar ciddi olduğunu hiç görmemiştim.

“Patron.” dedi Okan gülümseyerek.

“Korkma ısırılmaz.” dedi Akın. Ama salon kapısından gözünü ayırmıyordu oda.

“Fark etmez.” dedim. Bana dönüp baktılar ve sonra kapıya baktılar tekrar. Aslında komik görünüyorduk. Boş kapıya öylece bakıyorduk. Sonra önden Derman ve arkasından parlak gri renkli takım giyen adam girdi içeriye. Uzun boyluydu. Siyah saçları vardı ve kahverengi gözleri. Bir eli pantolonunun cebindeydi. İnce dudakları vardı ve sinekkaydı bir tıraş. Yakışıklı sayılırdı. Bu adamı birine benzetmişim ama bir türlü çıkaramıyordum. Gözlerimi kısmış öylece bakıyordum.

‘‘Aramıza hoş geldin Nehir.’’ dedi adam gülümseyerek. Yanıma kadar yaklaştı ve cebinden elini çıkarıp uzattı. Bende ona elimi uzattım.

‘‘Ben ne zamandır buradayım. Asıl siz hoş geldiniz.’’ dedim. Her zamanki soğukluğum geri gelmişti. Tamam, normalde de soğuktum ama en azından bu çocuklar beni arada güldürmeyi başarıyordu. Bu işleri yapmamızı isteyen bu adam olduğuna göre... Kendime günah keçisi olarak onu seebilirdim. Mutlaka onunda bir başı vardı ama şimdilik bu keçi sıfatına en yakın olan bu adamdı.

‘‘Madem yle... Hoş bulduk.’’ dedi. apkın bir gülüşü vardı. Sanırım kızlar üzerinde etkili olduğunu düşünüyordu. Adamı incelemeye devam ediyordum. Hepimize koltuklara oturmamız için işaret etti.

‘‘Emre dn akşam bana ‘ocuk doğdu.’ diye bir mesaj attı.’’ dedi Emre’ye bakıp gülümseyerek.

‘‘Emre işte.’’ dedi Okan sıkılmışa benziyordu. Emre’ye dönüp sinirle baktı. Başkasına göre sinirli sayılmazdı bu bakış ama bu kadar az zaman içinde onları tanımiştım.

‘‘Sorun değıl. Gerçi daha tam bitmemiş ama en önemli aşamaları atlatmış. Ve sanırım çok etkilenmiş olacak ki ‘Bebek emeklemeden yürümeye geçecek neredeyse’ demiş.’’ adam yine gülümsedi. Diğerkleri de dudaklarına bastırmıştı gülmemek için. Bende gülümsüyordum. Emre ise yaramaz bir ocuk gibiydi, tırnaklarını yiyip duruyordu...

‘‘Bende merak edip geldim.’’ dedi bana bakıp. ‘‘Sanırım iyi gidiyor her şey?’’ bunu bir soru gibi söylemişti.

‘‘Sanırım yle.’’ dedim.

‘‘Evet.’’ diye araya girdi Okan. ‘‘şimdiye kadar yaptığımız tüm eğıtimlerden daha hızlı ve daha olumlu geşişme alıyoruz. Tabii bunda en büyük faktör Nehir. Derman kendi üzerine düşenin bir kısmını yaptı. Yani ilk yolculuğā hazırız diyebiliriz. Sadece Emre kaldı. Biraz dinlenmesini istedik. Takdir edersiniz ki bir anda çok fazla yklendik. Bir de bu kadar başarılı olunca dinlenmesine fazla fırsat vermedik.’’ sözlerini üzerinde düşünüp söylediğı belliydi. Aslında adam çok rahattı ama bu kadar kasılmalarının bir nedeni olmalıydı.

‘‘Haklısınız tabii. Aslında Akın’a iş var. Biraz da bunu söylemek için geldim. Gazeteye ilan vermeye şendim’’ dedi ve Akın’a baktı. Akın tamam anlamında başını salladı. Çok rahat görünüyordu. Ben olsam heyecanlanırdım ama her

zaman böyle işlerle uğraştıklarını düşününce çok da üzerinde durmadım. Ama bu gazete olayını anlamamıştım.

“Ankara’ya gideceksin. Başkası da yapabilirdi ama sonradan iş değişti. Oldukça önemli ve ciddi bir aşamaya geldi. Görevli bir gazeteci olarak bir basın toplantısına gideceksin. Sana işini anlatmama gerek yok tabii ama o kocaman oyuncaklarla oynamayı sevdiğini bildiğim için. Rica ederim küçük bir şey kullan.” dedi ve dikkatle Akın’a baktı.

“Tamam. Kalem kullanırım.” dedi Akın.

“Ve... Her zamanki gibi anında oradan ayrılıyorsun. Dinleyiciler arasında, ikinci sıra ve on dört numaralı koltukta olacak. Sen onun iki sıra arkasında, çaprazında olacaksın. Adamın resmini çiçekçiyle gönderirim. Tanınmış ünlü bir doktor. Bilmem kimin canını niye yaktı ama iş bu. Onun için çok çok dikkatli ol. Çıkış kapısında seni bir araba bekleyecek. Sedan marka, siyah, camları filmli, plakası resmin arkasında yazılı olacak. Kılık değiştireceksin ama yine de görüntü aldırılmamaya bak.”

“Tamam. Ne zaman gidiyorum.” diye sordu Akın ayağa kalkarak.

“Derman’da seninle geliyor. O da arkanı toplayacak olan diğer bir gazeteci olacak. İnsanları başka bir yöne yönlendirecek. Bu akşam yola çıkıyorsunuz. Oteliniz hazır. Herşey resmin arkasında yazacak. Toplantı yarın” dedi ve ayağa kalktı.

“Sanırım... Bu kadar... Ve Emre biraz acele edin.” dedi bir Emre’ye bir bana bakarak. Başımı salladım.

“Bu onun beyninin ne kadar hızlı çalıştığına bağlı.” dedi Emre.

“Sen yine de acele et Emre! Laf yetiştirme de üstüne yok. Hadi kolay gelsin çocuklar. Bu arada Van’da üretime geçildi. Mal Londra’ya gidecek. Yani umarım hazır olduğunda sizde tamam olursunuz” dedi ve kapıdan hızla çıkıp gitti.

“Adı ne?” diye sordum Okan’a.

“Patron.” dedi gülümseyerek.

“Hımm. Güzel isim. Radikal.”

“İsmi öğrenmene gerek yok .” oldukça ciddi söylemişti bunu.

“Anladım.” ama bu adamı bir yerlerden hatırlıyordum. Nereden olduğunu çıkaramasam da bir yerlerden biliyordum.

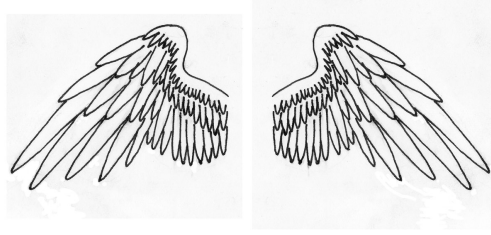
O akşam Akın ve Derman yola çıkmadan önce yanımıza geldiler. Odalarından çıktıklarında düşüp bayılacaktım. İkisini de tanıımıyordum. Salona girdiklerinde korkmuştum bu adamlar nereden çıktı diye. Akın’da keçi sakalı vardı ve saçları ile sakalları kızıldı. Ben onun Akın olduğunu ancak söylediklerinde anlamıştım. Derman ise felaketti. Kısa kesimli saçları yerine omuzlarına kadar gelen kıvrır kıvrır saçları vardı. Onda da sakal vardı ama baya gürdü .Benim halimi görünce yine dalga geçmeden duramadılar.

Onlar yola çıktı ve biz Emre’yle çalışmaya başladık. Hiç beklediğim gibi değildi. İşine çok bağlı olduğunu o anda anlamıştım. Bana her şeyi üzerine basa basa anlatıyor ve gösteriyordu. İşin garibi bir kez bile şebeklik yapmamıştı. Her dersin sonunda beynim davul gibi oluyordu. Ondan arda kalan zamanlarda Okan ile çalışıyorduk. Aslında çalışmamıza gerek yoktu ama o çalışırken ben izliyordum ve o da’’İzleyeceğine gel beraber çalışalım.’’ diyordu. Sanırım beni dövmek eğlenceli geliyordu. Ama artık beni dövebilmek o kadar kolay değildi. Bunu ikimizde anlıyorduk. O daha iyi anlıyordu.

Akın ve Derman bir kaç gün gelememişlerdi. Onların yaptığı suikastı canlı olarak izlemiş ve şaşkına dönmüştüm. Akın’ı da Derman’ı da görememiştım. Ama öldürülen adamı görmüştüm... Herkes bir anda ayağa kalkmış ve çığlıklar atıp kaçmıştı.

“Aslında çoktan oldu o iş ama daha yeni fark ediyorlar.” demişti Okan. Gülümsüyordu ve duygusuzluğu beni az da olsa şaşırtıyordu. Yine de ben adamın boynundan kanlar akan cesedini görünce titremiştim.

Akın ve Derman geldiler. Onları görünce rahatlamıştım. Yine de içimde bir endişe olmuştu demek ki onlar için. Emre ile çalışmayı bitirmiştık. Bana yine dinlenmemi söylediler. Bende bütün akşamı uyuyarak geçirmiştim. Hava çok sıcaktı ve oda bana artık çok bunaltıcı geliyordu bunun için yukarıda spor salonundaki minderlerin üzerine bir yastık koyuyor, orada yatıyordum. O gün yaklaşıana kadar kendimi monotonluğun huzuruna bırakıyordum.

8

İLK İŞ

Nazik bir ses kulaklarımı tırmalıyordu. Bu sese gülümsedim. Saatten haberim yoktu ama beni uyandırma şekli güzeldi.

“Nehir... Hadi tatlım...” Okan biraz daha beklersem kızacaktı eminim. Ama yattığım yer öyle rahattı ki, bütün gece sıcaktan uyuyamayıp bir kaç kez düş aldığımı düşünürsek şimdi uyku bana en tatlı yiyecek gibi geliyordu.

“Tamam.” kalkıyorum. Kalkmaya çalışıyorum.

“Tatlım... İşe gideceksin.”

Ve ben bir anda ayağa fırlayıp kalktım. İş mi? Şimdi mi? Tanrım... Gözlerimi fal taşı gibi açmış ona bakıyordum. Dudakları yukarı kıvrılırken benimle eğleniyor gibi bir hali vardı. Sonra inci gibi dişlerini göstererek sırttı.

“Bunu bekliyor olman gerekiyordu.”

“Evet. Gerekiyordu.” dedim esneyerek ve gerindim. Tamam tüm bu eğitim bunun içindi ama ilk defa gidecektim. Ve heyecanlanmak benim için oldukça normaldi.

“Akın kahvaltı hazırladı. Seni bekliyoruz. Çabuk in ve bir an önce konuşalım.” dedi ve göz kırıp aşağıya indi.

Bende banyo işlerimi hallettikten hemen sonra indim. Ellerimi birbirine ovuşturup duruyordum. Mutfakta bir masa vardı ama onu kullanmıyorduk. Her

zaman tezgahda yiyorduk. Yine sıra sıra dizilmişlerdi tezgaha ,her zamanki gibi karşılırlarına geçip oturdum

“Günaydın.” dedi onlara bakmadan.

“Sana da.” dedi Emre. Ağzını bir karış açmış, peynirler dans ediyordu. İğrenç şey.

“Sabah sabah hiç çekilmiyorsun.” dedi sinirle. Ağzını kapadı ve yemeğe devam etti. Diğerleriyle de günaydınlaştık, sabah merasimi gibi olmuştu. Ben heyecandan bir şey yiyemiyordum. O garip hamile bedeni üzerime giyeceğini ve içinde kilolarca uyuşturucu madde taşıyıp uzaklara gideceğini düşündükçe kusacak gibi oluyordum.

“ Bir şeyler yesen iyi olur. Akşam seni bir sürü şey bekliyor.” dedi Derman. Ve yine kahvaltısına döndü. Derin bir nefes alıp bende bir iki lokma attım ağzıma.

Kahvaltı bittikten sonra bilgisayarın başına geçtiler. Tabi bende arkalarından. Sonra bana bir resim gösterdiler. Gözlüklü, beyaz gömlekli bir adamdı. Sonra başka resimlerde. Birde küçük bir kız çocuğı.

“Resimleri gördün.” dedi Okan ve oturmamı işaret etti. Anlamamıştım. Oturdum ama aklım o küçük kızda kalmıştı. Bunun benim yapacağım işle ne gibi bir ilgisi olabilirdi ki?

“Seveceğın bir iş.” dedi Akın gülümseyerek. Emre gelmedi ama diğerleri karşıma oturdu yine. Emre hala bilgisayarda, kulağında kulaklık, kaşlarını çatmış bir şeyler bekliyor gibiydi.

“Eminim.” dedi yüzümü buruşturarak.

“Cidden seveceksin. Normalde böyle şeyler çok az gelir. Senin şansına.” dedi Okan. Şimdi şaşırmıştım işte. Ben bir şey taşıyacağımı sanıyordum. Ama sanırım öyle bir şey değildi bu.

“Taşıyacağım bir şey yok yani.” dedi sesim ferahlamış gibi çıkıyordu. BİR bakıma öyleydi de zaten.

“Kız kaçırma işi. Sen bilirsin böyle işleri.” dedi Emre sırtarak bana döndü. Kaşlarımı havaya kaldırıp ona baktım.

“Kızı mı kaçıracağım?” diye sordum şaşkınlıkla. Bu mal taşımaktan daha beter görünüyordu.

“Evet. Bu adam babası. Aslında sen kaçırانların elinden kaçıracaksın kızı.” Derman elinde kalem kağıt bir şeyler yazıyordu ve bana her zamanki gibi bakmıyordu.

“Bu kızı kaçırmışlar mı?” diye sordum ağzım bir karış açık.

“Gece uyuyamadın mı sen?” diye sordu Okan kaşlarını çatarak.

“Evet.” dedim mahcup bir şekilde aptala benziyordum sanırım. Her zamanki gibi şaşkınlığımı kendime saklayıp susup dinlemeye karar verdim.

“Belli oluyor.” dedi ardından Okan. İşte bu sinirlerimi bozmuştu. Suratımı astım ve dinlemeye başladım. Okan soluksuz konuşuyordu.

“Adamın kızını dört gün önce kaçırmışlar. Adam kimin kaçırdığını tam olarak bilmiyor ama polise de gidemiyor. Çünkü şüphelendiği insanlar bir nevi mafya diyebiliriz. Yani bu adamlarla iş yapmış ve tabii ki illegal işler. Bunun için polise gidemiyor. Sanırım kaçıranda bunu bildiği için ‘İstersen polis abilerine bizi şikayet et’ demiş. Altında iyi bir tehdit yatıyor.” Bir an sustu ve bana baktı. Biraz önceki aptallığının hala devam ettiğini düşünüyordu belki de. Kafamı salladım. O konuşurken ben aslında ne yapacağımı da düşünüyordum.

“Adamdan yedi trilyon istiyorlar. Sülalesini satsa ondan bu para çıkmaz. Ve adamlar bunu biliyorlar. Adam bildikleri halde neden bu kadar büyük miktarda para istediklerini anlamıyor. Elemanımız ünlü iş adamlarından biri. Evli ve gördüğün gibi bir kızı var. Onu kurtaracağız. Ve iki trilyon alacağız. Biri bizim biri patronun.” gözlerimi şokla açmazsam olmazdı. Bu çok büyük bir paraydı. Okan bu defa gülümsedi.

“Haklısın. Normalde böyle işleri mafyalar halleder. Biz mafya değiliz ama adam kimin yaptığını bilmiyor ve eğer kızı ellerinden alırlarsa belki onlarda ayrı bir miktar isterler diye düşünüyor. Adam elinden gelse parayı verecek ama dediğim gibi çıkmıyor adamdan. Kredi imkanları da tükenmiş. Bize göre kaçırان kişi parayı alıp kızı da vermeyecek. Bir ay müddet vermiş. Yani ne korkusu, ne de acelesi var.”

“Yani bu bir ayda adamı bir punduna getirip kızın bulunduğu yeri öğrenmemiz gerekiyor.” diye söze karıştı Derman.

“Ve kaçırانın kim olduğunu.” dedim bende.

“Onu biz hallettik. Biraz sonra resimlerini ve kaldığı yeri göstereceğiz.” dedi Akın.

“Siz nasıl buldunuz?” diye sormadan edemedim.

“Sabah bizim elemanı aradı. Ve tabii bizde dinliyorduk. Biraz uzun konuşması lazımdı. Adamın yerini tespit ettikten sonra Emre kim olduğunu hemen buldu. Adı ve sözü geçen bir mafya. İsmi ‘Ömer Elibol’ aslında biz kızı tuttuğu yeri öğrenmeye çalışıyoruz ama yapamıyoruz. Yani seni bu devrede işin içine sokacağız. Yapacağın adamın evine girip bizim verdiğimiz, dinleyicileri evin bölümlerine yerleştirmek. b22 böceklerdir bunlar. Gsm tabanlı oldukları için belirli bir mesafeye gerek yok. Bunları yerleştirmen önemli olan. Telefonda dinleme yapamıyoruz. Yoksa çoktan halledebilirdik. Adam o tür bir sistemi kaldıran bir makine kullanıyor olmalı. Bizi engelliyor-“

“Ama elemanla konuşurken dinlediğinizi söylediniz.” diye kestim sözümü yine kendimi tutamadan.

“O ayrı bir şey. Elemanı aradığında bize yöneliyor. Sadece yerini tespit edebiliyoruz.” dedi Derman.

“Anladım. Peki ne yapacağım.”

“İlk önce saçlarını sarıya boyayacağız.” dedi Okan gülümseyerek.

“Nasıl olacak çok merak ediyorum.” diye atıldı Emre.

“Kadınlığını kullanacaksın tabii ki. Akşam güzelce giyinip bir bara gideceksin. Şanslıyız ki adam barlarda takılmayı seviyor. Karısı ölmüş ve güzel kadınlara olan ilgisi bizi çok mutlu etti. Ama bu yetmez. Seni beğense bile sadece seninle yatmak isteyecektir. Bu da bir otelde bile rahatça olur. Bize adamın evine girmek lazım. Bu da işin en önemli noktası. bunun için.” dedi ve bana doğru eğildi Okan “Akşam oraya gittiğinde adamı keseceksin. Yani bakacaksın falan. Seni fark etmemesi imkansız.” Şimdi de ben gülümsedim. “Kendini fark ettirmen gerekiyor. Sonra Biri gelip adamı vurmak isteyecek. Sende onun önüne atlayacaksın ve vurulan sen olacaksın.” ve sonra susup arkasına yaslandı. Tepkimi merak ediyordu. Biliyordum. Harika. İlk günden ölümle burun buruna gelmiştim.

“Basit ama çok etkili bir yöntem.” dedi Akın.

“Evet. Ne kadar basit.” dedim dalgın dalgın.

“Korkma. Seni vuracak kişi on dokuz yaşında bir çocuk olacak. Ama seni aslında o vurmayacak, Akın vuracak. O da barda olacak ve çocuğun elindeki kuru sıkı patladığında Akın da aynı anda silahını ateşlemiş olacak. Ve biliyorsun ki Akın bu işte uzman. Yani sadece yaralanacaksın ve bu adamı etkileyecek. Ömer’in kendine ait bir özel hastanesi var. Mutlaka seni oraya götürecektir. Ve sonra tabii ki evine götürecektir. Ondan böyle bir teklif gelmese bile sen kendini götürtmek zorundasın.” Çok rahat görünüyorlardı. Aslında bende korkmuyordum. İlk anda duyduğum heyecan, her şey geçmişti. Sonuçta zaten öleceğim belli bir şeydi. Belki şimdi değil ama birinden birinde mutlaka ölecektim. O küçük kıızı da düşününce daha bir rahatlamıştım.

“Peki ya o çocuğu yakalarlarsa. O zaman ne olacak? Konuşmayacağından emin misiniz?” diye aklıma gelen ilk soruyu sordum.

“Güzel soru” dedi Akın başparmağını havaya kaldırıp. “Onu Okan halledecek. Çocuk vur kaç yapacak. Daha adamlar ne olduğunu anlamadan. Okan onun işini dışarıda bitiriyor olacak. İçeriye silah sokulmuyor normalde. Ama ben sokacağım. Çocuk tuvalette benden silahı alacak. Sonrası işte sana anlattığımız gibi.”

“Sen eve bir şekilde girdiğinde, çantada bulunan böcekleri fermuarlı iç cebi yırtıp çıkaracaksın ve sonra bütün evde uygun gördüğün yerlere yerleştireceksin. Ve birde telefon olacak orada. Önemli bir durumda açarsın. Dinlenme imkanı olmadığı için kullandıktan hemen sonra telefonun hattını kırıp atacaksın telefonu. Ama çok önemli olmadıkça kullanma.”

“Ve bizden haber bekle.” diye Akın’ın kestiği yerden devam etti Okan.

“Nasıl bir haber?” diye sordum. Telefon kullanmayacağıma göre bana ne şekilde haber vermeyi düşünüyorlardı?

“Gazete haberi.” dedi ve gülümsedi. “Böcekleri yerleştirdikten sonra her gün gazete ilanlarına bakacaksın. Mutlaka herhangi bir gazete bulunacaktır evde. İş ilanlarına bakacaksın. “Annesiz çocuğuma iş arıyorum. Sedat S.” Bunu gördüğün gün evden ayrıl. Biz kız içi harekete geçmişiz demektir. Ama sakın atlama küçük bir ilan bir iki satır. Ona dikkat et.” Gözleri de sesi gibi beni uyarıyordu.

“Tamam.” dedim. Başarabileceğimden emin değildim. Ama en azından deneyecektim.

“Senin tek yapacağın, heyecanlanmamak. Silahın önüne tam zamanında atlamaya bak. Çünkü iki silahta aynı anda patlayacak. Benimkin de susturucu takılı olacak.” dedi Akın.

Ve sonra bana Ömer denilen o mafyanın ve adamlarının resimlerini gösterdiler. Her zaman gittiği bir bar varmış ve bu akşam bende oraya gidecekmişim. Sonra beni vuracak olan çocuğun resmini gördüm. Kimsesi yokmuş ve az bir miktara kolayca kanmış. Gerçi para fazla olsa ne yazardı ki. Altı yaşında bir kız çocuğunu kurtarmak için on dokuz yaşında bir filizi ortadan kaldıracaktık.

Sonra ben hazırlanmak için gittim ve arkamdan Okan ve Emre odama geldiler. Elllerinde saç boyasının kutusu duruyordu.

“Bunu özellikle ben yapmak istedim.” dedi Emre sırtarak.

“Ben de ‘Tanrım Lütfen Emre yapsın’ diye yalvarmaya başlamıştım. Ne çok seviyormuş beni sesimi duydu” dedim tıslayarak. Aslında sinirlerim bozulmuştu ama onlar önemsemiyor gibi görünüyorlardı.

“Sarı da yakışacaktır eminim.” dedi Okan yine gülümsüyordu. Dişlerimi gıcırdattım. Ve o yatağıma geçip oturdu.

“Benimde tek sorunum buydu. Bana yakışmazsa ne olur halim.” dedim ellerim havada bağıırıyordum. Kapıdan kafasını uzatan Akın girdi araya. Onun orada olduğunu bile anlamamıştım.

“Seni öldürmeyeceğim. Merak etme. Sadece yaralanacaksın. Çok dikkatli olacağımı biliyorsun sen bize lazımsın ama yine de söyleyeyim. İki kere dikkatli olacağım.” arkamı dönüp ona baktım öfkeyle.

“Ben bu hayattan bir şey beklemiyorum. Ölüm de umurumda değil... Ama o... Neyse.” dedim ve odamda ki banyoya gittim. Banyo havlularımdan birini omzuma astım.

“Nehir lütfen. Seni anlamıyorum. Kendin için zerre kadar korkmuyorsun ama o çocuk için üzülüyorsun. Bunu yapma. O küçük kızı da düşünme. Biz de birini kaçırabiliriz. Ve hatta gerekirse öldürebiliriz bile. Ve bunu senden isteyebiliriz. Tek sorunun bu. Acımasız olduğunu düşünmüştüm ama...” dedi ve sustu Okan. BİR süre banyoda hızla nefes alıp verdim. Bu yaptıklarım diğer işten daha beterdı. BİR sürü ölüme de sebebiyet verecektim. Ama eğer şimdi vazgeçersem ailemden vazgeçmiş olacaktım. Elimde havluyla içeri gittim ama sinirimden ve

öfkemden kurtulamamıştım. Dişlerimi sıkıp Okan'ın üzerine yürüdüm. Göğsünden hızla ittim. Karşılık vermedi.

“Öyle ya da böyle bunu yapacağım. Anladık.” dedim dişlerimi göstererek. Hiç bir şey söylemedi. Sonra Emre karışımı hazırladı ve ben sandalyeye oturdum.

Emre eline eldivenleri geçiriyordu;

“Ben yaparım.” dedi Okan onun ellerine dokunup. Ve sonra Emre dışarıya çıktı. Akın'da yaslandığı kapıdan ayrılıp peşinden gitti. Okan yavaşça saçlarımı taramaya başladı. Dişlerimi sıkmış ayağımla ritim tutuyordum.

“Hiç boyatmadın mı daha önce.” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Hayır” dedim sertçe.

“Çok yumuşaklar. İpek gibi.” dedi Ve sonra başımda bir ıslaklık hissettim.

“Artık olmayacaklar.” dedim yine dişlerimin arasından.

“Bak! Sen olmasan da o çocuk ölecekti. Bunu kendinle bağdaştırma. Bu sadece bir iş. Böyle düşünmek zorundasın. Sen kimliksizsin ve biz de öyle. İnsan olmadığını düşün. Biz de böyle yapıyoruz. Duygularından arınmaya çalış. Böyle olmazsa sen gidersin. Kimseye acıma. Sana kimse acımadı çünkü.” dedi ve sonra sustu.

Biraz düşündüm. Bu işi yapacaktım ve haklı görünüyordu. Benim için biraz zor olacaktı. Bende duygularımı kaybettiğimi düşünmüştüm ama böyle suçsuz bir insanı ortadan kaldırmak benim tüm duygularımı su yüzüne çıkarmıştı. Ve evet. Bana kimse acımamıştı.

Saçlarımı boyadıktan sonra salona geçip beklemeye başladık. Süre dolduğunda banyoya gittim ve çıktığımda kendimi görünce şaşırılmışım. Yüzümü buruşturdum. Çok yadırgamıştım. Hiç kendime benzemiyordum. Ve sonra onların yanına gittim.

“Bebeğim harika olmuşsun.” diye bağırdı Emre ve yanıma gelip bir süre inceledi.

“Başka bir değişiklik yapamamamız kötü oldu.” dedi Derman yüzünü asıp.

“Evet. Ama Adamın sürekli yanında olacağını düşün. Ameliyat falan. Lens takamayız. Senin maskeleri de kullanamayız.” diye karşılık verdi aynı asık yüzle Akın.

“Haklısın.”

“Gerçekten çok yakışmış.” dedi Okan gülümseyerek.

“Sağ ol” dedim ona buz gibi bir sesle.

Ve sonra biraz bekledik. Bana her şeyi bir kez daha anlattılar. Emre evde kalacaktı ve barın bulunduğu çevredeki tüm mbs kameralarını iptal edecekti. Akın benden sonra girecekti bara. Okan dışarıda çocuğu öldürmek için bekleyecekti.

Arabada hızla ilerliyorduk. Saçlarımı bir omzumda toplamıştım. Mini bir elbise giymiş ve büyük bir çanta almıştım. Evden bir an önce dışarı atmıştım kendimi yoksa Emre’nin bana saldıracağını düşünmüştüm. Çılgılık çılgılığa iltifatlarını sıralıyordu. Çantamın dibinde bulunan böcekleri hissediyordum dokununca. Ve bara gelmiştik.

“Dikkatli ol.” dedi Okan ve her zaman yaptığı gibi sırtımı sıvazladı. Derman sürücü koltuğundaydı.

“Merak etmeyin. Afra tavra yaptı ama kolaylıkla yapacak bu işi.” dedi bana dönüp göz kırptı. Buna şaşırmıştım. Bana güvendiğini hiç düşünmemiştim.

Ve sonra derin nefes alıp arabadan indim. Yavaş adımlarla bara doğru ilerledim. Büyük bir yerdi. İçeri girmeden önce beni arayacaklarını düşünmüştüm ama kolaylıkla girdim içeriye. Umarım Akın’da böyle kolay girebilirdi.

İçeri girdiğimde gözlerim Ömer’i aradı. Dans eden insanları gördüm önce. Kendilerini kaybetmiş gibi görünüyorlardı. İçerisi duman altıydı, loş ışıklı bir ortamdı. Uyuşturucu tüm bedenleri etkisi altına almıştı sanki. Emre’nin çıstak çıstak dediği müzik bu oluyordu sanırım. İnsanlar dans ettiklerini sanıyorlardı ama yaptıkları sadece bedenlerine yükledikleri fazla enerjiyi bir şekilde dışarıya atmaktı. Beni fark edenleri anlayabiliyordum. Yüzlerine çekici bir bakış katıp direkt üzerime salıyorlardı gözlerini... Bu iyi bir şeydi. Adamı da etkileyebilirdim.

Masaları taradım sonra. Daha çok genç gruplar vardı. Sonra onu gördüm. Bir masada oturuyordu. Çevresinde bir yığın adam vardı. Ve iki tane de bayan. Bu

adamların o çocuğu fark etmemeleri imkansızdı. Heyecanlanmıştım. Birkaç kere derin nefes aldım. Ellerim ve ayaklarım terliyordu. Topuklu ayakkabının içinde ayaklarım kaymaya başlamıştı. Arkamı döndüm bir an. O an Akın'ın içeri girdiğini gördüm ve rahatladım. Sonra oturduğu masanın karşında o çocuğu gördüm. Hiç bir şey olmamış gibi etrafı izliyordu. Ama heyecanlandığı ayağını ritim tutmasından belliydi. Ona üzölmek için vakit kaybetmeden adamın beni görebileceğı bir masaya oturdum. Gözlerimi bir kez kapayıp açtım ve adama bakmaya başladım. BİR süre yanında bulunanlarla konuşmaya devam etti. Üzerinde bir gömlek vardı. Çok genç değildi. Kırk yaşlarındaydı. Altına bir kot pantolon giymişti. Yüz özelliklerini tam seçemiyordum. Ortam çok loştu. Ve çok gergindim. Yüz kaslarımın her biri ayrı oynuyordu. Akın'a bakmak istiyordum ama bakmamam gerektiğini biliyordum.

BİR süre daha durdum öyle. Gözlerim adamdan ayrılmıyordu. Ve sonra onunla göz göze geldik. BİR an başını çevirdi ama sonra yine döndü. Gözlerimi kaçıırıyormuş gibi yaptım. Sonra tekrar baktım. Ömer'de bana baktı. Artık çevresindekileri dinliyor gibi görünmüyordu. Masada bulunan iki kız ona kur yapıyorlardı ama önemsemiyordu. Evet. Onun dikkatini çekmişim. Şimdi gözlerini benden ayırmıyordu. Kendimi tutmaya çalışıyormuş gibi yaptım gülümsememek için. Bunu anladığında dudakları geriye doğru kıvrıldı.

Sonra bulunduğum yerden kalktım ve bar kısmında bir tabureye oturdum. Yanıma geleceğini biliyordum. Çünkü son on dakikadır gözlerini benden ayırmıyordu. Kendimi karşıdaki aynada gördüm. Ve kendime hiç bakmadığımı anladım evden çıkmadan önce. Oldukça güzel görünüyordum. Bacak bacak üstüne attım ve bir votka istedim. Aynadan Ömer'İ gördüm ve ona gülümsedim. Bakışlarıma çekicilik katmaya çalışıyordum. Yanıma gelip oturdu.

“Merhaba.” dedi biraz bağırarak. Müziğin sesini bastırmasını istemiyordu sanırım. Oldukça çekici bir gülümsemesi vardı. Konuşmadım sadece başımı salladım. Erkekler kendilerinden hoşlanan kadınlardan hoşlandıklarından daha çok peşlerinden koştuklarını severlerdi. Bunu öğrenmişim.

“Yalnızsın.” dedi bunu hem soru sorar gibi hem de kendince bir deneme yapar gibi sormuştu. Yine başımı salladım. O anda votkam geldi.

“Eşlik edebilir miyim?” diye sordu sonra votkayı gösterip.

“Nasıl istersen.” dedim. Vavv. Şimdi Emre olsaydı böyle söylerdi. Sesim oldukça seksi çıkmıştı.

“İsmin ne?”

“Nehir. Senin?”

“Ömer. Memnun oldum.” ve gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

Sonra sohbet aldı başını gitti. BİR ara önce o çocuğu ve sonra Akın’ı tuvalet tarafından gelirken gördüm ama sadece bir an baktım. Arada kahkahalar atıyordum ve adam bana biraz daha yaklaşıyordu. Sonra dibime kadar girmişti. Yüzüme eğildiği bir anda ben zamanın geldiğini düşünüp dans alanına dönüp, onları izliyormuş gibi yaptım... Yüzüm Akın ve Ömer’İ yani beni vurmaya çalışacak çocuğa dönmüştü.

Akın bize bakmıyordu. Ona sadece kısa bir an baktım. Ama öyle olmadığını biliyordum. Her hareketimi izlediğine emindim. Sonra çocuk bir anda ayağa kalktı. Çıkış kapısına yakın bir yerde elini cebine attı ve aynı hızla silahı çıkardı ve bize doğru tuttu. O an;

“Dikkat et.” diye bağırdım. Her şey bir kaç saniye içinde olmuştu. Hızla kalktım ve kurşunun önüne atladım. Ve sonra adamın kolları arasında yatıyordum. Karın boşluğumdan yara almıştım. Adam şokla yüzüme bakıyordu. Gözlerim birazdan ölecek çocukta takılı kaldı. O aynı hızla kapıda duran adamlardan kıvrak bir hareketle sıyrılıp çıktı. Her şey öyle hızlıydı ki. Sonra Akın’ı gördüm. Bana gülümsedi ve oda kapıdan çıkıp gitti.

“Arabayı... Çabuk... Arabayı hazırlayın.” diye bağıırıyordu Ömer. “Bulun o piçi. Hemen.”

Sonra saçlarımı okşadı. “Buna inanamıyorum.” dedi. Biran gülümsediğine yemin edebilirdim. Hala nefesimi tutmuş yatıyordum öylece. Çünkü nefes aldıkça canım yanıyordu. Ama bilincimi kaybetmemiştim.

Etrafta bir koşuşturmaca gidiyordu. Çılgınlıklar, uğultular. Sonra Ömer beni kucağına alıp hızla koşuyordu. Barın önüne bir araba geldi ve bir anda kendimi içinde buldum. Ömer yanıma oturdu ve başımı dizlerine koydu.

“İyi olacaksın. Korkma.” dedi. Bunu zaten biliyordum. “Acele et. Çabuk.” diye bağıırıyordu şoföre. Sonra gücümü topladım. Biraz konuşmak iyi gelebilirdi.

“Sen iyi misin?” diye sordum. Adam şokla gözlerini açtı.

“İi... İyiyim... Beni bırak.” dedi sonra ve başını hızla silkeledi. Sanırım kendine gelmek için yapmıştı bunu. Evet. Konuşmak iyi olmuştu. Kalbini çoktan almıştım... Ve sonra her şey bulanıklıktan karanlığa doğru yola çıktı...

Elimin üzerinde bir baskı hissettim. Ve derin bir nefes alış. Nefes aldığım da canım yanıyordu. Gözlerimi neye açacağımı biliyordum ve yavaşça açtım.

Ömer bir eliyle elimi tutuyor, diğerini gözlerini siper etmiş bir koltukta oturuyordu. Uyandığımı fark etmemişti. Kendimi toparlamak için beklemedim çünkü yapacağım şey gayet netti.

“Neler oldu?” diye sordum. Adam hızla gözlerini bana diktiğinde ben gözlerimi kırptırıyordum.

“Ah... Nasılsın?” dedi merakla.

“Biraz ağrım var.” dedim sızlanırcasına. Vardı evet ama yüzümü buruşturduğum kadar değildi.

“Benim yüzümden... Benim için...” dedi hem gülümsüyor gibiydi hem de surat asıyor gibi. İkisi arasında kalmıştı.

“Sonuçta bunu ben istedim.”

“Peki, ama neden?” diye sordu şaşkınca.

“O an onu yapmam gerektiğini düşündüm.” dedim utanırcasına başımı pencereye çevirerek. Yüzünü göremedim ama hızla aldığı soluk söylediklerimin etkili olduğunu gösteriyordu.

“Ama ölebilirdin!” dedi adam inatla. Bunu tabii ki merak ediyordu. Kimse yarım saat içinde tanıdığı bir insan için ölüme atlamazdı.

“Evet. Ama ölmemişim.” dedim tekrar yüzümü ona dönerek. Bakışlarım onu etkilemeye çalışıyordu. Ve biraz utangaç pozlarındaydım.

“Beni tanı mıyorsun bile. Bu zamana kadar hiç bir kız... Eşim bile” dedi ve sustu. Bu anda biraz düşündüm...

“Sen tanımadığımı sanıyorsun” dedim ve yine pencereye döndüm...

“Nasıl? Yanii..”

“O bara ilk gelişim değildi.”

Ve sonra film koptu... Adam avuçlarımdan içindeydi. Hastaneden taburcu olacağım gün beni evine götüreceğini söyledi. Çünkü hala iyi bir bakıma ihtiyacım vardı.

“Senin için her şeyi ayarladım. Çok kısa zamanda iyi olacaksın. Merak etme. Benim yanımda olacaksın.” Hah... Buna çok şaşırdım...

“Hiç gerek yok. Ben bakarım kendime.” yine utangaç bir yüz ifadesi. Kırpıştırılan gözler ve altında yatan seksi bakışlar. Elimde ne varsa kullanıyordum.

“Saçmalama. Benim için ölecektin ve ben seni böylece bırakacağım? Asla.”

Nasıl istersen?

Ve arabasında evine doğru ilerliyorduk. Endişeleniyordum. Başaramayacağımdan korkuyordum. Şu ana kadar gayet iyi gelmiş olabilirdim ama asıl bundan sonrası önemliydi benim için. O böcekleri kimse görmeden nasıl yerleştirebilirdim? Tanrım! Neyin içindeyim ben? Ömer’in omuzlarına başımı dayamıştım. Elimi sıkıca tutuyordu. Şu anda benim için deli gibi çırpınıyordu. Sonra aklıma sormam gereken en önemli soruyu unuttuğum geldi.

“Çocuk.” dedim başımı omzundan kaldırarak. “Onu yakaladınız mı?” Gözlerimde yalandan bir nefretin altında yatan üzüntü vardı.

Ömer’in dudakları düz bir çizgi oldu. Ve dişlerini sıkıldığını yüz kaslarından anlayabiliyordum. Bir ohh çektim içimden.

“Yakalayamadık. Sır oldu. Çok üzgünüm. Cezasını kendi ellerimle vermek isterdim. Bunu senin için yapmak isterdim. Dahası bunu kim yaptırdı?” derin düşüncelere dalmıştı bir anda. Onun için zor bir durumdu. Biri ölmesini istiyor ama o kim olduğunu tahmin bile edemiyor. Dostu da düşmanı da çoktur. Ya da dost sandığı düşmanı. Şu anda aynı düşünceleri paylaşıyor olduğumuza da emindim.

Bana yapabileceği en iyi şeyi yapıp kendi odasını benim için hazırlatmıştı. Oda buysa eğer! Burası başlı başına bir saraydı. Sadece oda! Kocaman yatağa keyifle uzandım. İki tane yardımcı başımda bekliyordu. Ve bir tane hemşire. Aslında onların olmasını istemiyordum. Eve girdiğim andan itibaren hiç yalnız kalmamıştım. Ömer odasına ayrı bir yatak daha getirtip orada kalıyordu. Şimdi onun gözdesiydim.

Aslında bunun keyfini çıkarıyordum. BİR an hiç buradan ayrılmamam diye düşündüm. Sonra kendi kendime güldüm. Anında yok ederlerdi beni. Tepsilerin biri geliyor biri kalkıyordu. Saat başı tansiyonum ölçülüyor. İstedğim bir şeyin olup olmadığı soruluyordu. Yani iyi yere tezgah açmıştım. Buraya geleli iki gün olmuştu. Ömer işlerinden fırsat bulduğu anda yanıma geliyor ve benimle sohbet ediyordu. Flört etmeye çalıştığı da belliydi bir yandan ama ben zaten ona tav olmuş gibi yapıyordum. Aslında tek düşündüğüm bir an önce yanımdaki insanlardan kurtulmak ve sonra böcekleri yerleştirip gitmekti.

Üçüncü akşam Ömer odaya girdi. Ben de kendi çapımda planlar yapıp duruyordum.

“Nasılsın canım?” dedi. Heyecanlı bir hali oluyordu beni ilk gördüğü anda. Sanki koşa koşa yanıma geliyormuş gibi soluk soluğa oluyordu.

“Gayet iyiyim.” Ve başlıyorum.” Artık gitsem diyorum.”

“Asla... Daha iyi değilsin.” dedi. Gözlerinde korku vardı. Bunu görebiliyordum. Benim istediğimde buydu. Gitmemden korkması.

“Ama çok sıkıldım. Ben alışkın değilim böyle şeylere.” dedim ve başımdaki hemşireyi. Kapıda duran hizmetliyi gösterdim.

“Ahh...” dedi bir şeyi yeni anlıyormuş gibi. “Kendini iyi hissediyorsan... Aslında hemşire gayet iyi olduğunu söylüyor ama ben-“

“Güvensen iyi olur. Ben gayet iyiyim.” diye kestim sözünü gülümseyerek. Ve ona göz kırptım. Bu hoşuna gitti.

“Tamam. Ama bir süre daha gözümün önünde olacaksın. Anlaştık mı?”

“Eğer bu dakikadan itibaren bu arkadaşları” dedim ellerimle göstererek. Tanrım şımarık biz kız gibi davranıyordum. “gönderirsen başımdan. Tamam.” dedim.

“Oldu bil.” dedi ve bir baş hareketiyle onlara çıkmalarını işaret etti. Onlar çıktı ve ben yatakta doğruldum.

“Kalkmak mı istiyorsun?” diye sordu oturduğu sandalyeden ayağa kalkarak.

“Evet. Biraz yürüsem iyi olacak.” Kendimi çok iyi hissediyordum. Gayet iyiydim ama yine de biraz sızlanmanın bir zararı olmazdı. Kalkmaya çalışırken hızla yanıma gelip belimden tuttu.

‘‘Ahh.’’ dedim yaramın bulunduğu yeri tutarak.

‘‘Hemşireyi çağırayım mı?’’

‘‘Sen onu daha göndermedin mi?’’ dedim gülümseyerek. Aynı şekilde karşılık verdi.

‘‘Gönderirim. Ama endişeleniyorum işte.’’ Ve sonra pencereye doğru ilerledik. Bahçeyi izliyordum. Çok bakımlıydı. Gece ışıklandırmalarıyla cennetten bir akşam gibi görünüyordu. Yarın muhakkak bu evi gezmem gerekiyordu.

‘‘Bu bahçeyi dolaşmam lazım. Cennet gibi.’’ dedim. Bana baktı, yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

‘‘Taa... Tabii.’’ Ve sonra yavaşça yüzüme eğildi. Beni öpmesini istiyor muydum? Tabii ki hayır ama bunu yapmak zorundaydım. Şu ana kadar ona yaptığım kurları düşünürsek adama sıırıslıklam aşık gibi görünüyordum. Sanırım oda bana aşık oluyordu. Ne harika! Uzun sürdüğünü düşündüğüm anda karnımı tuttum sızlanarak ve hemen dudaklarını çekti.

‘‘İyi misin?’’

‘‘Sanırım heyecana fazla gelemiyorum.’’ bu onu biraz oyalardı.

O gece yine yanımda kalacaktı kendine ayarlattığı yatakta tabii ki. Ama işler gece değişmişti. Odada yalnızdık ve bunu ikimizde fark ediyorduk.

‘‘Uyuyor musun?’’ diye sordu bir ara.

‘‘Hayır’’

‘‘Yanına gelebilir miyim? Tabii bir zararı olmazsa.’’ sıkılğan çıkıyordu sesi. Gel desem... Bunu istemiyordum... Ama gelme desem... İki sevgilinin en çok aradığı şey bu olurdu sanırım... Aynı odada yalnız kalmak... Ve benim işime yarayacaktı. Bunun için ona uyumadığımı söylemişim.

‘‘Tabii.’’ Ve sonra yanıma uzandı. BİR eli elimi tuttu ve birini başının arkasına dayadı.

‘‘Kendimi lise çağlarında bir genç gibi hissediyorum.’’ dedi. Oda karanlıktı. Sesinden güldüğünü anlamışım.

‘‘Çok da yaşlı değilsin.’’ dedim ona dönerek.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Sen kaç yaşındasın? Kimliğin çıkmadı üzerinden. Hasta kaydını yapmadık ama sorun olmaz... Hallederiz.”

Ben o anda şokla gözlerimi açmıştım. Ama bir şey yok gibi görünüyordu. Böcekler çantanın içinde duruyordu. Onları hissetmemesi imkansızdı. Acaba anlamış mıydı?

“Her zaman unuturum. Biraz dağınığım” diyebilirdim sonunda. Karanlık olması iyiydi yoksa endişemi anlayabilirdi. Ağzından çıkacak lafı kalbim tekleyerek bekledim.

“Öyle gibi gözüküyor. Çantanda nüfus cüzdanının haricinde ne arasan vardı.” dedi yine gülüyordu. Derin bir ohh çekmiştim yine içimden. Bunu sanırım bizimkiler yapmış olmalıydı. Şu anda sabırsızlıkla bekliyor da olmalılardı. Emre benimle dalga geçiyordu belki de. Belki de başaramayacağımı düşünmüşlerdi.

“20 yaşındayım.”

“Çok gençsin.”

“Evet. Fark eder mi?” diye sordum. Sesi biraz üzgün çıkmıştı.

“Senin için etmezse ben mutluyum.” sanırım şu dakikadan itibaren resmen sevgili olmuştuk.

“Ben de.” dedim yine şımarık bir kız gibi. “yani mutluyum.”

Ve sonra yine beni öptü. Bir ara ağzımı çamaşır suyuyla yıkamak istedim. O gece öylece uyumuştuk. Tıpkı liseli sevgililer gibi. Ama ertesi gün giyinip hazırlanmış ve evi keşif için ayaklanmıştım. Bana yatmam gerektiğini söylese de ben itiraz etmişim. Çok sıkıldığımı bahane etmişim tabii.

O kapıdan çıktığı anda evi dolaşmaya başladım. Korumaların hepsi dışarıdaydı. Bu iyi bir şeydi. Sadece bir uşak, bir aşçı ve evin temizliğine bakan bir hizmetli vardı. Çantamdaki fermuarlı gözü yırtıp ceplerime koymuştum böcekleri. Dokuz tane vardı. İlk önce abarttıklarını düşünmüştüm ama sonra evi gezdiğimde anladım iyi bir şey yaptıklarını. Ve şaşırmadığımı da söyleyemezdim. Bana

anlatmayı atladıkları bir şey vardı. Böceklerin ve telefon haricinde birde yüzük vardı. Büyük bir yüzük. Altı tane iri taşı olan bir yüzük. Siyah taşlıydı. Bunun ne olduğunu anlamıştım. BİR silah. Yüzüğü inceledim ve iç yüzeyinde tetiğini gördüm. Bu iyiydi. En azından kendimi koruyabilirdim. Hemen taktım parmağıma. Dikkat çekiciydi ama asla anlaşılmazdı.

Evin tüm odaları yatak odası gibi kocamandı. Yatak odasına yerleştirmeye ihtiyaç duymadım. Yukarıda büyük bir salon vardı oraya bir tane kitaplığın üzerine yerleştirdim. Görünmemesi için diplere itmiştim biraz. Umarım kısa zamanda temizlik yapmazlar diye geçirdim içimden. Sürekli sesleri dinliyordum ve gözüm her girdiğim odanın kapısında her an yakalanma ihtimalim vardı. Sonra diğer odalara. Ve son olarak bir çalışma odası vardı. En çok işe yarayacağını düşündüğüm yer burasıydı.

Ve sonra bahçeye gidip temiz havanın keyfini çıkardım. Arada hizmetli geliyor ve bir isteğim olup olmadığını soruyordu. Bazen hiç canım acımasa da yaramın üzerinde tutuyordum elimi. Bunu korumaların ve hizmetlilerin görmesini istiyordum.

Akşam Ömer geldiğinde ben odamdaydım yine. Işıkları yakmamıştım. Pencereden gelişini izliyordum. Yanında biri duruyordu. Onları dikkatle izledim. Ve sonra korku beni ele geçirdi. Adamı tanıyordum. Sürekli müşterilerimden biriydi...

“Lanet olsun!” dedim ve hızla yatağa uzandım.

Adamın odama gelme ihtimali çok düşüktü. Ama yine de uyuyor numarası yapmak iyi bir şeydi.

Ayak sesleri hızla odama doğru gelirken ben gözlerimi kapadım. Kapı açıldı ve yanıma kadar geldi. Mutlaka Ömer olmalıydı.

“Şansa bak” dedi sonra, eğilip saçlarımı okşadı ve yine hızla çıkıp gitti.

Uzun bir süre öylece durdum. Ve sonra gerçekten uyuya kalmıştım. Ertesi gün hemen gazeteleri kontrol ettim. İki kez bakıyordum tüm ilanlara ama bana söyledikleri gibi bir ilan görmemişim. Sinirlerim gittikçe bozuluyordu. O gün televizyon izleyip durdum. Ömer eve erken geldi ve oldukça sinirliydi. Neden olduğunu anlamadım ama kendime de pay çıkarmayı ihmal etmiyordum. Böcekleri bulmuş ve ona haber vermiş olabilirlerdi. Nereden kaçacağımı ve ne yapmam gerektiğini düşünüyordum sürekli. Beynimde ufakta olsa planlar vardı. Ama beni gördüğünde gülümsemesi tüm yüzüne yayılınca benim için olmadığını anlamıştım.

“Benim bir kaç görüşmem var. Seni biraz bekleteceğim. Sonra istersen dışarı çıkarız.” dedi çalışma odasına gitmeden. Bir an gözleri parmağındaki yüzüğe kaydı.

“Evde olsak daha iyi.” dedim. Dışarıda birinin beni tanıma riski beni korkutuyordu. Ve gözlerini yüzükten almak istedim.

“Tamam.” dedi uzanıp bir öpücük kondurdu dudaklarıma ve yine aynı sert yüzle çalışma odasına gitti. Arkasından da bir dolu adam.

O gece yüzüğü çok inceledi ve nereden geldiğini sordu. Çantamda olduğunu anneannemden kaldığını söyledim. Çantamda göremediğini söyleyince, dağınıklığından olduğunu söyledim. Ve sonra o en istemediğim şey oldu. Sabırsız delikanlımız harekete geçti. Benimle birlikte olmak istiyordu. Bu çok normaldi. Ve ben nasıl karşı koyacağım hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir tek aslında iyileşmiş olan ve hala onu kullandığım yaram vardı. Ama o da kar edecek gibi görünmüyordu.

“Dikkatli olacağım.” dedi ben elimi yaranın üzerine koyunca. Arar acele bir plan arıyordum ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. O üzerimdeki gömleği çoktan çıkarmıştı bile.

“Şeyy. Ben bakireyim.” dedim kulağına fısıldayarak.

Bir anda ellerini ve dudaklarını bedenimden çekti.

“Ah... Özür dilerim. Ben sandım ki...” dedi mahcup bir ifade ile.

“Önemli değil.” dedim yanağına bir öpücük kondurarak. İşe yaramış gibi görünüyordu. Gömleği alıp bir anda üzerime geçirdim.

“Özür dilerim.” dedi yanımdan kalkarken.

“Gerçekten önemli değil.” dedim gülümseyerek.

Anlayışla karşılaşması hoşuma gitmişti. En azından hayvan değildi. Uzun bir süre konuşmadı. Bir şeyler düşündüğü belliydi. Sonra kendi yatağına geçip uzandı. Bende yatağıma uzandım. Yine bir şey söylemedi ve artık ferahlamıştım.

Ertesi gün Ömer gitmedi. Yanımda kalmak istedi. Sürekli telefon geliyor ve o hep bir yerlere gidiyordu konuşmak için. Bahçede oturuyorduk sonra. Ben gazete ilanlarına bakıyordum. Ve sonra o bir kaç satırı gördüm.

“Annesiz çocuğuma bakıcı arıyorum. Sedat S.” ve bir telefon numarası. Ve gitme zamanı gelmişti. Ben nasıl çıkacağımı düşünürken, Ömer’e bir telefon geldi. Bana karşı bu kadar sevgi dolu bir insanın nasıl olup da o kızı kaçırabildiğine, ona bunca korkuyu yaşattığına inanamıyordum. Ve Ömer deli gibi bağırmaya başladı. Evet, bizimkiler kızı kaçırmışlardı. Böcekler işe yaramıştı. Evden ayrılmak için onun çıkmasını bekleyecektim şimdi. Ömer deli gibi dönüp duruyordu.

“Kim konuştu lan? Nereden anladılar? Boş beleşsiniz lan hepiniz.” ve adamları sıra dayacağına çekti. Gülmemek için dudaklarımı bastırdım. Dizilerde görürdüm böyle şeyleri. Ama Ömer beklediğim hayvan gibi olmaya başlamıştı. Öfkeden deliye dönmüştü. Bir ara elindeki bardağı sinirle savurdu çimlerin içine. Çıldırılmış gibiydi.

Ben ise evden dışarı adım atacağı anı bekliyordum. Böyle anlarda ortalıkta görünmek iyi bir şey değildi. Eve doğru ilerlerken hizmetliyi gördüm. Ömer’in yanına doğru gidiyordu. Avucunda bir şey vardı. Küçük bir şey. İşimi bir anda bitirecek bir şey... Korkmamıştım...

Soğukkanlı olmaya çalıştım. Eve girdim ve yüzüğü parmağımdan çıkardım. Kaçacak yerim yoktu. Evde yabancı olan tek kişi bendim. Ve tabii ki böcekleri kimin yerleştirdiği anlaşılacaktı. Durdum ve beklemeye başladım. Adamlar hızla odamın kapısına gelmişlerdi. Kapı açıldı ve Ömer içeri girdi. Elini havaya kaldırdı ve iki parmağının arasındaki böceği gösterdi.

“Bunun ne olduğundan haberin var mı?” diye sordu. Dişlerinin gıcırıtısını duyabiliyordum.

“Hayır” dedim sakince. “O ne?”

“Yeme beni Nehir?” dedi öfkeyle gülümseyerek. Sonra arkasını döndü “Odama getirin.” dedi.

O hızla indi ve bende elimden ne geliyorsa yapacaktım. Sakince bekledim. Silah çıkarmamışlardı. Adamlar üç taneydi. Benimse altı kurşunum vardı. Yüzük, arkamda tuttuğum elimde duruyordu. Adam kolumdan tutmak için elini uzattığında hızla yüzüğü ona çevirdim ve tetiğe bastım. Fazla ses çıkarmadı. Diğerleri şokla bakarken ben yüzüğü onlara doğrultmuştum. İkisini de silahlarını çıkarmaya çalıştıkları anda vurdum. Birini tam kalbinden. Kimse anlamamıştı bile. Ömer aşağıda hala beni bekliyor olmalıydı. Odamdan çıkıp önceden gözüme kestirdiğim bir oda olan konuk odasına ilerledim. Oradaki balkondan aşağıya atlayabilirdim ama her şey o kadar kolay değildi. Odanın kapısına

geldiğimden korumalardan biri elinde böceği inceleyerek odadan çıkıyordu. Bir anda burun buruna geldik. Beni fark ettiği anda atik davranarak en sevdiğim şeyi yapıp burnuna bir kafa attım. Hızla geriye sendelerken bağırdı. Evet, artık herkes kaçtığımı öğrenmişti.

Çabuk toparlanarak üzerime doğru geldi. Yanağına tekme oldu ilk hamlem. Bir kez daha saldırdı ve ben yumruğumu midesine geçirdim.

“Bir kızla başa çıkamadınız mı?” Bu Ömer’di. “Yeter artık. Direnme buradan çıkamazsın.” dedi Ömer bağırarak. Elinde silah bana doğru geliyordu.

“Yaklaşma. Onu gebertirim.” dedim bağırarak. Adamlar öylece duruyordu.

“Nasıl istersen.” dedi gülümseyerek ve silahını ateşledi. Korumayı kendime kalkan yaptım ve adam canını kollarımda verdi. Aynı anda silahını belinden çıkarmıştı.

“Etkileyici” dedi Ömer bir kez daha davrandı silahına. O anda bana biraz daha yaklaşmıştı. Ve benim elime büyük bir koz verdi. Kollarımdaki adamı ona doğru fırlattım, şaşkınlıkla silahını ateşledi. Kurşun kolumu sıyırıp geçerken canımın acısına bakmadan Ömer’in üzerine attım kendimi. Elindeki silahı tekmeleyip boğazına sarıldım. Silahın namlusu şakaklarına değince işin şekli değişti.

“Sakin.” dedim korumalarına bakarak. “Bir adım daha atmayın.” Onlar geri çekildiler.

“Silahlarınızı bırakın ve bana doğru itin.” diye öfkeyle hırladım. Soğukkanlılığıma şaşıırıyordum.

“Bırakın.” dedi Ömer boğazını sıkıttığım için hırıltılı çıkıyordu sesi. Adamlar silahlarını bana doğru ayaklarıyla ittikten sonra tekrar bağırdım.

“Çantamı getirin. Ve silahları içine yerleştirin.” hiç kıpırdamıyordum.

“Yapın ulan.” diye bağırdı Ömer adamlar durup beklediğinde. Biri hızla koştu ve çantamla geri döndü.

“Silahları içine.” dedim çantayı göstererek. “Ve bana itin. Getirmeye kalkmayın.”

“Bunun hesabını vereceğini biliyorsun değil mi Nehir?” dedi Ömer öfkeyle.

“Yakalarsan veririm. Çok şükür kimsede hesabımız yoktur.” Gülümsüyordum. Hah. Bana da bakın, espri bile yapıyordum.

Çantam yanıma geldiğinde ayağımla askısından tutup yukarı kaldırdım. Ömer’in şakağından silahı indirmeden onu sadece bir anlığına bırakarak. Çantayı boynuma astım.

“Peşimizden gelmiyorsunuz.” dedim merdivenlerden aşağıya geri adımlarla inmeye başladık. Şuradan bir çıkarsam rahatlayacaktım.

“Bakireymiş.” diye söylendi Ömer.

“Sen hala orada mısın?” dedim sırtarak.

“Hiç oradan çıkamadım ki.” dedi. Öfkeliydi... Ama ilk anda olduğu kadar kızgın değil gibi geliyordu bana.

“O zaman...” dedim. “Sana söyleyeyim. Bakire değilim.”

“Kaşarlığın tuttu yanii...” dedi Ömer şimdi öfkelenmişti işte.

Bahçe kapısına doğru ilerlerken kapıda duran adamlara döndüm.

“Atın silahları.” dedi Ömer ben daha bir şey söylemeden. Adamlar söylediğini yaptı.

“Popo korkusu bu demek oluyor herhalde.” dedim yine gülümseyerek.

“Lan seni elime geçirince önce iyi bir becereceğim... Sonra öldüreceğim.” dedi. Çok hiddetlenmişti.

“Aklın hala orada haa...” dedim. Bu sefer gülmüyordum. Kapıdan çıkarken sağ baldırına bir kez sıktım. Ve Ömer yere düştü.

“Öpücüklerine say.” dedim ve hızla koştırmaya başladım. Arada arkama bakıyordum. Çantamı elime aldım koşarken ve telefonu çıkarıp açtım. Deli gibi koşuyordum. Tek numara vardı. Arama tuşuna bastım...

“Koştüğün sokaktan ilk sola dön. Acele et arkandan geliyorlar.” dedi Emre. Arkama baktım kimse yoktu ama dediğini yapıp ilk sola döndüm ve hızla ilerledim.

“Ben kimseyi göremiyorum.” dedim nefes nefese.

“Kes sesini de dinle. Biraz ileride bir kağıt toplayıcı göreceksin. Onun arabasına atla. Yani çuvalına. Acele et. Yaklaşıyorlar.” diye yineledi. Ve söylediği toplayıcıyı görmüştüm. Hızla koşup çuvalın içine girdim ve kartonlarla kendimi kamufle ettim.

“Şimdi.” diye fısıldadım. Cevap vermedi. Biraz sonra araba sesleri duydum. Hızlarının rüzgarını hissedebiliyordum.

“Yanımızdan geçiyorlar.” dedi Emre fısıldayarak.

“Ne? Sen miydin?” dedim. Kağıt toplayıcıyı görememiştim ama Emre olması beni güldürmüştü.

“Biraz ileride Okan bekliyor. Oraya kadar böyle devam edeceğiz.

“Tamam.” Ve derin bir nefes verdim.

“Çok iyi iş çıkardın civcivim.” dedi Emre. Telefondan duyduğum ses tonuna bakılırsa suratı yine o şebek halini almıştı. Ama bir dakika civciv mi?

“Civciv?”

“Saçların... Küçük bir civcive benziyorsun..”

“Emre. Bir ara hatırlat seni bunun için benzeteceğim... Senin gibi şebeğe benzemekten iyidir.”

“Şebeğin kurban olsun sana.”

“İğrençleşme Emre. Kız ne oldu?”

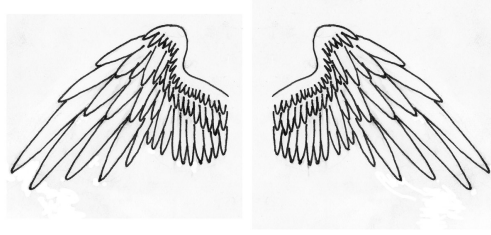
“Patron babasına teslim etti.” Bir nefes daha verdim.

“Nehir?”

“Efendim?”

“Gerçekten çok iyiydin.”

“Sağ ol.”

2

“Yakalarsan verimiz. Çok şükür kimsede hesabımız yoktur.” Emre iğrenç bir şekilde taklidimi yapıyordu. Okan bir yandan kolumu sargıya alıyordu. Eve geldikten sonra bir duş almıştım. Ve geldiğimden beri Emre bütün sözlerimi tekrar edip beni deliye çeviriyordu. Ömer böcekleri imha etmemiş ya da kapamamış. Bunun nedenini Akın açıkladı “Adamın aklını başından aldın.” ve hepsi bir kahkaha attı. Ben kaçarken Emre ve Okan beni hala dinliyorlarmış. Daha doğrusu onları.

“Ben senin gibi öyle kıvırmıyordum söylerken.” dedim sinirle.

“Ağır abla seni.” dedi Okan. Ona baktım, gülümseyerek gözlerime bakıyordu. Güven vardı ve bir de hayranlık. Bu hoşuma gitmişti.

“Ama... Ben bakireyim.” dedi Emre ve dikkatimi çekmişti yine.

“Oraya yerleştirmemiştik.” dedim şaşkınlıkla.

“Ama biz senin çantana yerleştirmiştik.” dedi Derman. “Birde sana yüzüğü söylemeyi nasıl atladık hala şaşıyorum. Dördümüz bir adam etmeyiz.” dedi kendi kendine kızıyordu.

“Neyse anladı Allah’tan.” dedi Okan. Başımı salladım...

Emre bunlarla ilgilenmiyordu. İş bitmiş ve artık ciddi bir şey kalmamıştı. O hala benim sözlerimi tekrarlıyordu kıvrarak.

“Ama adam seni hayatı boyunca unutamayacak.” dedi Akın.

“Kesinlikle.” dedim.

“Film izlemek gibiydi. Dinlemek muhteşem. Oldukça zevkliydi. Bütün olayı anında burada duyduk. Çok eğlenceliydi. Bundan sonra böyle yapalım. Dur ne dedi orada... Popo korkusu dedikleri bu oluyor demek ki.” ve sonra kahkahalarla güldüler. Öyle çok yorulmuştum ki bir an önce odama gidip uyumak istiyordum. Ve aslında kendime şaşıırıyordum. Sanki normal bir gündü ve ben herhangi bir işten geliyormuş gibiydim. Her şey gayet normaldi .Odama çekildiğimde Emre hala bağıra bağıra taklidimi yapıyordu. Sonra kapıyı tıkladı biri.

“Evet.” dedim yatağında uzanmış gözlerimi kapamıştım. Kapı açıldı. İçeri kimin girdiğine bakmadım. Ama Emre olduğunu tahmin ediyordum.

“Yeter artık Emre. Sıkılmadın mı? Benim için pek heyecanlı değil, ikinci posta.” Ve sonra yatağında bir baskı hissettim.

“Benim.” dedi Okan. Gözlerimi açtım ve yatağında doğruldum.

“Rahatsız olma.” dedi Okan elini omzuma koyarak. Tekrar uzandım.

“Bunu şimdi söylemek istemezdim ama mal hazır. Van’a gideceğiz, malı aldıktan sonra Londra’ya gideceğiz.” dedi. Çoğul kullanmıştı.

“Biz?”

“İkimiz.” dedi gülümseyerek.

“Tamam. Ne zaman?”

“İki gün sonra. İyi dinlenmeye bak.”

Başımı salladım her zaman yaptığım gibi.

“Adam arkandan bağıırıyordu hala. Sen kaçarken. Zaten bütün olayı dinledik senden sonra da, biliyorsun. Hastaneye giderken bile söyleniyordu. Büyük darbe oldu Ömer’e. Bağırmasını unutamam.”

“Duymadım. O anda kıcıımı kurtarmaya çalışıyordum.” bu söylediğime gülümsedi.

‘‘Sana aşık olmuş. İlk defa birine aşık olmuş.’’ dedi. Garip bir şekilde bakıyordu yüzüme. Altındaki anlamı çözemedim.

‘‘Adam için ölüme atladık.’’ dedim bende gülerek.

‘‘Doğru... Ama sadece bu kadar değil tabii... Elinden geleni yaptın...’’ dedi ve sustu sonra... Bir süre ben gözlerim kapalı konuşmasını bekledim. Odada hala durduğuna göre konuşacaktı.

‘‘Biran bizimkilerle konuşurken ‘Yazık oldu’ dedi Derman.’’

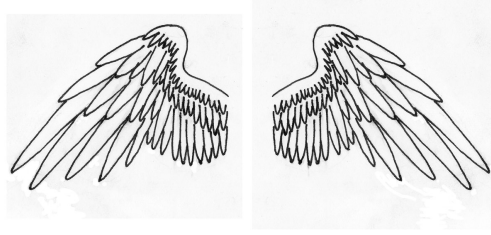
‘‘Hangi ara?’’ gözlerimi açıp baktım.

‘‘Adam böceği eline alıp adını sayıkladığında. Ben de öyle düşünmüştüm. Çabuk ayrılacağını’’

‘‘Neyse ki hayattayız. Tabi buna hayat denirse.’’

‘‘Neyse ki hayattasın.’’ dedi ve hızla çıkıp gitti.

Okan’la aramızda garip bir şey vardı. Bana oldukça sıcak davranıyordu. Eğitimi saymazsak. Gözlerindeki rahatlığı bu akşam görmüştüm. Oysaki bize güvenme sen umurumuzda değilsin demişti. Ve oldukça sert bir dille. Yine de benim için tedirgin olduğunu düşünmeden edemiyordum. Aşk değildi bu, hoşlanma da değildi. Yani öyle kalben bir bağ değildi. Bunu onca deneyimden sonra anlayabiliyordum. Kendime açıklamamı yaparken sadece diğer kızlardan daha iyiydim ve o beni kaybetmek istemiyordu. Sadece bunu söyleyebiliyordum. Belki de içinde bir şeyler kalmıştı bunca fenalığın arasında sadece bir insandı ve bende insandım. Benim için endişelenmişti... Sadece insandık...

10

İKİNCİ İS

“Peki. Herhangi bir durumda, ne bileyim mesela yırtıldı falan.” merakla sormuştum bunu. Okan benimle geleceği için önemli bir şeyde beni yalnız bırakacağını söylemişti. Yani her şey, tüm sorumluluk bana kalacaktı. Dışarıdan bakılınca bebekleri olacak bir çift yolculuk yapıyor olacaktı. Saçlarımı yine boyamıştım. Bu sefer siyahtı, kakül yapmıştık önlerine ve mavi lens takmıştım. Kaşlarımı Emre almıştı. Oldukça ince ve kalkık olmuştu ama üzerine siyah kalemle biraz daha kalınlık yapmıştı. Yüzüme iyi bir marka fondöten sürmüştük. Dudaklarım belli olmuyordu ilk anda. Sonra kalın dudaklarım ince bir dudak olmuştu. Yanaklarım pembeydi. Ve en önemlisi bana ufak dozda içinde kortizon bulunan bir ilaç içirmişlerdi. Buda beni kilolu yapmıştı. Yani ben, ben değildim. Okan da Okan değildi. O yakışıklı çocuk gitmiş yerine kırk yaşlarında kır saçlı, gözlüklü bir adam gelmişti. Nasıl yaptılar bilmiyorum yüzünde kırıksıklık bile vardı. Derman’ın hünerli elleriydi bu başarının kaynağı...

“O zaman ben senden ayrılacağım. Yani her ne olursa olsun ‘Herhangi Bir olumsuzlukta’ seni tek bırakacağım. Bunun için üzgünüm ama başının çaresine bakacaksın.” dedi Okan. Gülümsemiyordu ama üzülüyor gibi de görünmüyordu.

“Yaptığım şeye güveniyorum.” dedi Derman lafa karışarak.” Gerçi Van’dan İstanbul ve Oradan Londra... Sadece Londra dört buçuk saat. Bu kadar uzun bir zamanda taşıyabilir misin bilmiyorum?” dedi Derman gözüne acayip bir gözlük takmış üzerinden bakıyordu.

“Misilleme mi yapıyorsun?” dedim sinirle. Sanki ben keyfimden sormuştum. Her şeyi benim üzerime yıkıyorlar, bir de tavra yapıyorlardı.

“Ben öyle küçük şeylerle uğraşmam. Gerçeklik payı var ki konuşuyoruz. Patron ne kadar taşıyabilirsiniz diye sordu. Ben daha az kilo söyle diyecektim ama Emre çoktan mail’i atmış... Neymiş efendim. ‘Bu bebek çok yiyor... Yakında 20 kilo olursa şaşmazmış’ Şebek işte.” dedi ve sinirle Emre’ye baktı.

“Ne var yaa... Taşımadı mı?” dedi Emre. Yine küçük bir çocuk gibiydi.

“İki saat, Emre.” dedi Okan. Şimdi hepsi gözünü Emre’ye dikmiş bakıyordu.

“Bu yolculuk dört buçuk saatten fazla olacak! Yani... Ben de endişeliyim.” diye lafa karıştı Akın.

“Taşımaya çalışacağım. Derdiniz bu değil mi? Taşıyamazsam da artık kodeste ziyaretime gelirsiniz.” dedim sinirle.

“Üzgünüz... Onu da yapamayız.” dedi Okan.

“İyi yapmayın siz hiçbir şey. Sonra da eğitim filan bir şey sanıyorsunuz kendinizi.” Saçmalıyordum ama yakında akıl sağlığım elden gidecekti.

Sonra bir anda hepsi kıkırdamaya başladı.

“Ne harika. Üzerime neler oynanıyor ve sonra da geçmiş karşıma kıkırdıyorlar.” dedim yine tıslarcasına.

“Kızma Nehir. Burada olabilecekleri konuşuyoruz. Westminster’a gidene kadar biraz daha yol gideceğiz. Emre’nin hatası. Bunları düşünmek zorundayız.”

“Anlıyorum Bay Bruce. Peki, aklınıza şu çok kıymetli patrona kiloyu biraz daha düşürebileceğiniz söylenemiyor mu?” dedim Okan’a sinirle bakıp.

“Bruce?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Büyük dövüş ustası.” dedim alayla gülümseyerek.

“Senin sinirlerin bozuk ama buna ayıracak vaktimiz yok. Üzgünüm. Patron çoktan Londra bağlantılarını kurdu. Yani yirmi kilo saf oraya gidecek. Paralarda anlaşıldı. Sadece gitme işi kalıyor.” dedi Okan. İlk defa böyle hiddetle konuşuyordu. Sustum yine ve sonra onlara arkamı döndüm.

“Nehir. Bir saat sonra yola çıkacaksınız. Hava tamamen kararınca. Lütfen biraz gevşe. Bu iş öyle ya da böyle olacak.” dedi Akın. Beni rahatlatmaya çalışıyordu ama ben endişeliydim. Aklıma bir sürü şey geliyordu. Özellikle sorgu odası. Ve

elektrik şoku. Ölmek kolaydı ama onu beklemek zordu. Kimliksizdim ve normal insanlarda yapılan işlemler bana yapılmayacaktı. Yani ne zaman konuşsam o zaman bırakacaklardı. Ben de konuşmayacağım için ne kadar süre kalacağım belli olmayacaktı. Lanet olsun!

“Tamam.” dedim yine gayet sakin bir sesle.

“Bu kız ayrı bir garip. Bir öyle, bir böyle.” dedi Emre sırtarak.

“Emre kes sesini!” diye atıldılar üçü bir anda. Buna gülümsemiştim.

Ve sonra Okan ile yola çıktık. Van’a kadar arabayla gidecektik. Her zamanki gibi arabamızı değiştirmişlerdi. BMW m3 Cabrio... Çok gösterişliydi. Ama çok iyi bir makineydi. Ve gayet süratli gidiyorduk.

“Neden böyle havalı bir şey?” diye sordum ona bakmadan. Genelde arabalar çok gösterişsiz oluyordu.

“Uzun yola çıkıyoruz. Hızlı gitmemiz gerekiyor ve bir polis genelde böyle arabaları durdurmaz.” dedi. Oldukça soğuktu. Fazla konuşmak istemediği belliydi. Yine susup düşüncelere daldım. Van’da maddeyi alacağımız yerde giyecektim bedeni, oradan bir uçakla İstanbul’a gidecektik ve indiğimiz anda Londra uçağına binecektik. Böyle düşününce ne kadar kolay geliyordu. O kadar uzun saatler boyunca yirmi kiloyu nasıl taşıyacağım hakkında hiç bir fikrim yoktu.

“Üzgünüm.” dedi bir anda Okan. Ona döndüm.

“Ne için?” diye sordum.

“Sert çıktığım için.”

“Sorun değil.” dedim ve dudaklarımın arasından sert bir nefes verdim.

“Kolay değil. Tabii ki anlıyorum. Ama işimiz bu.” dedi, bana döndü ve gözlerime baktı. Sonra yine yola bakmaya devam etti.

“Tabii.”

“Nehir lütfen. Normalde hiç bir sorun çıkmıyor. Ama yükün ağırlığı ve yolun uzunluğu bizi sadece ‘biraz’” Bunu üzerine basa basa söylemişti.

“endişelendiriyor o kadar. Anlayacağın Derman’ın işinde sorun çıkmaz.” dedi yine bana bakıp gülümsedi.

“Benden de çıkamaz.” dedim. Hırınlaştım. Bir süre yine sustuk.

“Yine de... Oradan değil de, buradan götürmek beni ferahlatıyor.” dedim bir süre sonra.

“Böyle düşünme. O mal her zaman daha yüksek fiyata bu ülkeye girer. Normal herhangi bir madde gibi bizde üretilir. Dışarıya gider ve sanki onlar üretmiş gibi biz geri alırız. Ama arada çok büyük rakamlar oynar.” dedi. Bunu bir süre düşündüm. Haklıydı.

“Siz ne kadar alacaksınız?” diye sordum sadece konuşmuş olmak için soruyordum. Biraz olsun gerginliğimi almasını istiyordum. İlk işin parasını bankaya yatırmışlardı. Kimliğimiz bile yoktu ama bankada paramız vardı. Kim bilir kimin isminde. Bana banka hesap defterini verdiklerinde bir kenara fırlatmıştım. Ne işime yarayacaktı ki?

“Siz değil! Biz... Ve iyi bir miktar. Bir buçuk...” dedi gülümseyerek ve bana baktı. Yine gözlerimi açtım.

“Trilyon.”

“Aynen.” ve yine şaşkınlığıma gülümsedi.

“Bu kadar kazanıyorsunuz ama üzerinize bir kıyafet bile almıyorsunuz.” dedim omuzlarımı silkerek.

“şimdi değil ama ileride yarayacak. Yeni yetişen elemanlar bizim yerimizi alınca. Ve bizde belki normal bir hayat kuracağız. Yaşam şeklimiz bu bizim Nehir. Yedi yaşından beri bunun içindeyiz. Beynimiz başka türlü bir şeye alışmıyor. Anlaman zor biliyorum ama senin için dişlerini fışalamak ne kadar normalse bizim için de bu iş o kadar normal.”

Haklıydı. Onu suçlayamazdım. Sonuçta o da isteyerek girmemişti bu işlerin içine ama bende kendime göre haklıydım. Evimden ayrıldığım andan itibaren hiç bir şeyi kendim isteyerek yapmamıştım. Sonra sustum ve yine düşüncelerimin içinde kayboldum. Hangi ara uyudum bilmiyorum ama Okan beni uyandırmak için omzumdan tuttuğunda bir anda sıçradım.

“Nehir.” gözlerimi açtım hızla.

“Biraz dinlenelim.” dedi. Van İstanbul arası, bin altı yüz kırk dört kilometreydi. Yola ıktığımızdan beri hiç uyumamış ve hızla yol almıştık.

‘‘Tamam.’’

‘‘Gel, bir şeyler yiyelim ondan sonra.’’ dedi ve yol kenarında bulunan dinlenme tesislerinden birine girdik. Ben tostumu bitirmeden o çoktan iki taneyi yemişti. Ve sonra arabaya geçtik. Bir süre uyuyacaktı.

‘‘Sen kullan istersen’’ dedi gülümseyerek uyandığında.

‘‘Benim ehliyetim yok!’’ dedim kayıtsızca.

‘‘Aa... Bunu atlamışız. Hemen bir tane ayarlamak lazım. Nehir Soylu...’’

‘‘Aa Soylu mu?’’

‘‘Evet. Evlilik cüzdanımızda böyle yazıyor. Ben de yola çıkacağımız için daha yeni baktım. Okan Soylu ben olunca.’’ gülümsedi başını sallayarak...

‘‘Ahh.’’

Bir an o şeyin gelmesini bekledim. Duygularımın. Böyle şeylerde çok asabi ve duygularıma yenik düşüyordum ama olmadı. Hiç etkilenmedim. Normaldim. Ve bu son zamanlar olan en iyi şeydi.

Van’a varmıştık. Kapıköy sınır kapısı yakınlarında bir köye gittik. Sürülerin arasından geçip bir eve vardık. Normal bir köy eviydi. Dışarıda bir kuzine soba yanıyordu. Başında bir kadın bekliyordu elinde böreklerle. Okan evin önünde durdu.

‘‘Burası. İniyoruz.’’ dedi. O indikten sonra indim bende. Bagajdan büyük bavulu çıkardı. İçinde beden duruyordu. Ve ayrı bir bavulda da formalite olan eşyalar vardı.

‘‘Nazmi Abi evde mi?’’ diye sordu Okan kadına. Kadın başını salladı. Okan’a döndüm o an.

‘‘Konuşamıyor. Kocasını dilini kesmiş.’’ dedi kayıtsızca. Kadına dönüp bir kez daha baktım. Bana öldürücü bakışlar fırlattı ve hemen önüme dönüp Okan’ın peşinden ilerledim. Eve girdik ve başka bir kapıdan evin dışına çıktık. Aslında evin dışı değildi. Arka tarafta bir ahır vardı ama evle arasında bir bölümde vardı. Biz ahıra girmiştik o bölümden. Bir sürü hayvanın arasından geçtik ve sonra Okan yere eğildi. Yerde bir kap vardı. Leğen gibi. Hayvanların su içmesi için kullanılıyor olabilirdi. Okan leğeni çekti kenara ve altından bir kapak çıktı.

Demir kulpu tutup kaldırdı. Şaşırmıştım. Aşağıya doğru merdivenler iniyordu. Aşağıya inince daha çok şaşırdım. Bir sürü adam vardı. Burası bir imalathane gibiydi. Hayır! Burası tam bir imalathaneydi. Öyle büyük bir yerdi ki şaşırmıştım. Bir sürü masa ve başında duran genç işçiler vardı. Önlük giyiyorlardı. Okan hızla ilerliyordu. Bende peşinden gidiyordum. Gözlerim etrafı tarıyordu tabii. Sonra bir masada duran o adamı gördüm. Elinde kocaman sarı taşları olan bir tespih vardı. Kafasında kasket vardı. Çoraplarını pantolonun üzerine çekmiş ve yumurta topuklu ayakkabılar vardı ayağında. Çok esmer, zayıf bir adamdı.

“Selamünaleyküm.”Dedi Okan. Yanına gidip elini sıktı.

“Aleykümselâm. Buyur otur.”dedi adam.

Okan kendisi oturmadan önce bana oturmamı işaret etti.

“Yeni mi?” diye sordu adam Okan oturduktan sonra.

“Evet Abi. Hazırsa biz bir an önce gidelim.”dedi Okan sabırsızlıkla.

“Hazır hazır. Sen paradan haber ver.”dedi ağzındaki sigarayı yiyordu resmen.

“O da hazır Abi.”dedi Okan. Arka cebinden büyük bir zarf çıkardı.

“Yarısı teslimattan sonra. Biliyorsun. Her zamanki iş.”dedi .

“Olur. Gelin benimle.”dedi ve ayağa kalkıp bir bölmeye gitti. Okan elinde bavul onu takip etti. Ben hala oturuyordum. Sonra arkasını dönüp bana eliyle gelmemi işaret etti. Hızla kalkıp yanına gittim. Sonra alışveriş gerçekleşti. Bir poşetin içinde yirmi kilo beyaz kristal parçaları şeklinde uyuşturucu adamın ellerinden Okan’ın ellerini buldu. Okan’da parayı iletti. Ve sonra adam çıktı. Sıra bana gelmişti. Üzerimdekileri çıkardım, Okan belime cebi bağladı. Ve uyuşturucuyu içine yerleştirdi. Ağırlık kendini belli etti ama fazla sorun yaratmıyordu. İki saat taşımıştım bu ağırlığı. Ve bedeni üzerime giydirmeye yardım etti.

“Ne olursa olsun heyecanlanma.”dedi bir yandan giydiriyor bir yandan direktif veriyordu.

“Tamam.”

“Ben yanındayım zaten ama bir sorun olursa biliyorsun.”dedi ve gözlerime baktı.

“Biliyorum.” dedim. Ve beden üzerimdeydi. İlk günkü gibi tam oturmuş ve hiç bir şey belli olmuyordu. Sonra hamile kıyafetlerini giydim.

Sonra oradan ayrıldık. Girdiğimiz gibi  ıkmamıştık. Okan kapıya bir kaç kere yumruk atmıştı. Dilsiz kadın gelip kapıyı açtı ve bana yine  ld recekmiş gibi baktı. Buraya gelen kızların ne iş yaptıklarını biliyordu muhakkak. Ama bilmediğı, bu işi yapmak zorunda olduklarıydı.

Bir bavuldan diğere taksim ettikten sonra kıyafetleri yola çıktık.

“Nasıl, iyi misin?” diye sordu Okan endişeliydi sesi.

“şu an rahatsız etmiyor. Kucağımda taşıyorum. Böyle olursa çok rahat olur.” dedim buz gibi bir sesle.

“Ben seni sormuştum. Yani... Endişelerini ama bunu öğrendiğimde iyi oldu.” dedi gülümseyerek.

“Bende iyiyim. Sorun yok.” dedim yine aynı tonda. şimdilik iyiydim. B r sorun yaratmıyordu ağırlık. Sonra aklıma geleni sordum.

“Ben televizyonda hep un gibi görmüştüm bunları. Ama bunlar kristal gibi” dedim ona dönerek.

“ yle. İşlenip un halini alacaklar.”

“Anladım.” dedim ve sonra havaalanına geldik.

‘İşte başlıyoruz’ dedim içimden. Okan’ın benimle gelmesi iyi olmuştu. En azından yalnız değıldim.

“Arabayı ne yapacağız?” diye sordum inerken.

“Burada kalacak.” dedi ve bavullardan birini eline aldı. Bana bakarak beni beklemeye başladı. Derin bir nefes alıp yanına gittim

“ ok şirin görünüyorsun. Tombul tombul.” dedi gülümseyerek.

“Ne demezsin.” dedim kaşlarımı çatarak. Ve boşta kalan elini bana uzattı.

“Sevgili eşim.” dedi tutmadığım anda.

“Ah... Evet.” dedim ve uzattığı elini tuttum. Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı. Bavulumuzu verdikten sonra uçağın kalkmasını beklemeye başladık. Ellerim terliyordu.

“Sakin.” dedi Okan gülümseyerek. “burada bir şey olmaz.” Ona baktım.

“Umarım.” dedim suratım son derece asıktı.

“Biraz gülümse aşkım.” dedi. Yüzünden gülümseme hiç eksik olmuyordu. Dişlerimi sıkıp gülümsedim.

“İşte böyle.”

Ve sonra anonsumuz yapıldı. İstanbul’a gitmek için hareket ettik.

“Rahatsız ediyor mu?” diye sordu fısıldayarak.

“Şu an hayır.” dedim. Daha çok oturduğumuz için bir problem olmamıştı.

“Mükemmel.” dedi... Ve geçiş çok kolay olmuştu. Okan burada sorun yaşamayacağımızı söylemişti zaten.

İstanbul’a iniş yapmıştık. Ağırlık belimi ağrıtmıştı ama idare edebiliyordum ve daha bir sürü gideceğimiz yol vardı. Arada nasıl olduğumu soruyor ve bana güven vermeye çalışıyordu.

“Burası biraz uzun.” dedi Okan.

“Ne güzel bir haber.” dedim dişlerimi sıkıp gülümsüyordum hala.

Pasaport kontrolünde heyecanlanmıştım. Okan beklerken saçımı okşuyor, bana gülümsüyor, arada yanağını okşuyordu. Tam bir karıkoca ilişkisi.

Ve sonra bir şey oldu.

“Sizi biraz bekleteceğim.” dedi görevli kadın. Nefesimi tuttum o an.

“Sorun değil.” dedi Okan çok nazik bir sesle.

“Canım ben lavaboya gidiyorum. Bensiz de idare edebilirsin değil mi?” dedi Okan. Lanet olsun! Hayır!

“Tabii canım.” dedim gülümseyerek. Yanağımdan öptü.

“Birazdan geleceğim. Ortalık karışırsa gelmem.” diye fısıldadı kulağıma.

Ve sonra hızlı adımlarla gitti. İlerlerken kafasına bir kasket taktı. Arkasından bir süre baktım öylece. Sonra kadının olduğu bölüme döndüm tekrar. Yutkundum ve beklemeye başladım. Sanki herkes ne yaptığımı biliyordu. Herkes bana bakıyordu sanki. Yanaklarım kızarmaya başladı.

“İyi misiniz hanımefendi.” diye sordu kadın. Başımı salladım. Sonra...

“Aslında değilim. Ne kadar sürecek?” diye sordum.

“Birazdan hallolur.” dedi kadın gülümseyerek. Elimi şişliğin üzerine koydum. Ve yüzümü buruşturdum.

“Aslında yola çıkmamız yasak ama bir seyahate ihtiyacımız vardı” dedim konuşmuş olmak için.

“Hımm.” dedi kadın ve yine önüne döndü. Başka bir şey denedim.

“Ahh...”

“Hanımefendi...”

“Rica edeceğim biraz çabuk olun. Lütfen.”

“Ahh... Tabi tabii. Görevliyi çağırmamı ister misiniz?” diye sordu ayağa kalkıp telaşla.

“Hayır sadece şu işi biraz çabuk halledin.” dedim.

“Tamam. Tamam.” dedi ve eline telefonu aldı.

“Nehir soylu ve Okan soylu. Biraz acil. Kadın hamile ve rahatsızlandı.” dedi bir yandan konuşuyor bir yandan bana bakıyordu.

“Tamam. Lütfen acil.” dedi.

“Evet.” dedim kadına bakıp.

“Tamam. Gidebilirsiniz.” dedi ve ben pasaportları alıp oradan ayrıldım. Ve derin bir nefes verdim. Gözlerim Okan’ı arıyordu. Ama ortalıkta yoktu. Acaba gitmiş miydi?

Anons yapıldığında ilerlemeye başladım. Kendi kendime söyleniyordum. Sonra bir anda biri koluma girdi.

“Ne yaptın orada?” diye sordu gülümseyerek.

“Hiç bir fikrim yok.” dedim ona bakıp. Ama rahatlamıştım. En azından yalnız değildim.

Ve korkuyla unuttuğum ağırlığı daha fazla hissetmeye başladım...

O an kendime öyle kızdım ki. Sanki daha az bir kilo koyduklarında tamam diyemiyordum.

“Sorun neymiş?” diye sordu Okan.

“Bilmem sormak aklıma gelmedi.” dedim omuzlarımı silkerek. O da omuz silkti ve artık uçağa binmek için ilerliyorduk. Okan tıpkı hamile bir kadınmışım gibi bana yardımcı oluyor, elini belime koyuyordu.

Ve koltuklara oturup kemerlerimizi bağladık. Benim bağlamam için Okan yardım etti. Karnım şişti ama öyle çok şiş değildi. Sıkıştırılmış olarak götürüyordum maddeyi. Sekizinci aya kadar uçak yolcuğu yapılabilirdiymiş. Benim ultrason fotoğraflarım bile vardı. Görünce çok şaşırmıştım. Herşeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyorlardı. Ve uçak havalandı. Okan başını arkaya yasladı. Bende onun gibi yapacakken birden yanma hissettim. Bu üzerime giydiğim şey beni yakıyordu. Ayaklarıma inen terleri hissetmeye başladım bir anda. Ve ağırlık beni yerle bir ediyordu. Okan’ın kulağına eğildim.

“Yanıyorum ben.” diye fısıldadım. Gözlerini açtı ve doğruldu.

“Bu normal. Hareket ettikçe yanma artar.” diye fısıldadı oda bana doğru eğilerek.

“Lanet olsun!” dedim tekrar fısıldayarak.

“Biraz sabret. Az kaldı.” dedi elimi sıkarak. Bunu yüksek sesle söylemişti.

“Dört buçuk saat. Evet çok az.” dedim tıslarcasına.

“Hareket etmemeye çalış.”

‘‘Etmiyorum zaten Okan.’’Bir an başını milim geriye çekip kaşlarını kaldırdı.

‘‘Ne? Ne oldu?’’ diye sordum endişeyle.

‘‘Bir şey yok.’’ dedi kaşlarını çatarak. Sonra tekrar başını arkaya dayayıp gözlerini kapadı.

‘‘Biraz sık dişini.’’ dedi gözlerini açmadan. Umurunda bile değildi. Kahretsin. Yanıyorum!!

Başımdan terler akarken uçak inişe geçmişti. Okan gözlerini açtı. Yolculuk boyunca bir daha hiç konuşmamıştık.

‘‘Şükürler olsun.’’ dedim aldığım nefesi hızla dışarı vererek.

Uçaktan indikten sonra hiç bir problem yaşamamıştık. Westminster’a doğru yol aldığımızda şehrin güzelliğine hayran kalmıştım. Akşam olmak üzereydi. Ve güneş batmadan burası harika görünüyordu. Manastırlar, saraylar bunları sadece dergiler ve kitaplarda görmüştüm. Yanmayı ve ağırlığı çoktan unutmuştum. Kendimi şehrin güzelliğine kaptırmıştım.

‘‘Güzel değil mi?’’ dedi Okan bana bakıp gülümseyerek. Kolunu omzumun üzerinden uzatmıştı. Ona döndüm. Belki ilk defa gözlerim böyle ışıldıyordu.

‘‘Hem de çok.’’ dedim ve sonra tekrar camdan dışarı bakıp seyre daldım.

‘‘Ama bizim gideceğimiz yerler bu kadar güzel değil.’’ dedi.

Taksicinin yüzüne baktım birden. Sonra aklıma gelmişti. Okan fısıltıyla konuşuyordu ve taksici Türkçe bilmiyordu. Bu halime gülümsedi Okan. Uzun bir yol boyunca bir sokağın başında durduk. Okan inmeme yardım etti. Arkadan bavulu aldı. Sokak arasında ilerlerken bavulu bir köşeye bıraktı. Benim omzumda asılı kocaman bir çantam vardı. İçinde de bir sırt çantası ve daha bir sürü şey daha... Herhangi bir durum için silahlar. Ve titreşimde bulunan bir telefon.

Sonra dar bir sokağa girdik. Hayaletlerle dolu bir sokaktı sanki. Ürkütücüydü. Kimsecikler yoktu etrafta. Hava tamamen kararmıştı. Ve ben yorgunluktan ölüyordum. Belim ağrıyor ve yanıyordum. Artık dayanacak durumum kalmamıştı. Biran, elimi belime attım.

‘‘Nehir?’’ diye sordu Okan merakla.

“Belim.” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

“Bak “ dedi parmağıyla bir binayı işaret ederek.” Görüyor musun? Bizi orada bekliyorlar.” dedi ve sonra öylece durup binayı inceledi. Ben de baktığı yere baktım. Boş bir binaydı belli. Ama oldukça büyüktü. İşyeri gibiydi aslında. Büyük camları vardı ama yanan tek bir ışık yoktu. Okan hala bakıyordu.

“Gitmeyecek miyiz?” diye sordum sızlanırcasına. Biran önce bu yükten kurtulmak istiyordum.

“İnceleme yapıyorum.” dedi gözlerini kısmış binaya bakıyordu.

“Neyi inceliyorsun?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Biz birinci kata çıkacağız. Eğer bir şey olursa nasıl çıkabilirim diye bakıyorum.” dedi ve sonra ilerlemeye devam etti. Beni unutmuş gibi görünüyordu. Biraz daha gidince arkasını döndü ve benim orada durduğumu görünce yanıma tekrar dönüp elini uzattı.

“Affedersin.” dedi mahcup bir gülümsemeyle. Cevap vermedim. Elini tutup yürümeye başladım. Destek almadan yürümek çok zordu çünkü.

“Nasıl ‘Çıkacağımı’ buldun mu bari?” dedim sakince. Üzerine basarak söylediğim kelimenin farkındaydı.

“Evet.” dedi kayıtsızca.

Sonra binadan içeriye girdik. Yukarı çıkmama yardım etti. Merdivenlerin bitiminde bir kapıdan içeriye girdik. İçeride adamlar vardı. O kadar sessizlerdi ki burada olduklarını anlamamıştım bile. Halbuki Okan söylemişti. Bir an Okan’ın elini sıktım iki dev zenciye görünce. Bana dönüp bir iki saniye kadar baktı. Ve ben elimi gevşettim. Sonra çektim. Yanlarına kadar ilerledik.

“Merhaba.” dedi bir adam iki elini yana açarak. Biraz İngilizce öğrenmiştim.

“Merhaba.” dedi Okan.

“Hazır mı?” diye sordu Adam. Çok suratsız ve çok uzun boyluydu. Top sakalları vardı. Diğerlerinden farklı giyinmişti. Onlar siyah takım elbiselilerdi ama bu adam krem rengi giymişti. Demek ki siyahların patronu buydu. Okan başını salladı.

“Paketleyelim geliyoruz.” dedi Okan.

“Bekliyoruz.” dedi adam. O da çok büyüktü ve karanlıktı. Sadece dışarıdan gelen sokak lambası aydınlatıyordu odayı. Bir kolonun arkasına girdik.

“Acele et.” dedi Okan ve çantamı omzumdan çıkardı. Ben bir yandan soyunuyordum. Çantamı açıp telefonu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum fısıldayarak. Bir yandan üzerime terden yapışmış olan bedeni çıkarmaya çalışıyordum.

“Patronu arıyorum. Para teslimatını bugün yapacaklardı. Öğrenmeden malı teslim edemem.” dedi ve sonra bana sus işareti yaptı. Ben bedeni çıkarmıştım. Ve cebi çözmeye çalışıyordum. Ve bir ohh çektim. ‘Dünya varmış’ dedikleri bu oluyordu herhalde. Cebi bir kenara koyup hemen üzerimi giyindim.

“Ne demek bu? O zaman teslimatı yapmayacağız.” dedi Okan. Yüzünü tam seçemiyordum ama sinirli olduğu sesinden belliydi. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Merakla ona bakmaya başladım. Bana çantamdan sırt çantasını çıkarmamı işaret etti. Dediğini hızla yaptım. Elini yumruk yapıp kolona vurdu.

“Tamam. Söylerim. Olur dikkatli olacağım. Bu şerefsizler ne yapmaya çalışıyor?” dedi artık daha çok öfkelenmişti.

“Biz şimdi yanlarına gidiyoruz. Ben böyle işin...” dedi ve telefonu kapadı. Ona baktım.

“Paranın yarısını vermişler.” dedi sinirle. Bir yandan cepteki malı sırt çantasına yerleştiriyordu. Çantamdan silahları çıkardı.

“Bize ne bundan?” diye fısıldadım.

“Bundan biz sorumluyuz Nehir.”

“İşimiz sadece taşımak değil mi?”

“Evet, ama parayı alamazlarsa bundan ekip sorumludur.”

“O zaman senin dediğinden.”

“NE?”

“Hay ben böyle işin...” Gülümsediğini duyar gibi oldum.

“Al birini.” dedi bana silahlardan birini uzatıp ve diğeri kende beline yerleştirdi. Bende aldım ve yaptığını yapıp belime yerleştirdim.

“Büyük ihtimalle parayı vermeyecekler. Yani malı teslim etmeyeceğiz. Adamları gördün. Lanet olsun bunlarla ilk defa çalışıyoruz. Böyle bir şey olacağı aklıma gelmezdi.” dedi. Çok öfkelenmişti.

“Ne yapacağız?” diye sordum. Fısıldayarak konuşuyorduk.

“Soracağız. Mutlaka bir şey söyleyeceklerdir. ‘Hazırlanıyor’ veya ‘biraz bekleyeceğiz’. Başımızın çaresine bakacağız yani. Benim malı buradan çıkarmam gerek. Anlıyorsun değil mi?” dedi ve omuzlarımdan tuttu.

“Anlıyorum.” Anlıyordum. Beni bırakacaktı.

“Belirli bir süre bekleyeceğiz. İşaret geldiğinde buradan nasıl çıkabilirsek çıkmaya çalışacağız. Seni koruyamam. Kendine dikkat etmelisin.” dedi ve ellerini üzerimden çekti. Ben kendimi nasıl koruyacaktım peki? Harika. Ama yine de sakinliğime şaşıırıyordum.

“Nasıl bir işaret?” diye sordum Okan adım atmışken.

“Tek el silah sesi.” dedi Okan ve ilerlemeye başladı. Çanta sırtındaydı. Ben de peşinden gittim. Sanırım bu defa ölecektim. Tabii adamlar paranın kalanını da verebilirlerdi. Bunlar sadece bir ihtimaldi.

Okan adamların yanına gittiğinde gayet sakin görünüyordu. Pencereye çok yakın duruyordu. Binayı boşuna incelememişti tabii. Yanında durdum. Adamlardan ikisi bizim yanımıza geldiler.

“Malı artık alabiliriz sanırım.” diye sordu adam. Dışarıdan gelen ışık aydınlatıyordu yüzünü.

“Para yarım.” dedi Okan.

“Birazdan elden vereceğiz.” dedi adam sakince.

“Bu bizim işimiz değil. Bugün tamamı yatırılacaktı.”

“Ama bir aksilik çıktı. Şimdi bir adamımız gelecek ve biz size teslim edeceğiz.”

“Pekala. Parayı alalım sonra malı alırsınız.” dedi Okan ve beklemeye başladık.

Hiç kimse konuşmuyordu. Hele adamları kıpırdamıyordu bile. Dakikalar boğucu bir şekilde yavaş yavaş ilerliyordu. Hala gelen giden yoktu. Ve bir anda boğazım bir korumanın kolu arasındaydı. Alnımda silahın soğukluğunu hissediyordum. Çok hızlı olmuştu. Diğer bir silahın namlusu Okan'ı buluyordu. Aralarında mesafe vardı sadece bir iki adım. Okan gayet sakindi. Ya da öyle görünüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Okan aynı sakinlikle.

“Malı alabilir miyiz?” adam yavaş yavaş bize yaklaşıyordu.

“Hayır.” dedi Okan.

“Çıkış yok. Malı alalım lütfen.” dedi adam.

“Böyle anlaşılmamıştık.”

“Ama bu şekilde olacak.” dedi adam sertçe. Ben hala adamın sıkı kolları arasındaydım. Ama yine de korkmuyordum. Okan'a güvenmiyordum. Kendime güvenmiyordum. Sadece ölmekten korkmuyordum.

Ve bizim beklediğimiz işaret geldi. Anlayamadığım bir yerden bir el silah sesi duyuldu. Herkes şaşkınlıkla sesin geldiği yeri ararken Okan ona silah doğrultan adamın koluna tekme attı ve hangi ara çıkardığını anlamadığım çantayı suratına vurdu ve camdan dışarı atladı. Cam parçaları etrafa yayıldı. Bu onlar için ikinci bir şok oldu. Ben de boş durmuyordum. Beni tutanın hayalarını sıktım elimle, o acıyla bağırırken kolları arasından sıyrılıp hızla arkasına geçtim. Belimden silahı çektim ve boğazına dayadım.

“Lanet olsun.” dedi patronları olduğunu düşündüğüm adam ve anlamadığım bir şey daha söyledi.

Hiçbir şey söylemeden öylece bakıyordum. Buradan çıkışım yoktu.

“Boşuna uğraşma.” dedi adam bana bakıp.

“En azından bir tane .” dedim kendi dilimde ve adamın boğazından beline indirdim silahı ve ateşledim. Adam tam önüme yığılırken başka bir şey yapmadan durdum öylece. Boşa bir uğraş olacaktı. Neden bütün kötü şanslar beni buluyordu? Ne yapıyordum da bunları çekiyordum kendi üzerime? Gözlerimi kapadım ve beni vurmalarını bekledim. Biri elimden silahı alıp, kollarımı arkamda birleştirdim gözlerimi açtım. Ölmek bile bana istediğim

zamanda gelmiyordu. Sesimi çıkarmadan beni götürmelerine izin verdim. Ama aklımdan nasıl kaçabileceğim sorusu geçmiyor değildi. Pek mümkün olmasa da yine de denemekten zarar çıkmazdı.

Merdivenlerden indik ve binanın çıkış kapısına geldik. Bir an durduk.

“Siz bunu götürün.” dedi beni tutana ve diğerine bakıp. “Sonra ne yapacağımıza bakarız.”

Benim yanıma geldi ve çenemi nazikçe tuttu. “Belki bu kız malı almamızı sağlayabilir.” dedi. Ona öfkeyle baktım.

“Çok beklersin.” dedim yine kendi dilimde. Sonra kendimi tutamadım ve tekmeyle midesine indirdim. Adam bir an şokla midesini tutarak baktı. Kollarımı tutan canımı yakmaya başladı. Vurduğum ise tekrar yanıma geldi ve tekrar çenemden tuttu. Bu defa hiç nazik değildi.

“Sadece birkaç saat.” dedi mideme hızla bir yumruk attı. Ben acıyla büzülürken o alttan çeneme bir yumruk daha attı. Anlıyordum ki erkeklerin hepsi aynıydı. Bu işler böyle dönüyordu. Hepsi hayvandı.

“Annesi fahişe.” dedim yine kendi dilimde tükürür gibi. Adam arkasını dönüp gitti. Sokağa çıktığımızda bir anda iki araba binanın önüne geldi. Birine patron bindi. Diğerine ben ve iki koruma. Kendi aralarında konuşup gülüyorlardı hızla ilerlerken. Camdan dışarıyı izliyordum. Gelirken ne de güzel görünmüştü gözüme bu şehir. Okan’ın nerede olduğunu merak etmiyordum. Onun bir ‘B’ planı olmalıydı. Ona kızmıyordum da, bana en başında söylemişlerdi. Herhangi bir durumda yalnız kalacaksın. Yine de kaçmayı deneyecektim. Bu yüzden Okan’ın beni bırakmasına fazla kafa da yormuyordum. Biraz önce sekiz kişilerdi. Ama şimdi sadece iki... Biri yanımda oturuyor ve silahının namlusu bedenimde gezindiriyordu. Diğer arabayı kullanıyordu. Kendi aralarında hızla konuşup gülüşüyorlardı. Çok hızlı olduğu için anlayamıyordum. Hoş anlasam da ne işime yarayacaktı ki.

Kaçtığımda ne yapacağımı şimdi düşünmemeye karar verdim. Çünkü ne çantam vardı. Ne başka bir şey. Ve bu şehri bilmiyordum. Tek başıma öyle sipsivri kalacaktım. Ama yine de bunların elinde olmaktan daha iyiydi. Öleceğim bile belli değildi...

Neresi olduğunu bilmediğim bir yola saptık. Küçük bir ormanlık alan vardı ve yol çok karanlıktı. Belki de burada ölecektim, ölmek için ne güzel bir akşam. Bir ara yanımdaki bana bakıp arkadaşına bir şeyler söyledi. Ama bunu anlamıştım.

‘‘Güzel değil mi?’’Evet erkekler her yerde aynıydı. Sonra küçük, kulübe gibi bir evin önünde durduk. Arabayı kullanan hızla indi ve bizim kapımızı açtı. Beni saçlarımdan çekerek dışarı çıkardı. Diğer de arkamızdan indi. Silahı hala elinde bana doğrultulmuştu.

‘‘Ödlekler.’’dedim. İkisi birden bana bakıp kahkaha attı. Sonra yine kollarımdan tutarak beni eve doğru götürmeye başladılar. Ya bu eve girecektim ve onların istediği zaman çıkacaktım. Ya da şimdi tam zamanıydı. Şu ana kadar hiç hareket etmediğim için kaçacağımı düşünmüyorlardı muhtemelen. Adam kollarımı gevşekçe tutuyordu. Diğer elinde silah önden ilerliyordu. Kafamı öne doğru eğdim arkadaki kollarımı biraz geriye çekti. Ne yapmaya çalıştığımı merak ediyor olmalıydı. Birazdan kulübenin merdivenlerine gelecektik. Hala yürüyordum ama kafam daha da aşağıya eğiliyordu. Ve sonra hızla geriye doğru kafamı attım. Bunu bir kere de Okan’a yapmışım.

Adam bir anda kollarımı bıraktı. Ve acıyla bağırdı. Diğer arkasını dönene kadar beni tutanın yüzüne yumruk attım, silahını ateşledi ama isabet edemedi. Silah ateşlenince bir an ona baktım. Ve tekrar beni tutana döndüm. Her şey çok hızlı oluyordu. Tek derdim silahını alabilmektir. Bana doğru gelirken öfkemle birlikte ona saldırdım ve Okan’ın bana öğrettiği ne varsa üzerinde deneme yaptım. İki el daha ateş etti öbürü ama biz dövüştüğümüz için hedef alamıyordu. Son yumrukta adamın silahı yere düştü. Eğilip alacağı anda üzerine atladım. Ve onu geriye itip silahı elime aldım. Doğrulmamla silahımı ateşlemem bir oldu. Gözlerimle nişan almamışım ama bir yerine geleceğini biliyordum.

Ve istediğim oldu. Beni tutmaya çalışan yerde yatıyordu. Diğer de hala bana ateş etmeye çalışıyordu ama net göremediğini biliyordum. Boğazından vurmuşum. Ona bir kez daha ateş ettim. Ve göğsünden yara aldı. Artık hareket etmiyordu. Sonra arkamı dönüp diğerinin beynine sıktım. Kendime şaşıırıyordum. Ne kadar rahat birinin canına kıyabiliyordum. Tıpkı bilgisayar oyunu gibiydi... Arabayı sürenin yanına gidip cebinden arabanın anahtarlarını aldım. Ehliyetim yoktu ama araba kullanmayı biliyordum. Kendi kendime gülümsedim. Neler düşünüyordum böyle. Hızla arabaya bindim ve kontağı çevirdim.

‘‘Hadi bakalım Elif. Şimdi nereye gideceksin?’’dedim kendi kendime ilerlerken. Karanlık yolda sadece ben vardım. Gecenin bu saatinde, bu karanlıkta yalnız başıma ilerliyordum.

Sonra bir araba gördüm. Yanımda ki koltuğa fırlattığım silaha baktım hemen. Bu evden başka ev yoktu yakınlarda bunu gelirken fark etmişim. Büyük ihtimalle bu adamlardan biriydi. Beni fark etmişti. Selektör yaptı. Yüzünü görmüştüm... Tek başımaydı. Arabayı durdurdum. Silahı elime aldım ve

arabadan inip yol kenarında ki ormana daldım. Oda durdu ve kapının kapandığını duydum. Peşimden ormana girmiş olmalıydı. Elimde silahım vardı ve ikimizde yalnızdık. Yani eşittik. Karanlıkta bir kaç kez tökezleyerek koştum. Ve sonra durdum. Onun hızla koşan ayak seslerini duyabiliyordum. Durup silahımı gelen sese doğrulttuğum ana kadar seslendiğini duymamıştım.

“Nehir hanım?” ama bu adam Türk’tü ve benim adımı biliyordu.

“Nehir hanım? Lütfen cevap verin. Acele etmemiz lazım.” şaşkınlığımdan konuşmayı unutmuştum.

“Kimsin?” diye bağırdım sonra.

“Okan’ların ekibindenim. Silahı ateşleyen bendim.” Yine de inanamıyordum.

“Sana nasıl inanacağım?” diye bağırdım. Hala silah elimde bana daha çok yaklaşan sese dönüktü.

“İlk adınız Elif.” demesi benim için yetmişti. Ona doğru koştum. Karanlıkta birbirimizi göremiyorduk. Yanına varmıştım.

“Nehir hanım lütfen acele edelim. Sizi havaalanına yetiştirmem lazım.” dedi.

“Tamam.” dedim. Demek ki şans arada sırada bana da gülüyormuş.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum arabaya binip hızla yol almıştık.

“Size işareti verdikten sonra Okan beyin atladığını gördüm. Ama yanına gitmedim. Patron beni arayıp adamların çıkmasını beklememi söyledi. Sizin ölmüş olduğunuzu düşünüyordum. Çünkü tek el ateş edildi. Patron beni aradığında ona böyle söyledim. Ama dışarı çıktıklarında sizi gördüm. Ve hemen arayıp bildirdim. Bana sizi takip etmemi ama fazla yaklaşmamı söylediler. Eğer bir şekilde kurtulursanız size yardım edecektim. Ve şükür ki kurtuldunuz. Bir ara izinizi kaybettim. Onun için böyle geciktim.” dedi. Başımı koltuğa yaslamış ve gözlerini kapamıştı. Ne gündü ama.

“Teşekkürler.” dedim gözlerimi açmadan.

Cevap vermedi.

“Okan nerede?” diye sordum yine aynı şekilde.

“Okan Bey diğerk bir müşteriyle görüştü. Onlar her zaman iş yaptığımız adamlar. Ve tabii ki hemen kabul ettiler. Yani patronun bana söylediğı bu. Okan Bey teslimatı yaptı ve parayı alıp hemen Türkiye’ye döndü.” Bunu tahmin etmişim. BİR ‘b’ planı olduğunu... Ve sonra havaalanına kadar uyumuştum. Pasaportum ve kimliğimi bu adamdan aldım. Bunu nasıl aldığını soracaktım ama beynim öyle karmaşıktı ki sormayı unuttum. Üzerime verdiği yedek kıyafetleri havalanın tuvaletinde giydikten sonra yüzümü yıkayıp makyaj yaptım. Ve sonra hiç bir problem olmadan İstanbul’a iniş yaptım. Yorgunluktan bütün yolculuk boyunca da uyumuştum. Yine sanki her şey çok normalmiş gibi geliyordu. Bu iki olmuştu. Üçüncüyü görmeyi de hiç istemiyordum ama bana gider gitmez iş var demeleri de mümkündü. Nasılsa ben onlar için sadece bir araçtım.

Taksi beklemeye başlamıştım. Ama tam önümde bir araba durdu. Kafamı eğip baktım Emre’ydi. Sırtması yüzünde yerini kaybetmemişti.

“Atla.” dedi. Arabaya bindim.

“Ahh civcivim. Özlemişim seni.” dedi sırtarak ve hareket ettik. Cevap vermedim.

“Ama bir cevap bekliyorum. Sen beni özlemedin mi?” diye sordu aynı patavatsız tavırlarıyla.

“O kadar özledim ki boğazına sarılıp bırakmak istemiyorum.” dedim tıslayarak.

“Boğazıma sarılan sen ol civcivim.”

“Emre. Seni gebertmek istiyorum. Hem de ellerimle.”

“Emrinizdeyim civcivim.”

“Civcivinin... ”

Bu çocuk beni deli edecekti. İkimiz de hiç bir şey olmamış gibi davranıyorduk. Halbuki ne çok şey olmuştu. Eve varana kadar çenesi bir dakika durmadı. Ama hiç bir söylediğine cevap vermedim.

Kapıdan içeri girdiğimde önce Okan’ı gördüm. Beni gördü ve gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Yüzünde yara bantları vardı.

“Detaylarıyla dinlemek istiyorum.” dedi bana doğru gelerek. Geldiğime fazlasıyla sevinmiş gibi görünüyordu. Ama ben onu gördüğüm için çok sevindiğimi söyleyemezdim. Sanırım ona kızıyordum içten içe.

“Sen kaçtıktan sonrasını mı?” diye sordum. Sesim çok düz çıkmıştı ama gözlerimdeki alayı görmemesi imkansızdı.

“Uvvv.” dedi Emre ve arkamdan kapıyı kapadı.

“Aramıza tekrar hoş geldin Nehir.” dedi Akın ve salona ilerledi. Ben de peşinden gittim. Okan’a bir daha bakmadım. Öylece duruyordu. Bir şey söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Derman salonda kendine ait bölümde bir şeylerle uğraşıyordu. Okan’a kızmadığımı sanıyordum ama ben böyle düşünürken ağzımdan çıkan kelimeler içimde fark etmeden bulunan zehir gibi dökülüyordu. Ben umurunda olmadığımı göre sözlerimde umurunda olmamalıydı.

“İki etti.” dedi Derman ben girdiğimde bana bakarak.

“Umarız üçüncüsü olmaz.” dedi Emre. Bu sefer sıırtmıyordu.

“Aynen.” dedi Akın.

“Kolay olmamıştır.” dedi Okan yine sesi yumuşaktı. Biraz önce söylediğim şeyi umursamıyordu. Ve hala nasıl kurtulduğumu merak ediyordu.

“Bu seni ilgilendirmiyor sanırım... Ben seni ilgilendirmiyorum. Öğrenecek bir şey yok.” dedim sertçe ve mutfığa ilerledim.

“Bunu neden yapıyorsun ki? Seni bırakacağımı biliyordun!” dedi hiddetle.

“Oradan beraber çıkabilirdik.” diye bağırdım ve solana doğru tekrar dönüp üzerine yürüdüm. Neden böyle davrandığım hakkında hiç bir fikrim yoktu ama sahne gözlerimin önüne geldiğinde bunu daha iyi anlıyordum. Biz beraberce savaşıp çıkabilirdik oradan. Belki risk daha fazla olurdu ama denenmeyecek gibi değildi... Diğerleri öylece bize bakıyorlardı. Ne tepki veriyor ne de karışıyorlardı.

“Çıkamazdık.” diye bağırdı o da bana doğru gelerek ve gözlerimiz bir kaç santim uzakta birbirine öfke ile bakıyordu.

“Evet. Tehlike vardı ama sende de bir silah vardı. En az Akın kadar o boku kullanmayı biliyorsun.” dişlerimin arasından konuşuyordum. Eğer birimiz

hareket edersek muhtemelen iyi bir şey olmayacaktı. Bana gözlerini kısmış öfkeyle bakıyordu sadece.

‘‘Ahh. Ama tabii ya... Siz hemen korkak bir tavuk gibi kaçarsınız! Doğru. Sizin için bizlerin bir önemi yok! Nasılsa hemen yenisini bulursunuz. Sana bir şey söyleyeyim mi? Eğer sana bir şey olsaydı, mutlaka senden daha iyisini bulurlardı. Sandığın kadar bir şey değilsin Bay Bruce!’’ neredeyse burun burunaydık. Sinirle dudaklarını büzdü.

‘‘Biraz daha burada kalırsam elimden bir kaza çıkacak.’’ve omzuma hızla çarpıp beni geçip gitti. Oda kapısının kırılmış olduğunu düşünüyordum. Koltuğa oturdum bende sakince. Emre nefesini yüksek sesle verdi.

‘‘Soluk kesiciydi.’’ve bilgisayarın başına oturdu. Akın televizyona bakıyordu. Derman ise kendi bölümünden kalkıp karşıma geçti. Aynı anda içeriden bir kapı sesi duyuldu ve ikincisi, merdivenlerden hızla çıkışını duyduk.

‘‘Haksızsın!’’dedi Derman yine o soğuk sesiyle. Ona baktım.

‘‘Neden?’’kaşlarımı çatmıştım.

‘‘Anlayamadığın şu; Sen bir hiçsin! Senden nefret etmiyoruz, hoşlanmıyoruz, ya da sevmiyoruz... .Nötr yani. Sen sadece bir araçsın. Diğerleri gibi.’’ Acımasızca söylüyordu bunları. ‘‘Bizim bilgisayarımız bozulursa yenisıyla değiştiririz, tamir etmek için uğraşmayız ya da silahımız tutukluk yaparsa, onunla zaman kaybetmeyiz, yenisini devreye sokarız. Onlar bizim için cansız bir araç. Sen de öyle. Bunu sana geldiğin gün anlattığımızı sanıyordum.’’ Ve bana dikkatle baktı. İlk defa bu kadar uzun konuştuğunu görmüştüm. Yine sadece bakıyordum. Ve haklıydı. Bunun olacağını biliyordum ama neden bu kadar sinirlendiğimi bir türlü anlamıyordum.

‘‘Ve Okan, yine de seni kormuş oldu. Eğer o da orada kalsaydı ikinizde öldürdünüz ama o onlar için önemli olan bir malı kaçırdı. Herkes için önemli olan. Adamlar büyük ihtimalle seni malı geri alabilmek için kullanacaklardı. Çalışma sistemimizden haberleri yok, tabii yeniler. Seni de bunun için öldürmediler. Anlayabiliyor musun?’’

‘‘Evet.’’dedim. Tüm sinirim bir anda uçmuştu. Söyledikleri çok mantıklıydı ve ben çok aptalca davranmıştım. Öyle olmasa bile ben onlar için önemli değildim. Bunu en başından beri biliyordum.

‘‘Ama... Senin için diğerlerinden daha çok üzülecektik. Bu akşam olduğu gibi mutlaka kendine bir çıkış yolu yaratıyorsun. Ve inan senin öldüğünü hiç

düşünmedik.” dedi yine kalkıp kendi yerine geçti. O acayip gözlüklerini gözüne takıp elindekiyle uğraşmaya başladı.

“Aldırma civcivim alışırsın zamanla.” dedi Emre. Bu defa ona kızmadım. Alışacaktım mutlaka.

“Ama hala bize anlatmadın. Biliyoruz senin için zor bir gündü ama bizim için en heyecanlı yerleri.” dedi Akın gülümseyerek. Tanrım!

“Sanırım bundan önce yapmam gereken başka bir şey var!” dedim ve ayağa kalktım.

“Bunu asla kaçırmam.” dedi Emre peşimden gelerek. Merdivenlerden çıkarken ona baktım.

“Merak... Sadece merak.” dedi yüzüne şirin bir ifade takmıştı.

Sonra bir ayak sesi daha duydum. Yine döndüm. Bu Akın’dı.

“Sadece merak.” dedi gülümseyerek.

Derin bir nefes alıp spor odasının kapısından girdim. Ovv... Kum torbasına attığı yumruklar neredeyse torbayı parçalayacaktı. Karşısında beni gördüğünü düşününce birden irkildim. Geldiğimi gördü ama bana bakmadı. Ondan özür dilemeyecektim. Ama en azından sinirini almaya çalışacaktım. Biraz daha yakınına ilerledim.

“Bay Bruce.” dedim. Hiç cevap vermedi. Emre ve Akın banklara oturdular. Sonra başka bir şey denemeye karar verdim. Madem içinden beni dövmek geçiyordu. Dolabıma gittim ve üzerimdekileri çıkarıp diğer kıyafetlerimi giydim. Arkasına doğru ilerledim. Kollarındaki damarlar dışarı fırlayacakmış gibiydi. Hiç aralıksız vuruyordu.

“Bruce Lee’nin yandan yemişi.” diye dalga geçtim. Niyetim onu kızdırmak ve üzerime gelmesini sağlamaktı. Bazen konuşmaktan iyi bir yoldu bu... Bana göre...

“Oooo” diye bağırdı Emre.

“Emre beni rahat bırakır mısınız?” dedi yine bakmadan.

“Seni rahatsız eden biz değiliz .” dedi gevşek gevşek.

Okan'a biraz daha yanaştım ve tam arkasında duruyordum. Havaya sıçradım ve tekmemi tam omzuna isabet aldım. Hem böylece ona olan hıncımı almış olacaktım. Bir anda arkasını dönüp dirseğini blok yaptı. Diğer eliyle yüzüme bir darbe vurmak istedi ama ben yana kaydım.

Gardımı aldım. Ve onu bekledim. Yüzüme düz yumruk atmaya çalıştı tekrar ve ben kafamı geriye çekip arkadaki elimle sağdan yumruğa vurdum. Yumruğun yönü değişti ve ben bileğini kavramaya çalıştım. Onu savuracaktım ama bileğini hızla çekip dirseğini karın boşluğuma geçirdi. Öne doğru savrulurken tekrar ayaklandım.

“Evet sayın izleyiciler. Büyük bir dövüş müsabakasında Yandan Yemiş Bruce ve Cıvciv Nehir karşılaşıyorlar. İnanılmaz bir rekabet...” Emre kendi çapında eğleniyordu

“Yandan yemiş haa.” dedi Okan ve son sürat üzerime geldi... Tekmesinden eğilerek kaçtım.

“Yandan yemiştin fiyakalı bir tekme geliyordu ama cıvciv hanım kaçtı.” Emre'ye kimse aldırılmıyordu.

“Ya ne peki?” dedim geride kalan ayağına bir tekme atarken. Canı yanmış gibi görünmüyordu.

“Ortalık kızışıyor. Cıvciv büyümüşte tekme de atıyormuş.”

“Biraz sonra öğrenirsin.” dedi Okan arkaya doğru koşmaya başladı. Ne yaptığını anlamıyordum. Duvara tırmanmaya başladığında şaşkınlıkla ağzımı açtım. Bir kaç adım çıktı ve dönerek bana doğru geldi.

“Cıvcivim... İşin bitti yavrum.” dedi Emre ve bir an sonra... Ben zemini öpüyordum.

“Lanet olsun! Kaburgam kırıldı sanırım.” dedim. Hala yerde yatıyordum. Okan yanıma geldi ve yanı başımda diz çöktü.

“Bugün kalkmayı düşünüyor musun?” dedi elini bana uzatarak. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Uzattığı elini tuttum.

“Derdim ne benim bilmiyorum ki?” dedim ayağa kalkarken.

“Civcivim sende ruhsal problemler var. Biraz da mazoşistsin sanırım.” dedi Emre yanıma gelerek.

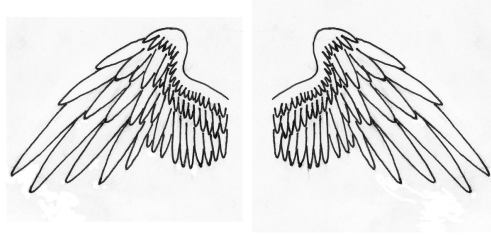
“Ah... Emre?” dedim yine gard alıp. “Denemek ister misin?”

“Benim aşağıda çok işim var, burada oyalanıyorum.” dedi ve hızla kapıdan çıktı. Akın ve Okan kahkaha attılar. Sonra Okan’la göz göze geldik. Ona yarım bir gülümseme yolladım. Yanıma yaklaştı ve kolunu omzuma doladı.

“Eee anlatacak mısın?” diye sordu.

“Neyi?”

“Nasıl paçayı yırttığını?”

11

Olanları bir bir detaylarıyla anlattım. Hallerinden epey hoşlarına gittikleri belliydi. Hava atmadan da edemedim. “Kolaydı ya” dedim tepki verdiklerinde bazı şeylere. Sonra Derman hariç hepsi yatmıştı. Sabaha karşıydı. Bense hala uyumamıştım. Sanırım yaşadığım şeyler ve yorgunluk bu defa uykusuzluk yapmıştı bünyemde. Kaslarım ağrıyordu, belim ağrıyordu ve Okan’la dövuştükten sonra kaburgalarım da ağrımaya başlamıştı. Koltuğa yayılmış televizyon izliyordum.

“Hayret.” dedi Derman bir anda. Televizyondan başımı çevirip ona baktım.

“Neymiş o?” diye sordum saçlarımla oynayarak. Eskiden... Daha önceden uykum kaçtığı zaman saçlarımla oynardım uykunun bana gelmesi için.

“Herkesten önce senin yatman gerekiyordu.” dedi ve gülümsedi. Gülümsediğine şaşırmıştım.

“Uyku bana uzak gibi bugün.”

“Kolay değildi. Senin yerinde başkası olsa şu anda öldürtmüştü kendini.”

“Bu bir iltifat mı?”

“Ben o tür işlerle pek uğraşmam. Sadece bir tespit.”

“Anladım.” Sonra yine sustuk.

“Okan sizin sözcünüz falan mı?” diye sordum bir anda. Sonra bir kahkaha patlattı. Bu da beni şaşırtmıştı.

“O nereden çıktı?” dedi ve karşımdaki koltuğa uzandı.

“Hep o konuşuyor. Ne bileyim. Her şey de o atlıyor falan. Ekip başı o gibi düşündüm.” dedim saf saf.

“Bizim ekibin başı yoktur!” dedi artık gülmüyordu. “Okan’a gelince. Belki fark etmişsindir. Bizden biraz daha normal ve kızlarla arası çok iyidir. Ben mesela... Sen benimle anlaşıyorsun. Bu garibime gitmiyor değil ama kızların hepsi benden nefret ettiler. Sanırım biraz patavatsızım. Ben buna gerçekçi olmak diyorum. Emre desen sapığın ta kendisi. Aslında öyle değil, o sadece gerginliğini atıyor. İçtiği şeyler de bu yüzden. Senin dün başına gelenler onu çok tedirgin etti mesela... İlk işi beynine o zehri göndermek oldu. Yani kendini bu şekilde normal tutabiliyor. Ama gelenlerin çoğu ondan da kaçtı. Akın, o çok sessizdir. Konuşamaz normalde fazla... Geriye Okan kalıyor. O şansımıza bu işte iyidir. Açıkçası şu ana kadar en az çaba sarf edip, en çok anlaştığı kız sensin.” Bana baktı. Konuşmasına devam etmesini istediğim için sustum. Sonuçta onları az da olsa tanımaya başlamıştım.

“Gelenler... Yani senin geldiğin yerden gelenlerin bildiği tek şey o iş işte. Nasıl desem... Biz bir anda anlatınca beyinleri karışıyor, eğitim falan onları zorluyor. Ağlıyorlar... Ağlamayan olmamıştı sana kadar... Korkuyorlar her şeyden önce. Öyle anlarda Okan devreye giriyor, güzel sözler, güven verici sözler ne bileyim yakınlaşıyor. Sonra kızlar ona güveniyorlar. Bu da işimize geliyor. Bunun için her şeyde o konuşuyor. Eğer biz konuşmaya çalışsak sanırım intihar vakalarında artış görülebilir. Hele de ben.” dedi yine gülümseyerek.

“Bence o kadar ürkütücü değilsin.” dedim gülümsemesine karşılık vererek.

“Hah işte. Sen her şeyi olduğu gibi kabulleniyorsun. Neden ben? Yapamam! Olmaz! Demiyorsun. Gerçi arada devrelerinde sorun çıkıyor” Hafifçe gülümsedi. “Bununla çok karşılaştık. Ve Okan’ın sayesinde kendilerine güvenlerini sağladık. Bu çok önemli ama işte yine de yetmiyor. Dışarıdan etkili bir güven duygusu bir yere kadar. Kendilerini bir anda savaşçı gibi görüyorlar. Ama ilk marazda apışıp kalıyorlar. Bunun için uzun zaman kız tutamıyoruz. Bizim içinde zor... Her seferinde eğitim. Bir sürü laf anlatmak. Bana göre hiç değil. Okan sabırlı Allah’tan. Tabii ona aşık olanlar da cabası. En son kız ona öfkelendiği için konuşacaktı neredeyse. Aylarca eğitim verdik. Çok yakınlaşma oluyor. Destek vermek için yapılan her söylem kızda farklı duygular uyandırıyor. Çünkü bu duyguya aç oluyorlar. Karşılarına gelen onca hayvandan

sonra Okan onlar için bir nimet gibi oluyor. O da Okan'a aşık oldu. Okan'da bunu kullandı. Bizim işimiz bu, elimizde ne varsa kullanırız. Sonra aynı senin gibi Okan onu yalnız bıraktı, kız yakalanınca konuşmak istedi. Sonunu biliyorsun. Yani bizim işimiz bu. Bu akşam yaptığın çıkışı biraz da yaşadıklarına veriyorum. Çünkü senden böyle bir şey beklemiyordum. Sen... Biraz acayıpsın.” dedi yine gözlerime bakıp.

“Sağ ol.” dedim alayla.

“Yanlış anlama. Diğer kızları düşününce... En azından aşık olmak gibi bir sorunun yok. Silmişsin o duyguyu. Ya da korkuyu. Bunun için normal düşünebiliyorsun. En azından ben öyle düşünüyorum. Ve seni bu yüzden hiç birimiz kaybetmek istemiyoruz.” dedi ve gözlerini kapadı. Yine cevap vermedim. Ama söyledikleri gururumu okşamıştı.

“Bu işlerin içinde ayakta kalmak o kadar kolay değil.” dedim bir süre sonra ona bakmadan.

“En azından deniyorsun. Gittiği yere kadar!” dedi. Birkaç saniye sonra hafif bir horlama çıktı dudaklarından. Uyuya kalmıştı. Bu kadar konuşup, bu kadar içlerine girmeme izin vermesinin bir nedeni olmalıydı. Belki de sadece bana güveniyordu. Ama ben kendime güvenmiyordum. Uykuyu beklememeye karar verdim ve duş aldıktan sonra onlara sıkı bir kahvaltı hazırlamaya başladım.

Yemek yapmak keyifliydi aslında, yorgunluğumu da alıyordu sanki. Bu iş en çok Emre'nin hoşuna gidecekti. Bütün kahvaltılıkları hazırladıktan sonra omlet yapmaya başladım. Biraz patatesten kızartmıştım. Ablalarımın ikisi de severdi sabahları kızartma yemeyi. Başımı salladım anılarımdan kurtulmak için. Sonra bir kapının açıldığını duydum. İlk omleti yapıyordum. Arkamı döndüğümde Emre gözlerini kapamış ağır adımlarla geliyordu.

“Civcivim... Senin için ölürüm.” dedi gözlerini açtığı anda.

“Yavaş öl.” dedim ona ve ilk omlet hazırды. Tabağına koydum. “İlk önce kahvaltını yap.” dedim ve ikincisini kendim için hazırlamaya başladım.

“Tanrım! Bu hangi şahane ellerden çıkmışsa o elleri kutsa lütfen. Çıldırıyorum.” dedi gözleri kaymıştı. Bu haline gülmeden edemedim.

“Yavaş ye, boğazında kalacak.”

“Onu da bana yapıyorsun değil mi civcivim. Bu kadar iltifattan sonra hak ettim değil mi?” dedi elimdeki omlet tabağına bakarak.

“Bence bir aşçı tut kendine. Bu benim. Şansını zorlama.”

“Yapma... Ben bununla doymam ki!”

“Doymak zorundasın.”

“Nedenmiş o? Hadi civcivim yaa. BİR tane daha sadece.”

“Senden kurtulmak için sadece bir tane daha. Başka yok!” dedim ve omleti tabağına bıraktım. Yine bir tane yapmaya başlamıştım. Açlıktan ölmek üzereydim. Sanırım karnımın çok aç olduğunu yeni fark ediyordum. Bitirdiğim anda bir kapı daha açıldı. Gözlerimi devirdim kendi kendime. Ve arkama baktım.

“Yemin ediyorum kokuyu takip ettim.” dedi Akın ve hevesle taburesine oturdu. Hazır olan omleti ona servis ettim ve bir tane daha yapmaya başladım.

“Bu benim. Ona göre!” dedim arkamı dönmeden.

“Tabii ki.” dedi ikisi birden sonra bir kapı daha açıldı. Ve yine ikisi birden kahkaha attılar.

“Ne bu neşe? Oooo. Kahvaltı mükemmel.” Okan da yerini aldıktan sonra suratımı asarak omleti tabağına servis ettim. Bana göz kırptı. Artık bu hallerinin neden olduğunu bildiğim için daha rahattım. Bu sadece diğer kızlardan kalma bir alışkanlıktı.

“Derman uyanmayacağına göre bu omlet benimdir.” dedim ve tabureme oturdum.

Ve sonra salondan bir ses yükseldi.

“Kim demiş uyuduğumu? Sakın ona dokunma, o benim.” dedi.

“Sende mi yaa?” dedim ve hevesle oturduğum taburemden kalkıp bir tane daha yaptım. Derman da yerini almış, omlete gömülmüştü. On beş dakika içinde tezgaha koyduğum tüm tabaklar boşalmıştı. Ben hala ağır ağır omletimi yiyordum.

Üç gün boyunca rahattık. Bütün boş zamanlarda ya tabu oynadık ya da Okan’la ikimiz dövüştük. Aslında dövüşmek zevkliydi. Hele de her dövüşten sonra kendimi biraz daha iyi buluyordum. Bu her koşulda iyi bir şeydi. Üçüncü

gün Akın'la onların atış poligonu dedikleri yere gidip atış talimi yapmıştık. Böyle zamanlarda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Aslında bir süre daha iş gelmese ne güzel olurdu. Ama ben ne zaman bir şey istediğimde olmuştu ki? Eve girdiğimiz anda kapı çaldı. Okan aşağıya indi ve elinde bir zarfla çıktı.

“İş var.” dedi bana bakarak.

“Nasıl bir iş?” diye sordum yüzümü asarak.

“Okuyayım bir.” dedi ve karşıma geçip oturdu. Sonra diğerleri de oturdular.

“Kolay gibi.” dedi Okan bana bakarak. Tabii ki benimle ilgiliydi. Aslında bunlar boş yere para kazanıyorlardı. Onlar sadece plan kurup ben uyguluyordum.

“Evet.” dedim umursamışım gibi.

“Önce bir duş al. Biraz dinlen. Biz plan yapalım.” dedi gülümseyerek.

“Canıma minnet.” dedim ve ayağa kalktım. Hızla odama gidip küveti doldurdum. Biraz uzun sürecekti ama içine uzandığımda kendimi çok rahatlamış hissediyordum. Uyuya kaldığımı bana seslendiklerinde anlamıştım.

“Civcivim hadi ama bak içeriye dalacağım ve bu benim için ne büyük mutluluk bilirsin.” diyordu Emre. Ben kendimi açmaya çalışıyordum. Sanki üzerime tonlarca ağırlık binmişti.

“Nehir, cidden üzerine Emre'yi salacağız artık.” dedi Akın. Zorla ağzımı açtım.

“Gelmeye çalışıyorum.” dedim ve ayağa kalktım.

“Yardım etmemi ister misin bebeğim?” dedi Emre.

“İstersen bir dene?”

“Vazgeçtim. Hadi gel artık. Seni çok özledim.”

“Siktir git Emre.”

Ve sonra kapım kapanmıştı. Üzerimden soğuk su geçirdikten sonra hızla üzerimi giyinip yanlarına gittim.

“Bu kadar acele miydi? Uykumun en güzel yerindeydim.” diye söylendim.

“Her yerde uyuduğuna tanık olmuştum ama banyo da uyuman... Garip.” dedi Akın.

“Neyse... İş ne?” diye sordum. Artık kendimi hazır hissediyordum.

“Bana gel civcivim.” dedi Emre yine kulağında kulaklık vardı. Başına toplandık.

“Eleman bu adam.” dedi. Kafası kel, kalın dudaklı hoşlanmadığım bir tipti.

“Merak etme onunla işin yok” dedi Okan. Sonra on sekiz yaşlarında bir çocuğun resmini gösterdi. “Senin işin onunla.”

“Ne yapacağım?” diye sordum.

“Kel olan bir iş bağlantısı yapmış ama parasını ödememiş. İki yıl olmuş. Bize gelen parasını istiyor. Çok büyük bir rakam.” dedi Okan.

“Ben hala ne yapacağımı anlamadım.” dedim kaşlarını çıtarak.

“Dinlemeyi denesen?” dedi Derman.

“Masal anlatır gibi anlatmayın sizde. Ben ne yapacağım?” diye sordum sabırsızca.

“Genç olan. Babası onu çok iyi koruyor. Ona zarar gelmesinden ödü kopuyor. Onun için okulu bile eve kurmuş neredeyse. Çocuğun arkadaşları arada eve geliyor. Çok zengin ama bizim elemanın parasını ödemeye yanaşmıyor. Ve korkusu da yok çünkü tanıdıkları çok sağlam. Arkası kuvvetli yani. Onlara güveniyor. BİR açık bulmamız lazım. Ama adamdan yaklaşamayız. Adamın kızlarla pek işi yok. Çevresinde yıllarca en fazla bir veya iki kız olmuş. Karısından da ayrılmış. Yüklü bir nafaka ödüyor-“

“Peki, ben ne yapacağım?” diye sordum sinirle.

“Adama yaklaşamayacağımız için çocuk üzerinden gideceğiz.” dedi Akın.

“Ama kimseyle görüştürmüyorsa?”

“Evet, kimseyle görüştürmüyor ama evde her şeyi bulunduruyor. Dün Osman’ı aramış. En iyi kızlardan birini istemiş. Çocuk milli olmamış daha ve sanırım babasına yükleniyormuş.” Sonra birbirlerine bakıp gülümsediler. Bunun altında

benim anlamadığım ve anlayamayacağım bir şey yatıyordu. Buna emindim. “O da böyle bir şey düşünmüş.” diye sırttı Emre. “Tam senin kalemin.”

Dudaklarımı sinirle büzdüm.

“Yapacağın çocuğu kafalayıp bir şeyler aramak evde. Herhangi bir şey. BİR dosya, yanlış bir şey. Bizim kullanacağımız bir şey. Bilgisayarına gireceğiz. Adamın kimseyi sokmadığı bir oda varmış. Oraya girmelisin muhakkak. Sana bir ilaç vereceğiz. Bunu çocuğun içkisine katacaksın. Ondan sonra rahatsın. Ama tabii ki dikkatli olmalısın.” dedi Okan.

“Anladım. Evet, kolay gibi.” dedim sonra biraz rahatlayarak.

“Yine de o kadar rahat olma Nehir! Her zaman tetikte ol. Adam sakat. Uşak yakın dövüş biliyor. Ona dikkat et.” dedi Derman işaret parmağı havada.

“Tamam.” dedim yine. “Sonuçta ben de bir şeyler biliyorum.” Kıkırdadılar.

“Saçlarını ne renk istersin?” diye sordu Okan sırtarak. Buna çok bozulduğumu biliyordu.

“Bir de kızılı denesek. Tam bir içim su olur.” diye atıldı Emre.

“İyi fikir.” dedi Akın. Ben daha bir şey söylemeden çoktan kararlarını vermişlerdi. Bu sefer heyecanlanmamıştım. Kolay gibi görünüyordu. Çocuğun evine bir sonraki gece gidecektim. Osman bir kız göndereceğini söylemiş ve öyle de yapacaktı. BİZ kızı bulup yolda işini bitirecektik. Ve onun yerine ben geçecektim. Adamın çok önemli bir geceye katılması gerekiyormuş ve evde olmayacaktı. Yani evde bir uşak, bir hizmetli kadın, aşçı, ben ve o çocuk olacaktı. Tabii korumalar... Ama kolay gibi görünüyordu. Aradığımızı bulup çıkacaktık. Emre ve Akın dışarıda bir arabada olacaktı ve bir kulaklık yardımıyla onlarla bağlantıya geçecektim. Gerçekten kolaydı.

Ertesi gün hazırlanmaya başladım. Tabii ki ilk önce saçlarım ve yeşil lensler. Geçen sefer lenslerle uyduğum için gözlerim neredeyse bozuluyordu ama bu defa uyuyacak bir durum yoktu.

Hazır olduğumda Emre’den beklediğim tepkiyi gördüm.

“Tanrım bir insan bu kadar güzel olabilir mi? Benimle bir akşam yemeğine çıkar mısın?” dedi kapıdan çıkarken.

“Emre. Daha dışarıdan yiyecek isteyemiyorsun!” dedim alnına bir tokat atarak.

“Biz de, bizim mutfakta yeriz. Ama yemeği sen yaparsın. Tamam, mumlar benden.” dedi sırtarak.

“Yemeği ben yaptıktan sonra ne anladım o işten. Asla” dedim gülümseyerek. Kapıdan çıkmıştık.

“Dikkatli ol!” dedi Okan.

“Bakarız.” dedim her zaman söylediğim gibi.

“Bakma, ol!” dedi o da ve yola koyulduk. Eskiden giyindiğim gibi giyinmişim. Yüksek topuklu ayakkabılar, rengarenk kıyafetler. Tam olmuşum yani. Ama umursamadım. Her geçen günümü geçmiş sayıyor ve arkada bırakıyordum.

“Bunu kulağına tak” dedi Emre bana küçük bir şey uzatıp. Leblebi kadardı.

“Tamam.” dedim ve kulağıma yerleştirdim.

“Bizi bununla duyacaksın. Ve bunu da herhangi bir yerine tak işte.” dedi aynı boyutlarda bir şey daha verip. Onu da sutyenimin içine taktım.

“Mükemmel bir yer.” dedi Emre. Ona gözlerimi devirdim.

“Bununla seni duyacağız. Ama sen bizimle irtibata geçmeden biz konuşmayacağız. Yakınlarda olacağız. Çıktığın anda seni alacağız. Merak etme.” dedi Akın.

“Etmiyorum. Başka?”

“Bu kadar. Hadi kolay gelsin” dedi Emre. Kucağına bir laptop alıp arka koltuğa geçmişti. Bana verdikleri diski bilgisayarlardan birine yerleştirecektim. Emre’de bu şekilde bilgisayarın içine girmiş olacaktı.

Giriş kapısına geldiğimde korumalardan biri yanıma geldi.

“Beni Osman gönderdi.” dedim ve kapı açıldı. Üzerimi aradılar sırta sırta. Onlara öfkeyle baktım. Sonra küçük beyimizin odasında beklediğini söylediler. Bana uşak eşlik edecekti. Odaya çıktığımızda gülme krizine girebilirdim. Ama kendimi zorlukla sakinleştirdim. Her yer mumlarla doluydu. Güller ve bir masa vardı. Bunlar değildi komik olan. Bu şirin veledin tipi idi. Yaptıklarıyla, kendisi örtüşmüyordu. Buna bu akli kimin verdiğini merak ettim.

“Selam tatlım.” dedim gülümseyerek.

“Selam güzelim.” dedi çocuk. İsmi Arda’ydı. “Hadi gel böyle.” dedi üzerinde takım elbise sandalyemi tutuyordu.

“Çok kibarsın.” dedim sandalyeye otururken.

“Öyle derler.” dedi. Sanki çok bir çevresi vardı. Kimin söylediğini merak etmiştim.

Karşıma geçip oturdu. BİR süre sohbet ettik ve bir şeyler içtik. Bundan sıkılmışım. Yanına doğru gittim ve ona doğru eğildim. Aynı anda saçlarını okşuyordum. Diğer elim şarap bardağının tam üzerinde ilacı içine koyuyordu.

“Çok tatlısın” dedim ona. Saçlarım masayı görmesini engelliyordu. Çocuğun nefesinin kesildiğini anlayabiliyordum.

“Sen daha tatlısın.” dedi ve ben işimi bitirmiştim. Yerime geçip oturdum.

“Masadan kalksak mı?” diye sordu. Tabii ki yaptığım şeyden sonra bunu isteyecekti.

“İçkilerimizi orada içeriz.” dedim elime kadehi alıp.

“Hay hay.” dedi ve yatağına oturduk. Bir ara bana doğru uzandı ve boynumdan öptü. Kendimi geriye çekip içkimden bir yudum aldım. Ve onun da içmesi için gözlerinin içine bakıyordum. Beklediğim tepkiyi vererek oda bir iki yudum aldı. Sonra bana bakıp bir dikişte hepsini içti. Buna gülümsedim. İlacın etkisi sadece bir kaç saniye içinde gerçekleşecekti.

Ayağa kalktığımda eli bana uzanmış konuşamasa da eliyle beni çağırıyordu. Yanına eğilip alnından öptüm.

“Sana bu kadar yeter.” dedim ve hızla odadan çıkıp evi dolanmaya başladım. Her açtığım odayı inceliyordum. Yatak odası, misafir odası, salon, bir oda daha ve bir oda daha... Yorulmuştum. Hiçbir şey yoktu kayda değer.

“Burada hiçbir şey yok!” dedim Emre’ye.

“Civcivim. Bir şey olmak zorunda. Girilmeyen odaya bul!” dedi Emre. Sesi ciddiye.

“Bakıyorum ama. Sanmıyorum.” dedim.

“Dikkatli bak.”

“Tamam.” dedim ve o sırada bir oda kapısından daha girmiştim. BİR bilgisayar vardı. Kocaman bir yatak ve ışıkları kırmızıydı.

“Ahh.” dedim şaşkınlıkla. Duvarlarda pembe tüylü kelepçeler, kırbaçlar asılıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Emre merakla.

“Çok garip bir oda. Duvarda pembe pembe kelepçeler var, kırbaçlar...”

“Tamam işte. Araştır bak.” dedi Emre.

“Bir de bilgisayar.” dedim gülümseyerek.

“Ne duruyorsun o zaman. Adam davet bitince gelecek. Aç çabuk. Ben hazırım.” dedi Emre.

“Oldu bil.” dedim ve bilgisayara doğru ilerledim. Açma düğmesine basıp açtım. Yanında kocaman bir kamera vardı ve bilgisayara bağlıydı. Kameranin yönü yatağa dönmüştü.

“Bir şeyler muhakkak var.” dedim. fısıldıyordum.

“Nereden çıkardın?”

“Tecrübelerimden.” dedim. Böyle şeyleri görmüştüm. Kırbaçlar, coplar ve kelepçeler... Kameraya çekmeler... Bunları çok yakından biliyordum. Bilgisayarda muhakkak bir görüntü olmalıydı. Hızla açtım ama tabii ki şifre istiyordu. Emre'nin verdiği disketi yerleştirdim.

“Şifre istiyor. Disketi yerleştirdim.” dedim Emre'ye.

“Gördüm civcivim. Halletmeye çalışıyorum.”

“Biraz acele et.”

“Ediyorum.”

Ve sonra bilgisayar açıldı. Sadece öylece bakıyordum. Emre'nin tüm dosyalarda gezindiğini görebiliyordum. Çoğu dosya şifreliydi. Ama aradığımız

gibi bir şey yoktu. Sonra ‘Ben’ adlı bir dosya gördük. Emre açtı ve ben şokla bilgisayara daha çok yaklaştım.

Bu kel adamdı. Yatakta uzanmıştı ve üzerinde başka bir adam vardı. Her şey gayet netti. Ve sonra başka bir videoda elleri kelepçe ile bağlı, diğer adam onu kırbaçlıyordu.

“İğrenç.” dedim kendi kendime.

“Aynen. Midem bulandı.” diye karşılık verdi Emre. “Ama bize çok şey verdi civcivim.”

“Yaa civcivim demeyi bıraksan artık diyorum.”

“Sarışın halin gözlerimden gitmiyor civcivim ben ne yapayım.”

“Emre işine bak.”

“Ben iki işi aynı anda da yapabiliyorum civcivim.”

“Bir gün seni ben öldüreceğim.”

“Ahh... Kalbimi kırdın.”

Ben konuşmaya dalmışken içeri uşak girdi.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu. Hızla yanıma geliyordu.

“Arda buradaki kamerayı alıp odasına götürmemi istedi.” dedim ve kamerayı elime aldım.

“Bırak onu” dedi bana uşak. “Arda bey uyuyor. Tüm kıyafetleri de olduğu gibi üzerinde. Şimdi Ahmet beyi arıyorum ve sen bir yere ayrılmıyorsun. Ve Arda Bey bu odaya asla girmez” dedi uşak.

“Civcivim onu oyala... Yükleme devam ediyor. Bitmeden kapanırsa her şey boşa gider.” diye araya girdi Emre. Adama doğru yanaşmadan önce masadan bir kalem alıp, elimde göremeyeceği şekilde tuttum.

“Sen bizi mi kontrol ediyordun? Ben bu akşam çok hazırlıklı gelmişim ama o çocuk daha. Şimdi böyle yalnız kalmışken.” dedim hala ilerliyordum. Adam elinde telefon tuşları çeviriyordu.

“Yaklaşma bana” dedi ama ben neredeyse dibine kadar gelmişim. Adam bana doğru yumruğunu salladı ve ben yumruğuna vurup yönünü değiştirdim. Sonra diğer elimdeki kalemi boğazına sapladım. Adamdan bir anda kanlar fışkırmaya başladı.

“Nehir?” diye sordu Emre.

“Öldürdüm. Tamamdır. Bitmedi mi?” diye sordum.

“Çok az kaldı. İstersen çık. Sen gelene kadar biter.” Sonra Telefondan gelen sesi fark ettim.

“Aloo... Aloo. Konuşsana Behzat.”

“Lanet olsun.”

“Ne oldu?” diye sordu Emre.

“Telefon... Uşak telefonu çoktan açmış.” dedim ve hızla koşmaya başladım.

“Çık hemen, yükleme bitmek üzere.”

“Bende onu yapmaya çalışıyorum.”

Evden dışarı çıktığımda dikkatle adamları inceledim. BİR şeyden haberleri yok gibiydi. Hızlı ama dikkat çekmeyen adımlarla yanlarına gittim.

“Benim işim bitti. İyi akşamlar.” dedim gülümseyerek.

“Bir ara bizde bekleriz.” dedi bana kapıyı açan.

“Ah sen yok musun. Adamların dibi düşüyor seni görünce.” dedi Emre kıkırdarak. Ona cevap veremediğim için dişlerimi sıktım. Ve kapıdan hızla çıktım. Aynı anda adamlardan birinin telefonu çaldı. Ve ben koşmaya başladım.

“Anladılar sanırım.” dedim koşarken.

“Bekliyoruz seni. Acele et. Biz alacağımızı aldık.”

“Tamam. Geliyorum.” dedim ve beni bıraktıkları yere doğru koştum. Topuklu ayakkabıları ayağımdan fırlattığım anda arkamdan silah sesi duydum.

‘‘Hadi cıvcivim.’’ dedi Emre.

‘‘Gelmeye çalışıyorum değil mi?’’ diye bağırdım. Ve sonra sokağa döndüm.

‘‘Koşarken ayrı bir hoşsun bebeğim.’’

‘‘Emre, biraz bekle yanındayım.’’

‘‘Tamam. Tamam. Sustum.’’

Ve ben açılan kapıdan içeri girdim. Akın motoru çalıştırdı ve hızla ilerledik.

‘‘Tanrım iğrenler.’’ dedi ğrr gibi Akın.

‘‘Bence de. Midem hala yerine gelmedi.’’ dedi Emre.’’zgnm cıvcivim akşam yemeğini unut. bu şoku üzerimden atmam gerekiyor.’’

‘‘Ama onlar işimize yarayacak.’’ dedim bende yüzümdeki ağır makyajı silerken.

‘‘Haklısın cıvcivim.’’

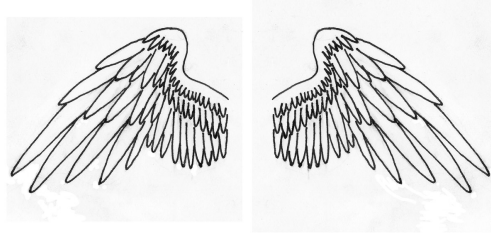
‘‘Emre!’’

Ve sonra eve gittik. Adamı aradık, bizim elemanın parasını vermesini yoksa bunun yarın ki televizyonlarda ve tüm internette ilk haber olacağını söyledik. Tabii ki adam mecbur kaldı. Sanırım bunun diyetini Osman deyecekti. Onun için zlemedim.

‘‘Onu yıllarca bile elimizde tutabiliriz.’’ dedi Derman.

‘‘Onu bir daha görmek bile istemiyorum.’’ dedi Okan yüzünü buruşturarak.

‘Aynen.’’ dedik dördümüz birden... Sanırım yavaş yavaş alışıyordum bu işlere...

12

6 yıl sonra

“Sen oldun mu ne?” dedi Okan bana yumruk atmaya çalışmış ama ben yumruğunu bloklamış ve elini çevirip arkasına geçmişim. Baldırına sertçe diz kapağımla vurdum ve onu itip geriye çekildim.

“Bunu şimdi mi anlıyorsun?” dedim ikimiz de karşılıklı gard almıştık.

Havaya sıçradı ve tekmesi yüzüme isabet etmeden hafifçe yana kayıp tekmesini elimle tuttum. Biraz daha ilerleyip geride kalan ayağına bir çelme taktım. Zemine yapışırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Geriye çekildiğim anda hızla ayağa kalktı.

“Yine de kendine fazla güvenme.” dedi tekrar üzerime saldırırken.

Altı yıl... Bu ekibin içine girdiğim zamanın üzerinden tam altı yıl geçmişti. Yirmi dört yaşındaydım şimdi. Sayısız insan öldürmüştüm, sayısız olaya karışmışım, sayısız günah işlemişim, çok yara almışım ama bir şekilde her beladan kurtulmayı başarmışım. Geldiğim günden beri her geçen gün daha iyi olmam haricinde hiç bir şey değişmemişti. Sadece sevişmem gereken yerlerde sorun çıkarmış ve bir şekilde kendimi bu işten uzak tutmuştum. Ve bir kerede büyük bir travma yaşamışım. On dört yaşında bir çocuğu bacağından yaralamak zorunda kaldığım zaman. Elimde iki çocuk vardı, kurtulmam ve adamın benim blöf yapmadığını anlamaması için o çocuğu vurmak zorundaydım. Sekiz yaşındaki kıza acımışım, bunun için büyük olanı seçmişim... Çocuk sakat kaldı. Bu olaydan sonra diğer bir iş gelene kadar odamdan çıkmamışım. Bizimkilerde bana ilişmemişlerdi.

Ekip artık bana daha çok güveniyordu. Eğer ben bir şekilde deşifre olursam ya da ölürsem onlara zor gelecekti. Buna alışmak deniyordu sanırım. Birbirimize alışmıştık. O travmadan sonra artık tamamen hissizleşmiştim. İlk günlerden beri normal bir iş gibi yaptığım bu pisliklere dibine kadar batmışım. Birçok ülke gezmişim. Bazen Okan’la, bazen tek başıma. Adım sürekli değışiyordu ama genelde Nehir’di. Bu isme de alışmışım. BİR keresinde polisten kaçmışım. Kolay olmamıştı. Yara almışım birçok kez. Omzumdan, bacağımdan ama sakatlanmamam büyük bir mucizeydi. Ameliyatı tabii ki hastanede olmamışım. BİR doktor gelmiş, Derman ona yardım etmişti. Bu arada yukarıdaki odalardan hiç görmediğimin ne işe yaradığını da öğrenmiş bulundum. Ve ekip söylediğı gibi beni her tehlikede yalnız bırakmıştı. Bunun için onlara hiç bir zaman kızmadım.

“Öyle mi dersin?” dedim yanımdan geçerken onu tutmak için elimi koluna uzattım ama o sıyrılmaya çalıştı. Farkında olmadan atletini tutmuştum. Sert bir hamle yapıp kaçmak isterken atlet yırtıldı.

“Öyle derim.” dedi. Atleti bir hamlede çıkarıp yine karşıma geçti.

“Bundan etkileneceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun?” dedim vücudunu elimle işaret ederek.

“Denemekten zarar çıkmazdı değil mi?” dedi tekrar üzerime gelirken.

“Yaşlandın artık, kabul et” ve onu tekrar yere düşürdüm. Elleriyle denge kurmaya çalışırken ayağımla sert bir darbe vurdum karnına. Ve tekrar yere yapıştı.

“Sanırım sana yaşlanmadığımı iyi bir anlatmak gerekiyor “ dedi tekrar ayağı kalkarken.

Yine gard aldım ve üzerime gelmesini bekledim. Ama bu geliş i diğerleri gibi değildi. Her zaman seri hareket ederdik ama bu defa oldukça hızlıydı. Tüm yumruklarına ve tekmelerine blok koyuyordum ama duvara doğru hızla geriliyordum bir yandan.

“Bence artık kaçmalısın” dedi hala vurmaya çalışırken. Biraz sonra duvara yapışacaktım.

“Kaçmayı iyi yaparım bilirsin” dedim ve kaçmak için bir hamlede bulundum ama göğsüme sert bir darbe aldım. Tekrar harekete geçti.

“Ee hadi.” dedi ve ben duvara yapıştım. Aynı anda kolunu boğazıma dayadı.

“Demek ki yaşlanmamışım.” dedi nefes nefese. Burun burunaydık.

“Demek ki” Hızla aldığımız soluklarımız birbirine karışıyordu. Dudaklarımızın arasında sadece bir kaç santim vardı. Bir an öylece baktık birbirimize. Sonra kolu hala boğazımda, başını aşağıya eğdi ve hızla sarstı. Sonra tekrar başını kaldırıp gözlerime baktı. Nefesimin düzensizliğinden göğsüm hızla şişip iniyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet. Yani hayır. Sanırım biraz başım ağrıyor.” dedi kaşlarını çatarak. Bir şey düşünüyor gibiydi. Ama kolu hala boğazımdaydı.

“Beni bırakmayı düşünüyor musun? Yoksa ben kendi çabamla çıkayım mı?”

“Hayır. Yani evet. Düşünüyorum.” İyice garipleşmişti. Ve sonra hızla kolunu çekip arkasını döndü. “Sonra devam edelim mi?” diye sordu garip bir sesle.

“Olur. Nasıl istersen.” dedim ben de şaşırarak.

“Ben duşa giriyorum.” dedi ve hızla merdivenlere doğru yol aldı. Kendi kendime bir süre kaldım öylece. Bu neydi şimdi? Sonra fazla kafa yormadan bende duş almak için odama doğru ilerledim. Merdivenlerde Emre’nin sesini duydum.

“Kim kazandı?” diye sordu hevesle.

“Nehir!” dedi Okan ve bir kapı kapandı. Aslında ben kazanmamıştım. Neden böyle söylediğini anlayamamıştım.

“Suratının halinden belli zaten. Artık yaşlandın oğlum.” dedi Emre.

“Kes sesini Emre.” diye bağırdı Okan içeriden.

“Sanırım fena benzettin.” dedi beni gördüğünde Emre. Kolunu omzuma doladı.

“Aynısından ister misin Emre?” diye sordum sinsice gülerek.

“Yok, civcivim ben almayayım.” dedi kolunu omzundan çekerken. Ve evet hala bana civcivim diyordu. Ben de terim soğumadan odama girip duş almak için hazırlandım.

Odamdan çıktım ve salona doğru ilerledim. Derman koltukta uyukluyordu. Bunu alışkanlık yapmıştı. Sürekli uyukluyordu bu koltuklarda. Ama rahat olmadığı söylenemezdi. Ben de birçok kere uyumuştum. Akın ve Emre tavla oynuyorlardı. Bu ara iş gelmiyordu. Bizde her boş anımızda olduğu gibi kendimize ayırıyordu bütün vakitleri. Dinleniyorduk. İmkan dahilinde eğleniyorduk. Dışarıda eğlenmek gibi bir lüksümüz yoktu çünkü.

Okan ortalıkta yoktu. Uzun bir sürede gelmedi. Bende elime bir kitap alıp okumaya başladım. BİR iki saat sonra Okan'ın kapısı açıldı ve esneye esneye salona girdi.

“Çok yordum galiba seni.” dedim her zamanki soğuk sesimle.

“Sanırım öyle. Deliksiz uyudum.” dedi, mutfığa gitti ve dolabı açıp içinden bir bira aldı.

“Bana da bir tane.” dedi Emre tavlada yenilen pehlivan güreşe doymaz misali bilmem kaçınıcı turlarını oynuyorlardı Akın'la.

“Bence sen zar tutuyorsun. Ben fincan alacağım.” dedi Emre ayağa kalkıp.

“Emre sıkıldım artık. Rahat bırak beni.” Bıkkın çıkıyordu Akın'ın sesi. Bu hallerine gülümsedim. Emre bir türlü bırakmıyordu Akın'ı.

“Kaçmak öyle kolay mı?”

“Ben niye kaçayım ki? BİR el bile alamayan sensin.”

“Civcivim bana bir öpücük verseydi, böyle olmazdı işte.” dedi Emre sırtarak. BİR elinde bira, diğerinde fincan vardı. Okan gelip yanıma oturdu.

“Çok beklersin.” dedim ve tekrar kitaba döndüm.

“Ne kadar seviyorsun şebekliği Emre” dedi Okan sert bir sesle. Hepimiz bir an dönüp baktık. Sonra yine kendi meşgalemize döndük.

Öğleden sonraydı. Yatmak için ayağa kalktım.

“Nereye?” diye sordu Okan.

“Biraz uzanacağım.” dedim ve salondan çıkmadan kapı tıkladı. Birbirimize baktık. Bunun anlamını biliyordum. Patron gelmişti.

Emre kapıyı açmaya gitti bende tekrar salona döndüm. Hepimiz yine ayağa kalkmıştık.

“Selam.” dedi adam içeri girdiğinde ve koltuklardan birine oturdu.

“Selam.” dedik bizde birbirimize bakıp. Şaşırmıştık çünkü gelmesi için bir sebep yoktu ve sonra teker teker oturduk.

“Biliyorum. Merak ediyorsunuz neden geldiğimi.” dedi adam gülümseyerek. Bana sadece bir an kısaca bakıp başını çevirdi.

“Açıkçası evet. Ters giden bir şey yok değil mi?” diye sordu Okan. Bunu bende merak etmişim.

“Hayır. Ters giden bir şey yok.” dedi yine bana baktı.

“Büyük patron bu akşam Nehir’i istiyor.” dedi gülümseyerek. Hepimiz şokla gözlerimizi açtık. Bu olmazdı. Aramızdan kimse büyük patronu görmemişti. O sadece iş bulur ve gerisini bu adam hallederdi.

Ve ikinci şokumu Derman ayağa kalktığında yaşadım.

“Be ne demek oluyor? Ben anlayamadım. Sanırım hiç birimiz anlayamadık. Bizden gizli bir şeyler mi dönüyor?” çok sert çıkmıştı.

“Derman... Önce otur istersen.” dedi adam Derman’a gözlerini dikip. Ve Derman dediğini yaptı.

“Affedersiniz ama bende bunun ne demek olduğunu anlamadım.” dedi Akın. “Eğer bir iş varsa bu bizden gizli olmayacak sanırım.”

“Ahh. SİZ beni tamamen yanlış anladınız.” dedi adam gülerek. Ben sadece susuyordum. Hiç bir şey anlamamıştım.

“Büyük patronun bir karısı var... Bu akşam ülke dışına bir seyahat için çıkacak. Aslında bir an bile yalnız bırakmıyordu onu. Yaptığımız tüm işlerinde içinde ayrıca. Yani her şeyden haberdar. Ama patron Nehir’e kafayı takmış durumda. Yani bu geceyi değerlendirmek istiyor.” dedi tekrar bana bakıp. Gözlerim öfkeyle kısılmıştı.

“Bu bizim işimizin dışında ama... ” dedi Emre gayet ciddi bir sesle. Okan ayağa kalktı. Öfkeliydi bunu anlamıştım. Ama hiç konuşmuyordu. Bu işleri sevmediğimi hepsi biliyordu.

“Çok saçma Osman’ı arayabilir. Herhangi istediği bir kızla bu geceyi değerlendirebilir.” dedi Okan tükürür gibi.

“Beyler... Bize karşı geldiğinizi düşünmeye başlamak istemiyorum.” dedi adam ciddiyetle. Okan tekrar oturup sustu. Ama ayağını ritim tutturmuştu. “Ve patron Nehir’i istiyor. Başkasını değil. Sanırım bunun için sizden izin alacak değildi.” dedi aynı ses tonuyla. Ve çocuklar artık susmuşlardı... Sonuçta bu da bir şekilde işti.

“Sen hazırlan. Ben seni bekliyorum olacağım.” dedi adam bana bakıp gülümseyerek.

“Olur.” dedim tıslayarak ve ayağa kalktım. Sanırım bundan kaçışım yoktu. Okan da arkamdan ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi.

Öfkeyle odamın kapısını çarparak içeri girdim ve ilk önce bir duş aldım. Bunun yerine bir sürü insanla savaşıklık bile oynayabilirdim. Bana en ağır gelen iş buydu ama mecburen gitmek zorundaydım. Hazırlanıp dışarı çıktığımda Okan’ın hala pencere önünde durduğunu gördüm. Bana dönüp baktı. Bir süre öylece birbirimize baktık.

“Hazırım.” dedim patrona bakıp sonra.

“Tamam. Görüşürüz çocuklar.” dedi ve bana doğru ilerledi. Arkama dönüp bakmadım. Bunun bir anlamı yoktu çünkü.

Merdivenlerden indik ve binanın önünde duran arabaya bindik. Arabayı şoför kullanıyordu. İkimizde arkaya oturduk. Ben camdan dışarı bakıyorum. Sinirlerim iyice gerilmişti.

“Çok uzun süre ekipte tutunmayı başardın. Tebrikler .” dedi adam. Ona cevap vermedim.

“Biraz sinirli olduğunu biliyorduk ama bu kadar olduğunu tahmin etmiyordum. Nezaket için bile olsa cevap verebilirdin.” dedi. Ona sadece baktım.

Sonra bir daha hiç konuşmadı. Yol uzun sürdü. Sinirden ayaklarım titriyordu. Buna karşı gelemedim. Şu anda o adamı öldürmeyi istiyordum. Evet, bunu

gerçekten istiyordum. Şile'ye gelmiştik. Büyük bir evin demir kapısının önünde durduk. Patron telefonunu çıkardı.

“Kapıyı açın.” dedi. Büyük kapı açıldı ve içeri girdik. Park edince patrondan önce öfkeyle arabadan indim.

“Bu taraftan.” dedi, yanımdan geçip önden ilerledi. Evde kimse yok gibi görünüyordu... Arkasından gidiyordum yavaşça. Büyük oldukça gösterişli bir odaya girdik. Yine telefonu eline aldı adam.

“Biz geldik efendim. Nerede bekleyelim... Evet oradayız. Tamam, efendim.” dedi ve telefonu kapadı. “Birazdan burada olacak. Banyo yapıyormuş kendileri.” dedi. Yine bir şey söylemedim. Uzun dakikalar boyunca bekledik. Sonra hiç beklenmedik bir şey oldu. Patronun telefonu çaldı. Ben hala ayakta duruyor ve ritim tutuyordum.

“Ne? Ciddi misiniz?” dedi gözle şokla açıldı.” Peki tamam.” dedi sonra. Merakla ona baktım.

“Lanet olsun. Hanımefendi gelmiş.” dedi. BİR kahkaha attım o anda.

“Çok mu hoşuna gitti?” dedi sinirle bir telefon daha açıyordu.

“Nasıl anlatsam ki? Çok değil... Çok çok.” dedim gülümseyerek. İşe bak büyük patron dedikleri adam karısından korkuyordu.

“Efendim. Eşiniz hanımefendiler gelmişler. Şu an burada olmak üzeredirler... Bilmiyorum efendim. Bende anlamadım... Peki, ben hemen çıkarıyorum Nehir'i.” dedi ve bana çabuk olmam için işaret etti. Arabanın yanına geldiğimizde garaj kapısı açıldı ve içeriye gösterişli bir araba girdi. Sonra tam yanımızda durdu. Bir süre durduktan sonra tekrar hareket etti ve park etti. Bizim patron yanına gitti koşarak.

Bende arabaya bindim. Artık burada bir işim yoktu. Ve geniş geniş sırtıyordum. Adam arabanın içine eğilip camdan konuşuyordu. Ayağa kalktı ve benim bulunduğum arabaya doğru gelip tekrar bindi. Sonra kendi kendine güldü.

“Senin de hoşuna gitti galiba.” dedim ona bakarak.

“Hayır ama. Zavallı adam kırk yılın başı... ” dedi ve kafasını salladı. “Kadın cin gibi. Neden senin orada olduğunu anlamıştır. Bunun acısını fena ödetir.” dedi bana bakarak. Omuz silktim. Umurumda değildi.

Patron beni bıraktı ve hızla merdivenlerden çıktım. Kapıyı açtım.

“Aaaa... Senin ne işin var burada?” diye bağırdı Emre, tam kapının önünde duruyordu.

“Gideyim istersen?” dedim içeri geçerken.

“Yok civcivim... Şaşırdım.” dedi ve kapıyı kapadı. Sonra Okan’ın kapısı açıldı.

“Çabuk geldin?” diye sordu meraklı bakışlarla. Ona gülümsedim.

“Karısı evi bastı.” Ve salona geçtim neşeyle.

“İyi olmuş ona.” dedi Derman bana bakarak. Ben o an ayakkabılarımı bir kenara fırlatıyordum.

“Beter olsun” dedi Akın... Bu çocuklara ne olmuştu böyle. Bu kadar hiddetlenmelerini beklemiyordum.

“Çok sevindiniz bakıyorum” dedim koltuğa uzanırken...

“Şey...” dedi Okan sıkılmış ve birazda utangaç görünüyordu.

“Ne?” diye sordum yattığım yerden ona bakarak. Derman’ın yanına geçip oturmuştu.

“Önce mi bastı, sonra mı?” diye sordu gözlerini kaçırarak. Gözlerimi kapayıp bir süre düşündüm. Biranda beynim soruyu algılayamamıştı. Sonra bir anda hızla açtım.

“Adamı göremedim bile...” dedim kahkaha atarken. “Banyo yapıyormuş. Gerçi karısını da göremedim. Ben gidene kadar çıkmadı arabadan.”

“Yıllardır beraber çalışıyoruz biz bile göremedik daha” dedi Derman.

“Neyse civcivim... Çabuk döndün ya... Bize bir şeyler hazırlarsın artık.” dedi Emre başıma gelerek.

“Emre git başımdan”

“Açızzzzzz Civcivim.” dedi Emre kulağıma doğru bağırarak.

Sonra ben ona başımın altındaki yastığı fırlattım.

“Demek öyle. Dövüşmeyi bilmem ama yastık fırlatmada üstüme yoktur civcivim.” dedi Emre ve bir anda yastığı suratıma fırlattı. Yastıkla yüzüm bütünleşince anlık sarsıldım. Yastığı elime aldım.

“Sen şimdi görürsün.” bir tane daha alıp ikisini birden ona fırlattım. Emre koltuğun yanında, ayakta duruyordu. Biranda çekilince fırlattığım yastık Derman’a gitti. Dudağına ısırıldım.

“Biraz rahat durun yaa.” dedi yastığı Emre’ye fırlatarak. Emre yine çekildi ve yastık Okan’a gitti.

“Dışarıdan izlemek daha güzeldi” dedi. Suratı çok komik görünüyordu. Okan yastığı alıp Derman’a fırlattı. Derman sinirlendi ve iki yastık alıp Okan’a fırlattı. Okan da kaçınca yastık elinde tabak olan Akın’a gitti. Tabak yere düştü.

“Ya krakerlerim döküldü. Bunun hesabını vereceksin!” Ve sonra kimin kime yastık fırlattığını anlayamadık. Bir ara Okan benim yanıma geldi, Akın, Derman ve Emre üçlüsüne karşı ikimiz yastık atıyorduk.

Ama onlar daha çoktu ve Emre tüm odalardaki yastıkları getirmiş kendine cephane yapmıştı. Sonra üzerimize gelmeye başladılar ve bizi yere düşürdüler.

“Nehir bir şeyler yap yoksa bunlar bizi yastıklarla öldürmeye kararlı.” Aynı anda bir sürü yastık darbesi yiyorduk. Artık yastıkları fırlatmıyor direkt bize vuruyorlardı. Ayaklarımı havaya boşa sallıyordum yastıklardan kurtulmak için ama nafile gibi görünüyordu.

“Size yemek yaparım! Ne isterseniz.” arada yastıklardan sesim boğuk çıkıyordu. Ve bir anda hepsi durup birbirine baktı.

“Ne dersiniz?” diye sordu Derman. Onu ilk defa böyle neşeli görmüştüm.

“Çok etkili bir teklif” dedi Emre kaşlarını oynatarak.

“Aynen.” dedi Akın, Emre’yi taklit ederek.

“Aslanım.” dedi Okan yanağına öpüp. Buna biraz şaşırmıştık. Hepimiz bir anda Okan’a baktık.

“Ne?” diye sordu ayağa kalkarken. Ve sonra elini bana uzattı kalkmama yardım etmek için. Elini tuttum ve hızla kalktım.

O akşam bir şeyler farklıydı. Nedenini bilmiyordum ama hepimiz farklıydık. Biraz fazla neşeli ve ben gitmeden önce biraz fazla korumacı olmuşlardı. Ama bir şeyler kesinlikle farklıydı. Uzun zamandır hiçbirimiz böyle eğlenmediğimizi biliyorduk. Yüzlerde kocaman sırtımlar vardı. Sanki küçük bir çocuk grubu gibiydik. Çocukluğunu yaşayamamış olan çocuklar ve sırtından ağır bir darbe almış, gülmenin ne demek olduğunu unutan ben. Kendimizi ruhumuzun coşkunluğuna bırakıp sadece insan olduk. Küçük bir çocuk olduk, temiz ruhlu... Geleceğin ne getireceğini biraz olsun umursamayan iyi, yaramaz, ve mutlu çocuklar... Biraz kendimiz olduk... Belki de buna ihtiyacımız vardı...

Mutfağa gittiğimde aperatif bir şeyler yapmak için dolabı karıştırıyordum.

“Yardım ister misin?” diye sordu Okan. Ona dönüp baktım.

“İyi olur.” dedim ona gülümseyerek.

Ve sonra Okan sofrayı hazırladı bende yapabileceğim ne varsa yapmıştım. Elimde olan malzemeler ve bu aç adamların ne sevdiğine bağlı olarak. Okan’da bugün ve tüm akşam bir gariplik olduğu gibi yemek hazırlarken de bir gariplik vardı. Bunun nedenini anlayamayacağım için fazla kafa yormadım. Arada bana bakıp, bakışını hemen başka yöne çevirmesi gibi. Keşif yapan biri gibiydi. Ama beni keşfe çıkmadığını biliyordum. Buna anlam yükleyemesem de yine de aklımdan bir şeyler geçiyordu. Uzun zamandır yanlarındaydım, belki de bu garibine gidiyordu. Evet, bana güveniyorlardı ama yine de anlayamadıkları bir şeyler vardı demek ki. Belki de bazı şeyleri nasıl başardığımı merak ediyordu. Kim bilir?

Masayı kurduk ve hepimiz yerlerimizi almıştık. İtiraf etmeliyim bende kurt gibi acıkmıştım. Bu akşam gerçekten farklıydı. Derman bile suratsız değildi. Sürekli espri yapıyor ve her söylenilene gülüyordu. Yine eğlenceli bir yemek olmuştu. Bunun bir sonraki gün değişeceğini biliyordum ama yine de anın tadını çıkarmak için izin verdim kendime. Sadece bir defa olmak üzere kendime yaşadıklarımı ve içinde bulunduğum durumu unutup mutlu olmaz izni verdim. Hiç gülmediğim kadar güldüm ve hiç yapmadığım kadar espri yaptım.

“Çok yedim. Ben yatarım artık.” dedi Emre ve sonra iğrenç bir şekilde geçirdi.

“Yuhh Emre yaa!” dedi Akın ona bir tane vurarak.

“Ne var yaa. Normal bir insan ihtiyacı. İçimdeki gazı dışarı çıkarıyorum. Siz hiç mi yapmıyorsunuz?” dedi kendini savunmaya çalışarak. Sonra göbeğini ovarak ayaklandı.

“Toplum içinde değil.” dedi Derman.

“Ne toplum! Ne toplum!” dedi Emre hepimize alayla bakıp.

“En azından senden daha normaliz” dedim bende lafa karışarak. Sonra ona göz kırptım.

“Sen mi normalsin?” dedi kıkırdayarak.

“Emre sen yatmıyor muydun?” diye sordu Okan alayla.

“Evet. Evet. Ben gidiyorum. Ama yürüyemiyorum. Tanrım. Çok yemişim.” dedi odasına doğru ilerlerken.

“Acaba biz ne yaptıkta Emre’yi bize layık gördü Allah.” dedi Derman başını sallayarak.

“Büyük bir günah işlediğimiz kesin.” dedi Akın.

“Arkamdan konuşmayın. BİR derdiniz varsa gelin... Hallederiz yani” dedi Emre sesine ciddi bir ton katmaya çalıştıysa da beceremedi.

“Gelelim mi Emre?” diye bağırdı Derman. “Ya da Okan ve Nehir gelsin.”

“Gelsinler.” dedi ve kapısından içeri girdi.

“Kalk Nehir” dedi Okan bana bakarak yüksek sesle. Ve Emre kapısını kilitledi.

“Korkak tavuk seni.” dedim bağırarak.

“Ben de yatıyorum. Size iyi geceler.” dedi Derman ve odasına doğru ilerledi.

“Ben de “ dedi Akın arkasından kalkarak. “İyi geceler.”

“Gidin bakalım. Masayı toplamayı kimse aklına getirmiyor.” dedim yalandan bir kızgınlıkla.

“Bu tür işler kızların işidir.” dedi Akın odasına girmeden önce.

“Yaa. Yaa.” dedim hala bir yandan yemeye devam ediyordum. Onlar benden çok hızlıydı bu konuda.

“Ben yardım ederim. Madem bu akşam ortak olduk.” dedi Okan göz kırparak. O da hala yemeğine devam ediyordu. Normalde çoktan bitirmiş olurdu.

“Çok incessin.” dedim alayla ve son lokmamı yiyerek tabakları toplamaya başladım. O da arkamdan kalktı. En son olarak bulaşıkları makineye yerleştirdim.

“Uyuyacak mısın?” diye sordu Okan ellerimizi kurularken.

“Sanmıyorum. Uykum yok.” dedim

“İyi. Benim de yok. Kahve ister misin?” diye sordu.

“Senden mi?”

“Tabii ki”

“İyi, o zaman isterim.” dedim ve tekrar tabureme oturdum.

“Bugün... Senin için ilk defa endişelendim.” dedi kahveyi yaparken. Sesi oldukça rahatlatıcı geliyordu.

“Neden?” diye sordum ona bakmadan. Kahvelerimizi tezgaha koydu ve yanıma geçip oturdu.

“İstemediğin bir şey. Bu ana kadar... Hep kaçtın.” dedi bana bakmadan.

“Neyse ki şans benden yana oldu.” sesim oldukça düz çıkıyordu. İçimdeki nefreti şimdi dışarı çıkarmanın anlamı yoktu.

“Neyse ki... Bir ordu silahlı adamın içine dalsan yüzün öyle olmazdı sanırım.” dedi ve bana baktığını anladım. Dönüp ona baktım bende.

“Sanırım öyle... Belki de sandığımız kadar korkusuz değilimdir. Belki de korkum budur. İstemediğim birinin altına yatmak.” dedim. Gözlerimin de sözlerim kadar sert olduğunu biliyordum.

“Farkındayım. Onun yüzünden değil mi? Kerem yüzünden. Ama ona aşık olduğunu sanıyordum.” dedi. Sanırım beni kıracağından korktuğu için bu kadar yumuşak bir ton kullanmaya çalışıyordu. Bu ismi hatırladığına şaşırıyordum. Aslında ismini duyunca öfkeleneneceğimi ya da başka duyguların etkisine kapılacağımı düşünüyordum. Ama olmadı...

“Sanırım unuttun. Benim onunla iki kereden fazla birlikteliğim olmadı. Biri de zaten tecavüzdü. Yani istemediğim kişi o değildi.” dedim ve kahvemden bir yudum aldım.

“O kadar detaya girmemiştik.”

“Peki, şimdi neden giriyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Bilmiyorum.” dedi, kahvesinden bir yudum aldı sonra. Tekrar bana döndü. “Biz... Dördümüz yedi yaşından beri birlikteyiz. Biliyorsun. Çocuktuk o zaman. Bize anlatılanlar hoşumuza gidiyordu. Bizim için çok büyük bir şeydi, öğretilenler yani. Kendimizi büyük insan gibi görüyorduk. Ama yine de çocuktuk işte. Dinlenme zamanlarında biz gizlice oyun oynardık beraber. Birbirimizi yaşayarak tanıdık. Hiç ayrılmadık. Birinin bakışından ne söylemek istediğini anlarız. Senin için her zaman çabuk ayrılacak bir eleman olarak düşündük.” dedi ve gülümsedi.

“Başınıza kaldım.” dedim alayla. Söylediğime güldü.

“Sanırım başımıza gelen en iyi şeysin. Çabuk ayrılacağını düşünürken, uzun zamandır birliktesin bizimle. Ama seni tanımıyoruz... Sadece görüntü var. Kapamışsın kendini dışarıya. Şimdi karşımdaki gerçekten Nehir! Ama Elif, yani asıl sen... Sen kimdin? Nasıl bir insandın? Neler yapardın? Belki de bunun için girdim derine. Rahatsız ettiysem özür dilerim.”

“Önemli değil. Bunu sen yaşatmadın. Sonuçta yaşadım bir şeyler. Ve bunun için buradayım öyle değil mi? Bir şeyler yaşadığım için, bunun için seçmiştiniz beni.” dedim. Gülümseyemiyordum. Nazik olmayı bırakmıştım. Bunlar gerçeklerdi.

“Öyle... Onun için buradasın. Ve ben kararsız kaldım... Başına gelenler sayesinde burada, bizimle olduğun için mutlu olmak mı? Yoksa yaşamayı ve yapmayı istemediğin bu şeyler için üzülmek mi?” dedi dikkatle gözlerime bakıyordu.

“Ben sizin için bir hiçim! Bunu unutma.” dedim. Bu defa gülümsemiştim.

“Öyleydi.” dedi ve durdu. Sanki bir şey söyleyecekmiş ama kararsız kalmış gibiydi. Ona ben yardımcı oldum.

“Öyle... Öyle olmak zorunda.” dedim ve ayağa kalktım. Bu konuşma iyi bir yere gitmiyordu. Alishmanın dışında kendi aralarında kurdukları bağ gibi bir bağ onları tehlikeye atardı. Ben onlardan değildim. Ve bunu o da çok iyi biliyordu.

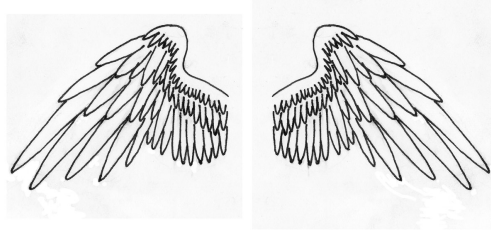
“Yatıyor musun?” diye sordu ben salondan çıkmadan.

“Evet. İyi geceler.” dedim ona dönmeden.

“Nehir? Onu istemiş miydin?” diye sordu. Olduğum yerde durdum. Bunu neden merak ediyordu ki? “Yani istemediğinin o olmadığını söyleyince...” dedi ve sustu. Duygusala bağlamışız gibi geliyordu. Evet, Okan’da bu akşam bir gariplik vardı. O beni tanımaya çalışıyordu. Ve evet, o beni keşfe çıkmıştı. Ona döndüm.

“Bir önemi var mı?” dedim ve ilerledim odama doğru. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandığını duydum. Ama ona sormadım. Çünkü gereksizdi.

Uzun dakikalar boyu hiçbir şey düşünmeden öylece tavana baktım. Tabii aklımın bir köşesinde sinyal lambaları yanıp duruyordu. Anlayamadığım bir şeyler oluyordu. Duygularıma set çekmiş olduğumu düşünürsek anlayamamam çok normaldi. Ben onlar için sadece bir araçtım. Bu böyle olmak zorundaydı. Ve buna kendimi alıştırmıştım. Eğer daha farklı düşünürsem duygularıma, öfkelerime engel olamazdım... Okan’dan hala ses çıkmamıştı. Sanırım odasına gitmeyi düşünmüyordu. Sessiz evde çıt çıkmıyordu. Ama biliyordum ki şimdi o uyumuyordu... Ama ben uyumaya çalıştım. Ve sanırım başarılı olmuştum. Tavan yavaş yavaş karanlığa gömülmeye başladı...

13

Sabah uyandığımda hepsi toplanmış hararetle bir şeyler konuşuyorlardı.

“Günaydın.” dedim ve mutfığa ilerledim. Kimse cevap vermedi. Dönüp bakmadılar bile. Canım bir şey yemek istemiyordu. Onlara bakmadım ve ne konuştuklarını merak etmedim. Ama istemesem de duyuyordum işte...

“Nereye gidecek peki?” diye sordu Emre.

“Tayvan” dedi Okan. Zarf onun elinde duruyordu.

“Gezsin bakalım Nehir Hanım.” dedi Emre.

“İstersen sen gez Emre” dedim. Kahvemi almış ilerliyordum ona doğru.

“Yok, civcivim. Sen ne zaman geldin ?” diye sordu sırtarak.

“Şimdi.”

“Neyse. Tayvan’a gidecek. Hani bir zaman, bir ilaç kutusunda ilaç taşımıştık. Aynı iş. Kolay yani.” dedi Okan. Sesi buz gibi geliyordu.

“Senin için öyle.” diye mırıldandım sessizce. Sonra yanlarına oturdum.

“Bir şey mi söyledin Nehir?” diye sordu Okan bana bakıp gülümseyerek. Biraz önce neden öyle soğuk konuştuğunu anlayamamıştım.

“Yok. Devam et sen.” dedim ona bakmadan.

“Ağrı kesici ilacının tabletlerine yerleştirilmiş. Bunu götüreceksin, söylediğimiz isme teslim edeceksin, tekrar binip geleceksin. Bu kadar.”

“Peki, malı nereden alacağız?” diye sordum.

“O iş tamam. Genelde böyle olmaz ama bu defa bizi uğraştırmadılar.” elini zarfa daldırdı ve bir kutu çıkardı. Evet, bildiğim bir ağrı kesici kutusuydu bu.

“Uyuşturucu madde mi?” diye sordum. Okan gülümsedi ve ilaç kutusunu ortadaki sehpa bıraktı.

“O bunun yanında çok zararsız kalır Nehir” diye araya girdi Derman.

“Ne peki bu?” kahvemden bir yudum aldım ve merakla ona bakmaya başladım.

“Bu Karadeniz’de sadece ama sadece bizim dağlarımızda, yani yayla dediğimiz yüksek yerlerde yetişen bir bitki. Çok kısa... Herkes tanımaz, ‘Avu’ denir onlara, yani oralarda. Trabzon’da sadece iki aile bilir bunları. Onlar toplarlar. Her zaman bulunmaz dört senede bir falan çıkar. Ama zehri çok etkilidir. Hemen öldürür, direkt olarak beyin fonksiyonlarını bitirir... Bize yarayan en önemli özelliği ise hiç kimse neden öldüğünü anlayamaz yani buna neyin neden olduğunu. Zehirlenme gibi değildir...” dedi. Ağzım bir karışık açık onu izliyordum. Babaannemle çok küçük yaşlarda yaylaya giderdik. Sadece ikimiz. Bazı otlar toplardı şifa niyetine. Otların mucizesini o zaman anlamıştım. Tüm ağrıların bir anda alırdı yaptığı macunlar. Ama benim şaşırdığım ‘avu’ denilen ve zehirli olduğunu söylediği bazı otları bana elletmemesiydi. Bu söyledikleri otun da bundan olup olmadığını merak etmiştim.

“Peki, o iki aile bunu nasıl anlamış?” diye sordum merakla.

“Ailenin en yaşlısı bir gün bu otu çiğnemiş, nedendir bilmem. Ve iki dakika sonra adam yere yığılmış. Onun araştırmacı bir oğlu varmış. Yüksek ihtisas yapmış bir doktor. Gizli yürütmüş bu araştırmayı. Sonra neden olduğunu anlamış ve bu tür işlere girmiş işte. Sadece o ve başka bir doktor arkadaşı. Dünyanın parasını kazanıyorlar.” dedi kayıtsızca. Benim ise nutkum tutulmuştu. İnsanlar otlardan neler yapıyorlardı ve daha da önemlisi bu nasıl bir mucizeydi. Tevekkül etmek lazım gelirdi sanırım böyle durumlarda.

“Çok etkilendiğin belli oluyor Nehir ama bence hazırlansan iyi olur” dedi Akın. Ben hala ağzım bir karışık açık öylece Derman’a bakıyordum.

“Civciv uçuşa geçti.” dedi Emre kıkırdayarak.

“Şaşırdım biraz.” dedim ve sonra ayağa kalktım.

“Ne zaman gidiyorum?” diye sordum.

“Bu akşam.” dedi Okan.

“İyi de zaten akşam değil mi?” dedim dudaklarımı büzerek.

“Çok fazla uyumanı biz söylemedik.” dedi Derman ve eline ilaç kutusunu alıp incelemeye başladı.

“Tamam. Ben duşa girip hazırlanıyorum.” dedim ve odama ilerledim söylene söylene. Ben buydum işte, taşıyıcı, tetikçi, katil, canı ve bunun gibi bir sürü kötü şey işte. Normal bir hayatım ve düzenim asla olmayacaktı. Birde Okan yakınlaşma istiyordu. Neden yaklaşacaktık ki? Bu işlerin birinde mutlaka gidecektim. Ve onlar yeni birini bulacaklardı. Bu kadar uzun zaman ayakta kalmam bile mucizeydi. Bunu onlarda çok iyi biliyordu.

Duşu alıp çıktım. Ev çok sıcak olduğu için üzerime ince bir şeyler giymiştim. O sırada kapım vuruldu.

“Evet.” dedim çantamı hazırlarken.

“Gelebilir miyim?” diye sordu Okan oldukça nazik bir sesle. Kapıyı açmıştı bile. Elinde pasaportum ve kimliğim vardı.

“Gel tabii.” dedim ve tekrar çantama döndüm.

“Bunları da koy.” dedi. Ona baktım ve uzattıklarını aldım. Ve her zamanki gibi resim ve isme baktım.

“Bohdana?” diye sordum ismi görünce.

“Tanrının hediyesi demekmiş.” dedi gülümseyerek. “Bir Rus kızı olacaksın.” dedi tek kaşını havaya kaldırarak.

“İyi de Rusça bilmiyorum ki!”

“Gerekmiyor ki. İngilizce bilmen yetiyor. Birde...” dedi ve Rusça olduğunu düşündüğüm bir kelime söyledi bazı harfleri üzerine basarak söylemişti. Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım.

“Yani bu tonda söylersen. Bir sorun çıkmaz.” dedi ve gülümsedi.

“Tamam.” dedim, pasaportu ve kimliğimi çantama koydum.

“İsim nereden akıllarına gelmiş?” diye sordum kendi kendime sormuştum aslında.

“Bilmem, belki patron ayarlamıştır. Bu tür işleri hep o ayarlar biliyorsun.” dedi sertçe. Ona döndüğümde kollarını kavuşturmuştu birbirine.

“Neyse. BİR önemi yok .” dedim.

“Aynen.” dedi Okan göz kırpıp dışarı çıktı. Bende son hazırlıklarımı yapıp arkasından ilerliyordum ki havanın bu mevsimde soğuk olduğu aklıma geldi. Tekrar dolabıma gidip üzerimi değiştirmeye karar verdim. Kıyafetlerimi hızla çıkarıp dolaba gömüldüm. Biranda kapım açıldı. Üzerime telaşla bir şey aldım ve Okan başını yana çevirdi.

“Üzgünüm ben... Bunu getirmiştım.” dedi mahcup bir sesle. Elinde bir peruk duruyordu. Pasaporttaki resmimde de böyle bir saç vardı. Siyah kısa kesimli bir model. Bunları bilgisayarlarda ayarlıyorlardı ve sonra üzerimde uyguluyorlardı. “Biraz önce giyinmiştin. Ben onun için direkt daldım.” dedi aynı mahcubiyetle.

“Önemli değil.” dedim dolaptan aldığım rastgele kıyafetleri üzerime geçirirken. Yanına gidip peruğu elime aldım.

“Tamam Okan. Giyindim.” dedim. Bu telaşımız çok saçma gelmişti birden. Zaten beni bir çok kez, hem de çıplak görmüştü. Bir anlık bir duyguydu benimkisi.

“İçeri geldiğinde hallederiz makyaj işini.” dedi ve sonra hızla gitti. Saçlarımı topuz yapıp peruğu kafama yerleştirdim. Sağlam olup olmadığını kontrol ettim son olarak.

Odamdan çıktım. Emre yine neler söyleyecek merak ediyordum. Salondan içeri girdiğimde tabii ki tepkisini gösterdi. Hızla yanıma gelip önümde diz çöktü. BİR elini kalbinin üzerine götürdü, diğeriyle benim elimi tuttu. Elimi çekmeye çalıştım ama o hızlı davranarak tekrar tuttu.

“Ben sana mecburum bilemezsin. Adını mih gibi aklımda tutuyorum. Büyüdükçe büyüyor gözlerin. Ben sana mecburum bilemezsin. İçimi seninle

ısıtıyorum. Karnımı sayende doyuruyorum... Cıvcivim.” dedi. İlk giriş gayet iyiydi ama sonunda her zamanki gibi bir şaklabanlık yapmıştı.

“Şebek.” dedim elimi hızla çekip.

“Şebeğin senin için ölür.” dedi ayağa kalkarak.

“Böyle yapmazsa işleri ters gider bunun. Ruhunda var.” dedi Akın. Emre’nin yanına gelip ensesine bir tokat attı. Onlar şakalaşırken araya girdim.

“Demek ölürsün haa. Ölmene gerek yok. Benim için Tayvan’a git yeter.” dedim ve ona alayla baktım.

“Giderdim bebeğim ama tarzım değil.” dedi üzerimdekileri ve saçımı gösterip.

Sonra aklıma bir anda Emre’nin bu kıyafetler içinde nasıl olacağı geldi. Görüntü beynimde şekillenince bir kahkaha patlattım. Diğerleri de bana eşlik etti. Emre hariç herkes gülüyordu. Sanırım herkesin aklından aynı görüş geçiyordu. Emre kafasını kaşıdı.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu hepimize tek tek bakarak.

“Sanırım öyle...” dedi Derman.

“Hadi hadi. Kesin şunu da işimize dönelim.” dedi Akın.

“Gel cıvcivim sana adamın ismini, cismini, şekil şemali-“

“Emre!!” dedik hep hep beraber.

“Tamam be. Resmini falan göstereceğim.”

“Lütfen.” dedim.

“Az kalsın unutuyorduk. Nehir’in makyajından sonra boydan ve profilden fotoğraflarını çekeceğiz.” dedi Derman. “Gerçi bana garip geldi ama.”

“Resmi mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet. Bunu bende anlamadım. Gideceğin gruba gönderilecekmiş resim. Seni tanımaları için. Aslında hiç gerek yok. Sen nasılsa adamı biliyorsun. Teslimatı yapıp geleceksin. Çantada keklik yani.” dedi Okan.

‘‘Evet, ama patron böyle istedi. Gndereceğiz.’’ dedi Derman.

Her Şeyi tekrar detaylarıyla anlattılar. Nereye gideceğimi, nasıl gideceğimi ve neler yapacağımı. İlaçları normal bir ilaçmış gibi çantama koydum. Ve son olarak fotoğraflarımı çektiler ve patrona gönderdiler. Hava alanına yalnız gidecektim. Arabayı orada bırakıp uçağa binecektim ve sonra Tayvan. Tanrım ne çok geziyordum. Okan beni geçirmek için kapıya kadar geldi. Diğerleri gelmediler.

‘‘Her zaman söylüyorum. Kolay ama yine de dikkatli ol!’’ dedi sıcak bir gülümsemeyle.

‘‘Bakarız.’’ dedim her zamanki gibi.

‘‘Bakma lütfen. Ol.’’ dedi ve yanağımdan bir makas aldı. Elini ittirdim.

‘‘Görüşürüz.’’ dedim ve merdivenlerden inmeye başladım. Apartmanımız oldukça kalabalıktı ve ilk katlar, iki kat stmz bize aitti. Rahatça girip çıkmanız içindi bu.

‘‘Nehir?’’ dedi Okan. Dönüp ona baktım soran bakışlarla. ‘‘Geldiğinde seninle konuşmak istiyorum.’’ dedi ve kapıyı kapatıp içeri girdi. Kaşlarım havada öylece bakıyordum. Ne konuşabilirdik ki? Sonra yine kafa yormadan hızla indim. Geldiğimde öğrenecektim ne konuşacağımızı.

Havaalanına girdim, pasaport işlemlerimi hiçbir sorun çıkmadan hallettim ve anonsu beklemeye başladım. Artık o kadar alışmıştım ki heyecan, tedirginlik duymadan gidip geliyordum. Yİne yleydim. Çevreyi tarıyordum gözlerimle. İki tane ocuk şakalaşıyorlardı. Yedi-sekiz yaşlarında gibi görünüyorlardı. Sonra biri arkasına bakmadan hızla koştu. Sonra bir kadına çarptı. Kadın onu omuzlarından sarstı. Ve bağırmaya başladı. Ona çok fkelenmiştim ama gidip bir Şey söyleyemedim. Kadın ayağıyla ritim tutmuş hala çocuğun omzundan sarsıyordu onu. Çocuğun gözleri korkuyla açılmış ona bakıyor ama tek kelime söyleyemiyordu. Diğeri çoktan gitmişti. Bu aileler neden çocuklarını yalnız bırakırlar ki. Daha fazla fkelenmemek için başımı çevirdim.

Bana doğru gelen takım elbiseli iki adam gördüm. İlk önce umursamadım. Sonra adımları hızlandı. Neredeyse koşuyorlardı. Bu işte bir gariplik vardı. Bana doğru geldikleri kesindi. Yavaşça ayağa kalktım ve biraz önce bağıran kadının yanına doğru ilerledim.

“BİR sorun mu var hanımefendi.” dedim hala çocuğu omzundan tutmuş ailesini bekliyordu. Ben o sırada çantama elimi sokmuş ve onun çantasına atmıştım ilaç kutusunu. Önlemimi almak zorundaydım.

“Sana ne?” dedi kadın ve yine çocuğa döndü. Ben hızla ilerlemeye başladım. Camlardan arkamı kontrol ediyordum. Evet, yönlerini değiştirmiş bana doğru geliyorlardı. Hızlandım bende. Nereye gidecektim ki? Çıkış kapısına doğru daha da hızlandım ama bir anda bir sürü polis etrafımı sardı. Elllerinde silahlar bana doğrultmuşlardı. Öylece kalakaldım. Herkes bana bakıyordu. Alandaki herkes. Ve sonra biri kolumdan tuttu sıkıca.

“Bir yere mi gidiyordun tatlım?” diye sordu. Yutkundum o an.

“Anlayamadım.” dedim, İngilizce söylemiştim bunu ve Okan’ın bana söylediğini yapmaya çalışmıştım.

“Boşa kürek çekme. Bizimle geliyorsun” dedi adam.

“Anlamadım.” dedim tekrar şaşkınlıkla.

“Dur! Ben nereye gittiğini tahmin edeyim. Acaba... Tayvan mı?” dedi diğeri. Direnmeyi bıraktım. Bir şeyler bildikleri belliydi. Ne derdi Emre böyle bir durumda. “Boku yedik.” evet durum tamda buydu.

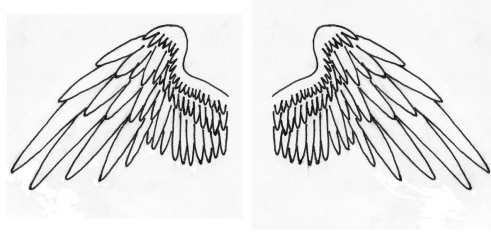
“Ne kadar zekisiniz?” dedim onlara gülümseyerek.

“Ahh... Sen bilmezsin biz ne kadar zekiyiz. Ama anlatırız merak etme.” dedi beni tutan. Başıma iyi bir şeyin gelmeyeceğini zaten biliyordum.

“Olur. Benimde canım sıkılmaya başlamıştı.” dedim.

O gün gelmişti...

Sonum...

14

Sivil bir aracın içinde ben ve iki adam ilerliyorduk. Direnmemiştim. Çünkü bir şeyler bildikleri belliydi. Bunu kimin yapmış olabileceğini düşündüm ama aklıma hiç kimse gelmiyordu. Tayvan’a gideceğimi biliyorlardı. Daha da önemlisi beni elleriyle koymuş gibi bulmuşlardı. Ellerimde kelepçeler vardı. Ve arkamdan bağlamışlardı. Önümüzde bir sürü polis arabası gidiyordu, o an güldüm kendi kendime. Sanki çok tehlikeli bir yaratık yakalamışlardı.

“Hoşuna mı gitti güzelim?” diye sordu yanımdaki.

“Çok... Beni böyle ağırlayacağınızı bilseydim daha önce gelirdim.” dedim ona bakıp gülümseyerek.

“Üzülme... Tüm zamanımızı sana ayıracağız.” dedi sinsice sırıtıp.

“Ah ne büyük şeref.” dedim bende ve camdan dışarıyı seyretmeye başladım. İşin bitti dedim kendi kendime. Buraya kadarmış. Beni bunların elinden ancak ölüm kurtarır. Sonra bir şey oldu. Biz diğer araçlardan geride kaldık. Onlar virajı hızla alırlarken biz daha da yavaşladık. Kaşlarımı çatıp onlara döndüm. Ve yön değiştirdik. Diğer arabaların arkalarından baktım öylece. Garip bir şeyler dönüyordu. Bir süre hızla ilerledik. Sonra yanımdaki telefonunu çıkardı.

“7557... Kız kaçtı... Lacivert renkli Fiat ,34 plm 72 , Onu kaçırdılar. Bir arkadaşımız yara aldı. Sirkeci yönünde ilerlediler.” dedi ve telefonu kapadı. Neydi şimdi bu? Hiç bir şey söylemeden onlara bakıyordum öylece.

“Ne çok isterdin değil mi şimdi öyle bir şey olsun?” arabayı kullanan dönüp arkasına baktı sırtarak. Cevap vermedim bu sefer. “Çok bekler.” dedi diğeri. Başımı öndeki koltuğa dayadım.

Elimden hiç bir şey gelmiyordu. Ve bu işin içinde başka bir iş vardı. Henüz ne olduğunu anlayamasam da öğrenecektim nasıl olsa... Çocukları düşündüm. Çoktan haber onlara ulaşmıştır. Şimdi suratlarını görmek isterdim. Sonunda olan oldu. Benim konuşmayacağımı düşündükleri için evi hemen terk etmeyeceklerdir. Evi terk etmek öyle kolay olmuyordu çünkü. Bende bir şey söylemeyeceğime göre, rahat rahat yeni bir kız seçip eğitebilirlerdi. Şimdi Okan’ın yüzüne tokat gibi çarpmıştır söyledikleri... Ben bir hiçim! Ve beni tanımaya gerek yok. Yine de az da olsa içimde buradan çıkabilirim gibi bir umut vardı ama biraz önceki telefonda sonra... Nereye gideceğim bile belli değildi.

Uzun bir yolculuktan sonra araba park etti. Kafamı kaldırıp baktım. Etraf karanlıktı. Nerede olduğumuzun bile farkında değildim. Yanımdaki kapıyı açtı ve beni iteleyerek dışarı çıkardı.

“Ne kadar nazıksınız” dedim ileri doğru sendeleyerek ve sırtarak.

“Bu daha hiçbir şey. Sen bizi birazdan gör.” dedi adam ve elimdeki kelepçeyi avuçları arasına alarak yürümem için ittiriyordu beni. Birazdan olacakları şimdi düşünmemeye karar verdim. Depo gibi tek katlı, sadece dış sıvası olan bir yerden içeriye girdik. Işıkları bile yakmaya gerek duymadan beni başka bir kapıdan içeri soktular ve merdivenlerden aşağıya indik.

“Fantezi mi yapacağız?” diye sordum ilerlerken.

“Evet, güzelim.” dedi arabayı kullanan. Merdivenlerin bitiminde bir kapı vardı ve oradan ışık sızıyordu. Kapıdan içeri girdik. Burada oldukça fazla bilgisayar vardı ve her masada bir adam oturuyordu. Toplam dört masa vardı.

“Ooo kalabalık takılacağız anlaşılan.” dedim.

“Yok. Seninle sadece ikimiz ilgileneceğiz.” dedi beni tutan.

“Ne çok sevindim buna anlatamam.” dedim dişlerimin arasından. Sonra büyük ve ayna gibi bir camı olan bir odaya doğru ilerledik. Camın bulunduğu yerde bir adam daha vardı.

“Seveceksin bizi.” dedi diğeri.

“Bundan hiç şüphem yok.” ve adamın yanına doğru ilerledik. Beyaz gömlekli, siyah pantolonlu bir adamdı. Otuzlu yaşlardaydı. Üzerinde silahlarını taşıdığı bir askılık vardı ve her iki tarafında birer silah vardı. Ve sert bir duruşu vardı.

“Selam çocuklar.” dedi beni dikkatle süzerek. Eli, yüzü diğerlerinden çok daha düzgündü. Ve itiraf etmeliyim hem karizmatik hem de yakışıklıydı.

“Selam” dediler ikisi birden.

“İçeri alın. Ben buradayım.” dedi ve camın önünde bulunan masadaki sandalyelerden birine oturdu.

İçeri girdik. Işıkları yaktılar. Burayı bir yerden hatırlıyordum. Odanın ortasından bir sandalye. Duvarın dibinde banklar. Geniş bir odaydı. Tavanda asılı bir lamba vardı. Ahh ve ne şahanedir ki bir makine vardı. Elektrik şoku. Harika. Çok eğleneceğiz gibi görünüyordu. İçimde zerre kadar korku yoktu. Konuşmayacaktım ve beni öldüreceklerdi. Zaten kaçtığımı da söylemişlerdi. Yani ben aslında burada değildim. Ama lanet olsun ki burada tüm bu cenderenin tam ortasıydım. Elimdeki kelepçeleri çözdüler, beni sandalyeye oturtup ceketlerini çıkardılar.

“Ne bu acele! Çok mu heveslisiniz.” dedim gülümseyerek.

“Bak kızım! Bizim zamanımız değerli. İşimiz gücümüz var. Ama sana zaman ayıracağız. Nasılsa konuşacaksın. Hemen konuş. Ne bizi yor, ne kendin yorul.” dedi esmer olan adam. Diğeri de sarışındı. Ve fazla göbekliydi.

“Canınız sohbet mi çekti? Ederiz. Ne konuşalım?” dedim ona bakarak.

“Mesela çantanda olması gereken ilaçlar... Onlar nerede?” diye sordu esmer yanıma gelip.

“Ne ilacı?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Bir ilaç için mi beni buraya getirdiniz. Nöbetçi bir eczane yokmuydu yakınlarda?”

“İlaçlar nerede?” diye sordu sarışın olanda yanıma gelip. Şimdi ikisi cehennem zebanisi gibi başımda dikiliyor. Kaşlarını çatmış bana öylece bakıyorlardı.

“Bilmem. Daha ne ilacından bahsettiğinizi anlamadım ki, size yerlerini söyleyeyim.” sonra o kadın geldi aklıma. Umarım ilacı içmeye ya da birine vermeye kalkmazdı. Güldüm sonra.

“Komik bir durum mu var?” diye sordu Esmer olan.

“Yok, aklıma bir şey geldi.”

“İlaçlar nerede? Sende olduğunu biliyoruz.”

“Ama ben bende olduğunu bilmiyorum. Madem biliyorsunuz, o zaman bulsaydınız ya”

“Bize oyun oynama.”

“Haberim yok!”

“Öyle mi?”

“Bende olsa sizi hiç kırar mıyım?”

“Bak güzelim. Seninle daha açık konuşalım.” dedi esmer.

“Hay hay.” dedim bende başımı eğerek.

“Nasılsa konuşacaksın. Ama gel bizi zora koşma. Elimizde fotoğrafın var. Nereye gideceğine dair bilgiler ve ne yapacağına. Ne işler çevirdiğini biliyoruz. Bize sadece bir kaç isim lazım. Ve ilaçların yerleri...” dedi yumuşak bir sesle esmer olan. Şimdi başka bir yol deniyordu.

“Ben zaten konuşuyorum öncelikle. Ama ne işler çeviriyormuşum anlamadım. Sadece bir gezi için Tayvan’a gidecektim o kadar. İlaçlardan haberim yok!” dedim bende aynı tonda.

“Neden böyle yaparlar anlamam. Bizi zorla cani yapıyorlar ondan sonra. İlk önce yola gelip konuşsalar olmaz.” dedi sarışın olan. Tavandaki lambayı aşağıya çekti.

“Konuşacak mısın tatlım?” diye sordu.

“Sizde mi bir problem var yoksa bende mi? Konuşuyorum işte.”

“Bize oyun oynama. Zaten peşinizdeydik. Şimdi bize kiminle çalıştığını ve ilaçların nerede olduğunu söyleyecek misin?”

“Bilmediğim bir şeyi size nasıl söyleyebilirim?”

“Tayvan’a neden gidiyordun?”

“Can sıkıntısı. Turistik amaçlı?”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Şu an bir şey yapmıyorum.”

“Daha önceden ne iş yapıyordun?”

“Anlatayım mı?”

“Bırak kaşarlığı”

“Bıraktım işte. Şimdi boş geziyorum.”

“Offfff.” dedi esmer olan. Arkasını cama döndü ve bir işaret yaptı. Sonra bana döndü. “Bunu yapmayı istemiyorum ama.” dedi ve hızla kaldırdığı elini yanağına indirdi.

“Anlat!”

“Neyi?” dedim gülümseyerek.

“İlaçlar nerede? Kiminle çalışıyorsun?”

“İlaçlardan haberim yok. Ve ben her zaman tek çalışırım.”
Ve bir tokat daha. Dudağımın patladı ve kanın tadı ağzımı doldurdu.

“İlaçlar nerede?” dedi bağırarak. “Kiminle çalışıyorsun?”

“Anladım. Sizin algılama probleminiz var.” Sarışın olan mideme yumruk indirdi. Çenemden tuttu.

“Ne iş yaptığını biliyoruz! Taşıyıcı olduğunu biliyoruz. Bize sadece isim lazım.” dedi çenem avuçları arasında.

“Bulun o zaman. Ben isim falan bilmiyorum.” dedim konuşmaya çalışarak. Ve mideme bir yumruk daha. Esmer olan askıda olan ceketinin cebinden bir şeyler çıkardı. Ve bana doğru geldi.

“Bak bunlara.” dedi. Elindekileri tek tek gösterdi. Hepsi de benim fotoğraflarımdı. İlki bu akşam evde çektiğim fotoğraflardı. O an şok içinde kaldım ama belli etmedim. Bunu biz patrona göndermiştik. Bunu onların

yapmasına imkan yoktu. Beni ele vermeleri kendilerini de riske atmaları demekti. Ama bu adamlar bu fotoğrafı nereden almışlardı. Emre'nin şebeklikleri geldi birden aklıma. Güldüm yine.

“Evet.” dedi Esmer olan. “Seni bekliyoruz”

“Güzel çıkmışım.” dedim ve bir tokat daha. Tanrım canım yanıyordu.

Sonra diğer fotoğraflar. Birinde yanımda Okan vardı. Ama onun Okan olduğunu ben bile anlamıyordum öyle zamanlarda. Yaşlı bir adamdı. Yüzü buruş kırış, gözünde gözlükler ve elinde bir baston vardı. İngiltere'ye gidiyorduk o zaman. Yine mal taşıyordum. Bunlar havaalanı dışında çekilmiş fotoğraflardı. Ve bizim çekildiğinden haberimiz yoktu. Bende bana benzemiyordum ama yine de anlaşıyordu.

“Bunlar sana bir şeyler hatırlatıyor mu?” diye sordu..

“Hatırlamıyorum.” dedim.

“Lanet olsun!” dedi ve bir kaç kere üst üste indirdi darbeleri.

“Konuşsan iyi olur. Buradan çıkışın yok. İsmi cismine yok. Burada olduğun bile belli değil. Konuşman senin yararına.”

“Söyleyecek bir şeyim yok. Ne isim biliyorum ne de ilaçları.” Gücümün tükendiğini hissediyordum. Yorulmuştum. Artık onlarla eğlenecek halim kalmamıştı. Gözlerim yavaş yavaş kayıyordu.

“Kiminle çalışıyorsun?” dedi tekrar. “bize sadece bir kaç isim versen yeter.”

“Söyledim ya. Ben tek çalışırım.” dedim yaralarımın el verdiği konuşmaya çalışıyordum.

“Tamam.” dedi sarışın. “Sen bilirsin.” yanıma geldi. Esmer olan kenara kaydı. Ve sarışın adam aralıksız indiriyordu yüzüme. Arada bir de boşluğuma ve mideme vuruyordu. Kusacak gibi hissediyordum. Midem bulanmaya, başım şiddetli bir şekilde ağrımaya başladı. Gözlerimi kapadım sonra. O hala vurmaya devam ediyordu. Artık başımı tutamıyordum. Çok yorulmuştum. Bitkin düşmüştüm. Ve sonra durdu.

“Evet.” dedi hızla soluk alarak. “Konuşacak mısın?”

“Ne abuk yoruldu? İyi gidiyorduk.” dedim peltek peltek konuşarak. Dışlerimde kanın dolandığını ve aşağıya süzölüşünü hissediyordum.

“Hay Allah’ım.” dedi ve bir tokat daha attı.

“Konuş artık. Kiminle çalışıyorsun? Arkadaki isimler kimler?”

“Arkamda bir isim yok.”

“Bağlantıları tek yaptın yani öyle mi? İlaçları kendin ayarlayarak götürdün?”

“İlaçlardan ve bağlantılardan haberim yok.” dedim tekrar.

“Eninde sonunda konuşacaksın... Bunları söyleyeceksin”

“Bilmediğim bir şeyi söyleyemem. Boşuna uğraşmayın.”

“Sen bilirsin.” dedi öfkeyle. Tekrar vurmaya başladı. Artık dayanacak gücüm yoktu. Başım yere düştü. Bilincim açıldı ama baygın gibiydim. Onları duyabiliyordum.

“İnatçı çıktı. Ama biz konuşturmasını biliriz.” dedi esmer olan.

“Hadi götürelim şunu.” ve beni koltuk altlarımdan tutup kaldırdılar. Ayağım yerde sürüyordu. Yürüyecek ya da gözlerimi açacak durumum yoktu. Bilmediğim bir odadan girdik. Ve beni öylece zemine fırlattılar. BİR pislik gibi. Paavra gibi. İnsanlığım yoktu. Bunlar için bir değeri yoktu. Konuşmamı bekliyorlardı ama beni tanımıyorlardı. Ellerimi bacaklarımdan arasına soktum ve biraz olsun kendime gelmeye çalıştım.

Soğuk suyun yüzüme çarpması ile birlikte hızla soluk alarak gözlerimi açtım. Nerede olduğumu unutarak bir anlık sinirle ayağı fırladım. Açık kapıdan gelen ışık gözlerimi alıyordu. Elim gözüme siper ettim ve bir süre sonra esmer adamı gördüm. Ve o an hatırladım! Yakalanmıştım! Biri beni ispiyonlamıştı.

“Ooo... Siz miydiniz” dedim alayla. Saımdaki peruk yana kaymıştı. Onu çıkarıp fırlattım ve saçlarımı açtım.

“Başkasını mı bekliyordun?” dedi oda aynı alayla. Parmakları kollarıma sıkıca yapıştı ve çekiştirerek dışarı çıkardı beni.

“Nezaketinize hayran kaldım.”

“Bu daha hiçbir şey güzelim. Bize bayılacaksın!”

“Hiç şüphem yok.”

Dar bir koridoru geçip ilk girdiğimiz alana geldik. Her yer beyazdı. Masumiyetin rengi. Gömlekli adam yoktu ama ben içeri girince oraya geleceğine emindim. Saat kaç? Gece veya gündüz mü? Bunlardan haberim yoktu. Hiç bir yerde pencere yoktu. Sadece hava ızgaraları vardı. İçeri girdik ve sarışın adam orada bekliyordu. Bize arkası dönüktü.

“Ekip tamam yani.” dedim ona doğru. Yavaşça bana döndü.

“Bunu kaçırmak istemem.” dedi. O anda kahkahamı tutamadım ve uzun bir süre kendimi durduramadım. Elinde bir cop, avuç içini açmış yavaşça ve art arda eline vuruyordu. Bu görüntüyü daha öncede görmüştüm. O copu sadece dövmek için kullanmayanlarla hem de.

“Hoşuna gitti galiba.” diye sordu. İki kere daha tekleyerek güldüm. Esmer olan beni yine sandalyeye oturttu.

“Cop! En sevdiğim.” dedim gülümseyerek.

“İyi anlaşıcağız o zaman.” esmer olan karşıma dikilerek.

“Aşk olsun. Kötü mü anlaşıyorduk?” dedim yine alayla. Sarışın olan bana yavaş adımlarla yaklaştı aynı hareketlerle. Ve yanımda durdu.

“O zaman konuşacaksın?” Bunu bir soru gibi sormuştu. Gülümsüyordu.

“Tabii. Ne hakkında konuşalım? Sana diyet yapmanı önerebilirim mesela” dedim. Gözümü kırptım ama anlayıp anlamadığına emin değildim. İki gözümde fena halde patlamıştı. Hareket ettikçe ve konuştukça canım yanıyordu.

“Ne istediğimizi biliyorsun. Beş çayına gelmedik buraya.”

“Sizinle beş çayı da eğlenceli olur. Bir ara onu da yapalım.”

“Sen konuş önce. Ona sonra bakarız.”

“Ben söyleyeceğimi söyledim.”

“Ama biz bir şey duymadık.”

“O sizin sorunuz. Bir ara kulak -burun-boğaza bir görünün.”

“Yoo. Tamamen senin sorunun. Son kez soruyorum! Arkanda kim var?”

“Şu an biri yok. İstersen sen geçebilirsin.”

“Allah’ın belası fahişe.”

“Alınıyorum ama.”

“Konuşsana be... İlaçlar nerede? Elebaşınız kim?”

“Benim elebaşından da, ilaçlardan da haberim yok.” dedim kaşlarımı çatarak.

“Belki hatırlamana yardımcı olabiliriz.” dedi esmer olan ve sarışına doğru bir baş hareketi yaptı.

Sarışın copu kaldırdı ve kolama vurdu hızla. Bağırmadım. Sadece güldüm. Ve bir kez daha. Yine sesimi çıkarmadım. Diğer tarafıma geçti ve sol koluma vurmaya başladı.

“Hatırlayabiliyor musun?” diye sordu bağırarak.

“Hatırlamıyor değilim! Bilmiyorum! O bahsettiğiniz şeylerden haberim yok!” dedim dişlerimin arasından öfkeyle. Canım yanıyordu.

“Bence hafızanı bir kurcala. Eminim bir şeyler çıkacaktır.” dedi ve bir kez daha, bu sefer baldırıma vurdu. Canım yanıyordu. Çok yanıyordu. Sürekli yer değiştirmeseydi vurduğu noktalar ısınacaktı ve ben bu kadar hissetmeyecektim. Daha sonra çıkacaktı belki acısı ama şu an farklı yerlere vurduğu için derimi yırtılıyormuş gibi hissediyordum.

“Hatırlıyor musun?” diye bağırdı yine.

“Bilmiyorum! Haberim.” dedim öfkeyle.

“Öyle olsun. Eninde sonunda bileceksin.” dedi ve hızını artırdı.

“Konuşsana lan! Konuşsana. Çalıştığın insanlar kimler?” hem bağılıyor, hem vuruyordu. Esmer olan ileriye geçmiş öylece bizi izliyordu. Ve sonra hızla yere düştüm sandalyeden. Yan yatmıştım. Dizini koluma bastırdı ve elinde cop bana doğru eğildi.

“Yine mi susacaksın?” dedi ve copu havaya kaldırdı. Gözümün önüne gelen resim çok eskidendi, mazi dedikleri zamandan... Tiksindiriciydi, aynı iğrenç duruş, aynı iğrenç yüz ifadesi. Tam yüzüme isabet edecekken altta kalan elimi hızla yukarı kaldırıp copu elinden aldım. Ve onu tek hamlede üstümden fırlattım. Diğerindeki şoku atıp bana gelene kadar ben kafasına ve omuzlarına bir kaç kere hızla vurmuştum. Cop ve tekmelerimi aynı anda savuruyordum. Acıyla bağıırıyordu.

“Ne oldu? Sen cop sevmiyor muydun?” dedim bağıırarak. Esmer arkamdan tutmaya çalıştı, onu fark ettiğim an eğildim sağ dizine geçirdim copu.

“Ahh.” Acı bir çığlık attı. Diğerinin boğazını elimle sıkmış, duvara dayamıştım. Ellerini bileğime yapıştırmış, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ona bakmıyordum bile. Öfke beni ele geçirmişti. Esmer olana dönmüş vuruyordum hızla.

“Hanım evlatları sizi.” dedim midesine tekme indirirken. Diğerinin soluk alış azalmaya, nefesi hırıltılı olmaya başlamıştı. Ve sonra içeriye dört adam girdi.

“Hopp... Hopp... Rahat dur!”

Aynı anda hızla üzerime çullandılar hepsi birden. Tekmelerin, yumrukların nereden geldiğini anlayamıyordum. Biri saçımı tutmuş aşağıya çekti beni. Ve ben pes etmişim. Gelen darbelere dayanacak gücüm kalmamıştı. Yere yığıldım. Gelen dört adam dışarıya çıktılar tekrar. Esmer olan saçımı kavradı ve yüzüme yaklaştı.

“Yanlış yaptın güzelim.” dedi öfkeyle tükürükler saçarak. Ve öylece durdu. Sarışın olan şoku daha yeni atıyor gibiydi. Hepsi üzerime çullandığında onun bana vurduğunu görecektim yoktu. Ve sanırım vurmamıştı. Sağ ayağını geriye doğru attı ve karnıma tekme indirdi. Olduğum yerde büzüldüm.

“Seni orospu. Sana göstereceğim gününü. Konuşacaksın lan!” Kendimden geçtikten sonra vurmaya devam etti mi bilmiyorum...

Ne kadar süre olduğunu bilmiyorum... Çünkü zaman kavramım yok olmuştu. Ne gündüzden ne geceden haberim vardı. Ya da burada ne kadar kalmıştım. Bu süre içerisinde bir kaç kez daha beni alıp konuşturmaya çalışmışlardı. Sanırım tanınamayacak haldeydim. Şu an uyanıktım. Kendimi biraz olsun dinlenmiş hissediyordum. Ne kadar zaman uyduğumu da Allah bilir... Onlara ilk saldırışımdan sonra ellerimi bağlamaya başlamışlardı. Yemek yemiyordum. Burada ya dayaktan, ya da açlıktan ölecektim. Gerçi kendimi çok tok

hissediordum. Ama su içiyordum sürekli. Bedenimin nasıl olduğunu bilmiyordum. Kendimi uzun süre görememiştim. Burası da oldukça karanlıktı. Böbreklerim ağrıyordu. Hem de çok fazla... Ve sonra kapı açıldı... Yine başlıyoruz dedim içimden.

“Özlemişim... Nerede kaldınız?” dedim gülümseyerek, onlar ellerimi çözüyordu.

“Bana bak! Böyle fahişelikler bize sökmez.” dedi Sarışın ve kollarımı arkadan tutup beni ayağa kaldırdı. Çok fazla yürüyemiyordum.

“Ne sökecekse onu yapalım bizde.” dedim. Sesim hırıltılı çıkıyordu.

“Sökecek bir şey buluruz elbet.” dedi pis pis sırıtarak.

“Öyle olsun bakalım...” Ve sonra koridoru geçip yine odaya girdik.

“Bu sefer sana elimizi sürmeyeceğiz.” dedi Esmer olan. Yüzündeki gülümseme zafer kazanmış gibiydi.

“Ahh... Buna çok üzülürüm.” dedim şiş dudağım elverdiğince dudaklarımı büzerek.

“Ama bunu da çok seveceksin.” dedi. Ve sonra sarışın sırtı sırtı yanıma geldi. Esmer arkamda bir yere gitti. Sarışın önümde diz çöktü. Esmer arkamdan ellerimi bağladı. Ve sonra sarışın ona doğru uzanıp bir şeyler aldı. Dikkatle baktığımda bunların ne olduğunu hatırladığım. Emre bana elektrik şoku verdiğinde görmüştüm bunları. Ayak başparmaklarıma birer tane ve el başparmaklarıma birer tane taktılar. Bunda canım çok yanacaktı biliyorum.

“Şimdi de konuşma da görelim.” dedi sarışın ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Görelim bakalım.” dedim.

“Başlat.” dediğinde elektriğin bedenimde gezindiğini hissettim. Bunda bağırmadım, sanırım düşüktü...

“Eee...” dedim alayla. “Bu kadar mı?”

“Deneme yapıyoruz güzelim acele etme.” dedi sarışın. “Tekrar...”

Ve elektrik bir anda bedenimde dolandı. Canım çok yanıyordu. Sanki tüm organlarım birbirine girmişti. Direndim. Çılgılık atmamak için neredeyse

dişlerimi kıracaktım. Ama onları da sevindirmeyi düşünmüyordum.
'Tanrım...Bitsin artık.Yalvarırım..' Ve sonra durdu.

“Evet. Bir şeyler söyleyemeye karar verdin mi?”Diye sordu sarışın keyifle.

“Evet. Şükür ki erkek değilim.”

“Neden?”

“Kuş uçmazmış böyle elektrik yiyenlerde...”

“Allah belanı versin.”

“Toptan inşallah.”

Bu şekilde onlarla alay etmek benim akıl sağlığımı koruyordu. Ve iyi de geliyordu onları kızdırmak. Sarışının yüzü kızarmaya başladı. SİNİRle ellerini saçlarına götürdü. Neredeyse kendi saçlarını yolacaktı. Dudağını ısırıp sinirle. Tekrar arkamdaki esmere işaret verdi.

Ahh... Tanrım... Canım çok yanıyor. Lanet olsun. Dişlerimi sıktım yine bağırılmamak için. Kırılacaklarmış gibi geliyordu. Ama yine de bağırılmamaya kararlıydım. Tanrım... Dursunlar artık. Yalvarırım dursunlar. Ve bana bir ömür gibi gelen bir zamandan sonra durdular.

“KONUŞ artık be kadın! KONUŞ. Elimizde kalacaksın.”dedi sarışın. Saçlarımı çekmeye başladı ve yüzü yüzüme çok yakındı. Aklıma Emre geldi o an. Bana eğitim verdikleri ilk zamanlar. Gülümsedim onları hatırlayınca. Acaba şimdi ne yapıyorlardı?

“KONUŞACAĞIM.”dedim adama doğru ciddi bir sesle.

“Hah. İşte. Şöyle yola gel güzelim. Bu kadar acıyı da boş yere çekmiş oldun işte.”Dedi ayağa doğrularak.

“Yaklaş.”dedim fısıldayarak. Yüzüme eğildi tekrar. Gülümsedim.

“Sen tam bir orospu çocuğusun.” Bir an şokla yüzüme baktı ve sonra eli boğazımı buldu. Gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Beni öldürecekti. Bunu istiyordu... Ben de bunu istiyordum. Artık soluk borusundan nefes girmiyordu içeriye. Hafifçe başım döndü ve gözlerim kayıp duruyordu. Ölüyordum. Şükürler olsun. Ve sonra el boğazımdan çekildi.

“Bundan sonrasını ben yapacağım. Sİz çıkın.” dedi biri. Kalın, tok bir sesi vardı. Birazda kadifemsi. Ben o an sık sık nefesler alıp kendime gelmeye çalışıyordum. Gözlerim normale döndüğünde onun kim olduğunu hatırladım. Beyaz gömlekli adamdı. Elindeki sandalyeyi karşıma koydu ve ters olarak oturdu.

“En azından senin tipin yerinde. Bu mandalara bak bak sıkılmışım.” dedim gülümsemeye çalışarak. Ama sanırım becerememişim. Yüz kaslarımı hissetmiyor gibiydim. Bir şey söylemedi. Sonra cebinden bir sigara paketi çıkarıp bana uzattı. Emre içerken, bende bir kaç kere denemiştim.

“Yak bir tane.” dedi. Sesi oldukça yumuşaktı. Bir sigara aldım ve uzanıp sigaramı yaktı.

“Burada insanlarda var yani?” diye sordum.

“Şuradaki varlığından kaç kişinin haberi var biliyor musun?” diye sordu. Öyle sakindi ki sanki akşam yemeğine çıkmıştık.

“Bilmiyorum. Önemi de yok zaten.” dedim. Sigaradan derin bir nefes çektim ve yüzüne üfledim.

“Sadece yedi... Gördüğün iki adam ve camın arkasındaki ben dahil beş kişi.”

“Ee... Ne olmuş?”

“Kimliğin yok! Adın, sanın her şeyin sahte. Sen yoksun. Bu dünyada burada olduğundan haberdar tek bir insan bile yok. Burada her gün biraz daha öleceksin.” dedi. Her söylediği kelimedede biraz daha yaklaşıyordu.

“Uhh...” dedim ona gözlerimi açmaya çalışarak. “Çok korktum.” dedim ve geriye yaslandım.

“Çok mu önemli koruduğun insanlar.”

“Koruduğum insanlar olsaydı. Belki önemli olurdu.”

“Kimse yok yani?”

“Yalnızım.”

“Bunca haltı tek başına yiyorsun?”

“BİR halt yemedim ben. Ne buldunuz? Ne var elinizde?”

“Bir tanık.” o an şok olmuşum ama umursamıyormuş gibi yaptım.

“İyi. Ne güzel. Demek ki bildikleri var. Gİt ona sor.”

“Sordum zaten. Bana her şeyi anlattı.” blöf yapıyordu. Bunu anlamıştım.

“Sevindim sizin adınıza.” dedim. Ve sigaradan bir duman daha çektim.

“Evet, senin hakkında her şeyi söyledi. BİR taşıyıcı olduğunu bir grubun olduğunu ve önemli adamlarla çalıştığını. Her şeyi bildiğini.”

“Öyle mi? Peki benim neden bunlardan haberim yok.” dedim. Sesim oldukça düz çıkıyordu. Bunlar zaten bilinen şeylerdi.

“Çok akıllı sanıyorsun değil mi kendini?” dedi yine bana doğru eğilerek.

“Yoo... Öyle bir iddiam yok.”

“Blöfümü yakaladın.”

“Blöf mü yapmıştın?”

“Evet. Yapmıştım. Neden konuşmuyorsun? Zekisin ama aynı zamanda da aptalsın.”

“Neden aptalım?” diye sordum ben de ona eğilerek.

“Koruduğun insanlar yüzünden. Sen ölüp gideceksin burada ve onlar senin yerine bir başkasıyla hiçbir şey olmamış gibi devam edecekler.” dedi üzülyormuş gibi yaparak.

“Benimde mi üzülmemi bekliyorsun? Asıl aptal olan sizsiniz. Benim hiçbir şeyle alakam yok.”

“Eminim öyledir.” dedi ve ayağa kalktı.

“Gidiyor musun?” diye sordum.

“Evet.” dedi arkasını dönmeden.

“Yine beklerim.” dedim alayla.

‘‘Geleceğim’’ dedi dönüp bana bakarak.

Ve sonra başka iki adam beni alıp yine hücreye götürmüşlerdi. Betona uzandım. Öyle çok uyumak istiyordum ki. Sanki tonlarca yük taşımış gibiydim. Sanki her yerim kırılmış gibiydi. Ve sonra yine kapı açıldı. Elimin üzerine doğruldum.

‘‘Bir şeyler ye.’’ dedi ve bir tepsi bıraktı biraz önce beni sorgulayan adam. Acıkmıştım aslında. Canım bir şey yemek istemiyordu ama midem çok bulanıyordu. Kapıyı kilitledi. Hızla giden ayak seslerini duydum. Ve sonra tepsiyi alıp karanlıkta ne yediğime bakmadan yedim. Tatlarını bile alamıyordum. Sanırım lezzetliydi. Yemeğim bittikten sonra tekrar betona uzandım. Uyumak istiyordum. BİR süreliğine buradan uzaklaşmak. Karanlık çok daha güzledi...

Ama bir türlü uyuyamıyordum. DİNlenmek istiyordum uyuyarak ama olmuyordu. Beynimde bir şeyler kıpırdayıp duruyordu. Tam idrak etmem için. Ben neden susuyordum? Kimi koruyordum? Bu kadar acıyı niye çekiyordum? Ne kadar eğitim almış olsam da böyle bir durumda kimseyi korumayacağımı biliyordum. Çıkmak gibi bir düşüncem kalmamıştı çünkü beni öldürmeye yeminli gibi görünüyorlardı. Peki, ben neden konuşmuyordum. Kimi koruyordum?

Duvara yaslandım ve kollarımı dizlerime doladım. Sonra bağırarak ağlamaya başladım. Canım yanıyordu. Kalbim acıyordu... Ağladım dakikalar boyu. Uzun yıllar boyu ilk defa ağlıyordum. Sanki içimdeki tüm zehri atıyor gibiydim. Gözyaşlarımın tuzu yüzümdeki yaraları yakıyordu. Ve ben bağırıyordum. Çığlık çığlığa... Kimse yoktu yanıma gelen... Kimse yoktu nasıl olduğumu soran. Ve kimi koruyordum? Bu pisliğe batmış onca insanı mı? Pislik yaratanları mı? İğrenç para babalarını mı? İnsanları uyuşturan ve zehirleyenleri mi? Ben kimi koruyordum?

Ve sonra karanlık beni kendine çekti. Tekrar karanlığa uyandım. Saat kaçtı? Hangi gündeydik? Gündüz mü , yoksa gecede miydik? Ne kadar uyumuştum?1,2,3,4,5,6,7,8,9,...60.Bir dakika..1,2,3,4..İki dakika.

Hala karanlık. Uyuyorum ve uyanıyorum. Hala karanlık. Kimse gelmiyor. Sadece kapının altından bir tabak ve sonra kapı yarım açılıyor. Bir bardak su. Saat kaç? Hangi gün? Gece? Gündüz? Ben neden buradayım? Kimi koruyorum? Ben neden buradayım? Ben aptal mıyım? Kimi koruyorum? Ve uyuyorum. Tekrar uyanıyorum. Sürekli uyuyorum ve uyanıyorum. Bazen Ayağa kalkmak istiyorum ama yapamıyorum. Her yanımlı tutulmuş... Her yer karanlık. Neden kimse gelmiyor? Saat kaç? Gece? Gündüz?... Ben kimi koruyorum? Neden

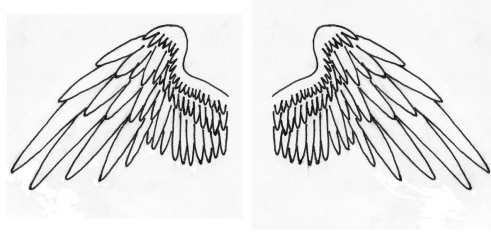
kimse gelmiyor?

Elif! Kendine gel! Ve sonra kendimi tokatlıyorum. Kendine gel! Bu bir oyun! Seni delirtmek istiyorlar. Kendine gel. Sen Elif'sin. Gece veya gündüz ya da saat kaç? Umurunda değil. Sadece seni şaşırtıyorlar. Kendine gel. Bir tokat ve bir tokat daha. Sen Elif'sin. Ekibin bir elemanıydın. Bunların başına geleceğini biliyordun. Sen ekipteysin? Peki sen kimi koruyorsun?

Sadece onları... Cevabı ben değil... İçimdeki ses bulmuştu... Ben sadece ekibi koruyordum... Çünkü farkında olmadan onları sevmiştim. Şebek Emre'yi, Suratsız Derman'ı, Suskun Akın'ı... Ve Okan'ı... Evet sorunun cevabı buydu. Ben bitmişim. Buradan çıkışım yoktu. Konuşsam da, konuşmasam da çıkamayacaktım. Çünkü ben kimliksizdim. Onları da kolayca yakabilirdim. Burası ekibin anlattığı gibi bir yer değildi. Diğer kızları yakaladıklarında rahatça anlayabiliyorlardı ama beni asla anlayamazlardı. Asla. Bunu buraya geldiğimde zaten biliyordum. Burada patronun elemanlarından olamayacağını. Ölümünden korkmuyordum. Ve konuşursam da zaten ölmeyecektim. Ama ben onları koruyordum. Aklımı sabit tutmam lazımdı. Bir şeyler düşünmeliydim. Temiz geçmişimi değil. Bu beni daha çok yorardı. Kerem'i hiç değil. Yaptığım pis işleri değil! Asla!

Ama ekibi düşünebilirdim. Emre'yi düşünebilirdim. Şebekliklerini ve aslında öyle olmadığı halde sapık gibi davranıp bana yalandan kur yaptığını. Bunlar yüzümü gülümsetebilirdi. Akın'ı düşünebilirdim. Ben geldiğimde bana iğrenç yemekler yaptığını ve onları yemek zorunda kaldığımı. Derman'ı düşünebilirdim. Az ve öz konuşmalarımızı. Her zamanki gerçekçiliğini... Okan'ı düşünebilirdim... Dövüş yaptığımız zamanları, gülümsemelerini aslında ekip içinde en çok onunla zaman geçiriyordum. Acaba benimle ne konuşacaktı? Bana gelince seninle konuşacağım demişti. Emre olsaydı takmazdım ama Okan... O boş yere konuşmayacaktı bu kesindi. Gerçi bunu hiç bir zaman öğrenemeyecektim. Hiç bir zaman... Elif... Kafanı karıştırma... Evet, onları düşünüyordum. Birlikte geçen her anımızı ve o son gece çocuklar gibi eğlendiğimiz anları. Sonra Okan'ın beni tanımak isteğini. Zaten çok garipti o gün boyunca. Spor odasında, son dövüştüğümüz anda... Kolunu boğazıma dayadığında...Burun burunayken...

“Ahh!!” dedim kendi kendime. “Bu da neydi?” sanki biri bir anda kalbimi sıkıştı. Uykum geliyordu. Buna kafa yoramadan gözlerim hızla kapandı. Yer beni çekmeye başladı...

15

Yüzüme çarpan ışıkla uyandım. Gözlerim o kadar kör kalmıştı ki. Işık bana çok yabancı geliyordu.

“Selam Nehir” dedi benimle son sorguda bulunan gömlekli adam.

“Özlettiniz kendinizi. Ben de beni burada unuttuğunuzu düşünmüştüm.” Evet. Kendimi kaybetmemiştim. Aklımı oynatmamıştım. Yine kendimle gurur duydum.

“Bu ne neşe? Biz de seni özledik.” dedi. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. Yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. Fakat doğru düzgün yürüyemiyordum. Koluma girip bana yardım etti. Yavaşça ilerledik odaya doğru. İşkencelerden çok daha fazla yoruyordu bu. Bu da onların bir işkence türüydü. Eğer bunu anlayamasaydım. Şu anda ne yapıyor olurum çok merak ediyordum.

“Her şeyi kapatın.” dedi orada bulunanlara içeri girmeden. Her şey?

“Yavaş ol. Canın yanacak.” dedi bana bakıp gülümseyerek. Hızlı adım atmaya çalışıyordum bir an önce oturabilmek için. Ona sertçe baktım. Ve sonra beni oturtup kendisi de yine karşıma geçti.

“Nehir” dedi dudaklarını ıslatarak. Adımı biliyordu. Beni kim ispiyonladıysa çok iyi bir kaynak olmalıydı.

“Evet.” dedim. Aptallaşmış gibi hissediyordum kedimi.

“Biz sana işkence etmekten bıktık. Ama sen...” dedi ve sustu.

“Ben ne?”

“Sen yine de konuşmamaya kararlısın. Bu bizim en iyi eğitimi görmüş ajanlara veya onun gibi kişilere uyguladığımız bir yöntem. Aklınla oyun oynamak. O kadar işkence ve yorgun bir bünye kesinlikle aklını kaçıırır. Ve inan çok işe yarar... Yarardı... Mutlaka konuşacağını düşünüyordum. Bugün sana bir şey sormayacağım. Konuşmanı istemeyeceğim. Tüm kameralar ve ses kayıtları kapalı. İçeride de seni gözetliyorduk. Gece görüşlü kameralarla. Bir ara aklını kaçırdığını düşündük ama sen kendini nasıl yaptıysan korumayı başardın. Bu süreyi uzatabilirdik de ama görüyorum ki sana işlemeyecek.”

“Çünkü ben bir şey bilmiyorum.” dedim tıslayarak.

“Nehir seninle bunu tartışmayacağım. Ve her şeyi bildiğini çok iyi biliyorum. Şimdi sadece sana bir şeyler anlatacağım. Bunu istersen duygusal bir baskı olarak kabul et, istersen farklı bir işkence türü. Ama bunu sana işkence etmek için anlatmayacağım.” dedi gözlerime bakarak. Derin mavi gözleri vardı. Otuzlu yaşlarındaydı, kumral saçları ve çok düzgün bir fiziği vardı. Gözleri o gün gördüğümünden çok daha derin bakıyordu.

“Bunu sadece kendim için. Kendi vicdanım için anlatacağım. Çünkü senin görünenin altında bambaşka biri olduğunu düşünüyorum.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Evet. Böyle düşünüyorum. İster inan ister inanma. Gazete okuyorsundur, televizyonda haberleri de seyrediyorsundur. Bu ülkede her gün binlerce kız kaçırılıyor. Ya da kaçıyor. Kimi sevdiğinin peşinden gidiyor, kimi hiç bilmediği bir adamın zorlamasıyla. Kimi evleniyor. Ama öyle olmayanlar! Onlara ne olduğunu biliyor musun?”

Bunu öyle iyi biliyordum ki. Tam on ikiden vurmuştu. Belki de gerçekten duygusal bir baskı yapıyordu.

“Biliyorsun. Kimi de senin gibi oluyor. Ailelerini düşün onların. Hayallerini, değerlerini ve sonra başına gelebilecek en çirkin şeyleri düşün. Yol kenarında cesetlerini düşün, ormanlarda bulunan zavallı gencecik kızları düşün. Onların ne kadar hayalleri vardı kim bilir. Ama sadece biz bu adamları bilmediğimiz için onları kurtaramıyoruz. Ya canavar oluyorlar, ya katil ya fahişe ya da sadece bir ceset. Neden? Çünkü bu Allah’ın belası herifler öyle iyi elemanlar seçiyorlar ki bizim ruhumuz duymadan işlerini götürüyorlar.” yumruklarını sıktı. Gözlerini kaçırdı sonra. Ağlayacağını düşündüm bir an. Sonra yine bana döndü.

“Hepsini bilmen imkansız ama sadece bir isim. Sadece ufak bir şey. Bizi onlara götürecek. Onları bildirecek. Benden kızını veya oğlunu isteyenlerin sayısını bilsen... Aklın kaçır. Ama ben onlara hiçbir şey veremiyorum. Diyemiyorum kızınız ölmüş. Oğlunuz şimdi morgda. İçimize kadar sızmışlar.”

Öylece onu dinliyordum. Anlattıkları bana çok tanıdık geliyordu. Ama duvarlarımı yıkmamaya çalışıyordum.

“Yine türeyeceklerdir. Biz yakalasak bile yine ortaya çıkacaklardır ama önlerini alabiliriz. Başını kesebiliriz.” Başımı salladım nedensiz. Düşüncelere dalmıştım bir yandan. O kaçırdığım kız gelmişti gözlerimin önüne. Ailesi, ne kadar sevindikleri. Ve kızın korkusu. Ve böyle şansları olmayanları hatırladım. Manyak birinin elinde ölüp gideni. Ya da benim gibi yakalanıp herhangi bir işte kullanılıp sonra bu yolda ölenleri...

“Öyle güzelsin ki... Kendine yeniden hayat kurabilirsin. Bu benim elimde. Sadece benim. Benim adım Ersin. Gerçek adım. Nasıl seni tek başına buraya getirdiysem. Ölmene de izin vermem. Ceza tabii ki çekeceksin. Seni öylece salamam. Bu kendime ihanet olur. Ama yapabilirim bir şeyler. Gücüne hayran kaldım Nehir. Direncine hayran kaldım. Sana hayran kaldım. Sabrına... Ve sevmene. Kimi sevdiysen onu korumana hayran kaldım... Evet. Sana sadece bir teklif... Özgürlüğün, diğer kızların ve gençlerin özgürlüğü, yaşamları ve sadece tek bir isim.” dedi ve kalktı.

“Ersin?” diye seslendim ona. Kapıdan çıkmak üzereydi. Arkasını döndü.

“Saat kaç?”

“Üç yirmi beş.”

“Gece mi? Gündüz mü?”

“Gece.” dedi ve gülümsedi. “Tam yirmi beş gündür buradasın.”

Ona gülümsedim. Bu sadece bir teşekkür içindi. Bu zamana kadar yaptıkları hiç bir şey beni bu şekilde etkilememişti. Ve sanırım bunu bilerek yapıyordu. Ama kafamı karıştırmıştı işte. Beni ağına düşürmek istiyordu. Bu ağa düşmeyecektim. Beni tekrar hücreye götürdüler. Ama bu defa ışıklar yanıyordu ve bir yatak vardı odanın ortasında. Bir tepside yemek. Bunların hepsine çok sevinmiştim. Yemeği aç kurtlar gibi yedim ve yatağa uzandım. Belki hala seyrediyorlardı beni.

Yanlışı ya da gerçek anlamda doğruya doğru gidiyordum. Ya da gitmiyordum. Beni durduran sadece dört isim vardı. Diğer bütün suçsuzları kurtarabilmek için sadece bu dört adamı yakamıyordum. Bunları benim düşünmediğimi sanıyorlardı. Her gün düşündüm. Beynimin bir köşesinde hep bu ışık yandı. Ama vicdan yapacak durumu geçmiştım. Çünkü ben, ben değildim. Kendim umurumda değildi. Evet, buradan çıksam bile bir ceza evinde ne olduğunu bilmediğim bir suçtan yatacaktım. Özgürlük dediğı bu muydu? O da benden bir şeyler istiyordu. Yarım bir özgürlüğe karşı bir isim istiyordu...

Ama ben veremiyordum. O dört kişiyi korumak için veremiyordum. Bu onlarında suçu değildi. Onları daha küçük yaşta canavar yapmışlardı. Ama yine de insandık. Kalbimiz ne kadar taş olsa da küçük bir kıpırtı, bir boşluk bulsa hemen beynimize iletiyordu. Ve biz birbirimize alışmanın ötesinde bağlanmıştık. Okan geliyordu sürekli gözlerimin önüne. Beni ilk bırakıp gittiğı zaman. Şimdi de bırakacaklardı. Çünkü öyle alışmışlardı. Ama ben onları yakamazdım. Nasıl da kızmıştım ona beni bıraktığı için... Sonra sadece bir saat içinde yine kızgınlığım geçmişti. Okan! Neden sürekli aklıma geliyordu? Neden en çok onu düşünüyordum? Neden gözleri ve bakışları aklımdan gitmiyordu? Ve neden şimdi bir başka hissediyordum? Burada tek başıma saatlerce kalmak bana iyi gelmemiştı sanırım... Uyumaya karar verdim. Eğer düşüncelerimden sıyrılabilirsem uyuyacaktım. O kadar zaman boyunca taşın üzerinde yatmıştım ve böbreklerimde muhtemelen büyük bir hasar oluşmuştu. Sürekli ağrıyordu...

“Hadi kalk bakalım.”bu ses sinirlerimi bozmuştu. Bu esmer olan adamın sesiydi. Ama önemsemedim. Demek ki bana yine onlar bakacaklardı.

“Nerelerdesiniz siz? Merak etmeye başlamıştım.”dedim ayağı kalkarak. Kollarımdan tuttu yine.

“Ne büyük şeref. Hanımefendi bizi merak etmiş.”dedi öfkeyle.

“Ne kadar sinirliyorsunuz bugün.”

“Ne kadar neşelisin bugün.”ondan sıkılmıştım. Eğlenceli gelmiyordu. Ve sonra odaya girdiğimizde Ersin’i gördüm. Beni karşısına oturttu esmer olan ve dışarı çıktı.

“Bugün nasılsın?”diye sordu gülümseyerek.

“Süper.”dedim alayla.

“Merak etmişim.”dedi. Ondan gözlerimi kaçırdım. Çünkü konuşmayacaktım.

Kimseyi kurtarmayacaktım.

“Peki bugün bize söyleyeceğin herhangi bir şey var mı?” diye sordu. Gözlerine baktım. Kayıtsız olmaya çalışıyordum.

“Diğer günlerde söylediklerimden farklı herhangi bir şey yok.” dedim Omuzlarımı silkerek. Kendi kendine homurdandı. Ve ayağa kalkıp hızla çıktı. Esmer olan girdi içeriye ondan sonra. Ellerimi arkamdan bağladı ve sarışın sırita sırita arkasından geldi. Esmer arkaya gitti. Ahh... Harika elektrik şoku.

“Beni ne kadar özlemişsiniz böyle.” dedim gülümseyerek. Adam bana hiddetle baktı ve önce bir kaç kere yumruk attı. Sanırım ona attığım dayağın acısı hala içindeydi.

“Fazla uzatma. Başla.” dedi esmere doğru. Ve sonra hissettim. Acıyla yanıyordum. Dayanamayarak bir çığlık attım.

“Orospu çocukları.” dedim bitirdiklerinde. Artık sözlerime cevap vermiyorlardı. Bir kez daha bedenime elektrik verdiler.

“Konuşacak mısın?” diye sordu sarışın olan bittiğinde.

“Konuşmayacağım.” dedim dişlerimin arasında. Ve sonra bayılana kadar devam ettiler.

Gözlerimi açtığımda yine aynı sandalyede öylece oturuyordum. Kafamı hızla salladım. Bu defa çok fazla canım yanmıştı. Beni bunlarla yıldırmaya çalışıyorlardı. Hala anlayamamışlardı beni. Ben bu şekilde daha çok öfkeleniyordum. Eski anılar doldu beynime. Karşımdaki aynalı camdan kendime baktım. Daha önce kendimi göremiyordum ama şimdi görmeme izin vermişlerdi. O zaman ki halimle şimdiki arasında ne büyük fark vardı. Dayak yediğim zaman en azından yüzüm yine de benmişim gibiydi ama şimdi... Şimdi bir ucubeydim... Neye benzediğim belli değildi. O güzel ve genç kızlar geldi aklıma mahzende olan. Ve sonra ölümler. Biranda beynime girdi bu düşünceler. Ellerimi başımın arasına aldım. Hayır! Konuşmayacaksın! Ama o sona doğru gidiyordum... Biranda ışıklar kapandı. Havaya baktım başımı kaldırıp... Şimdi bunun ne anlamı vardı ki? Sonra tekrar düşünemeye devam ettim. Gözlerimin önünden o kızlar gitmiyordu. Bu zamana kadar umursamadığım insanlar şimdi birden bire aklıma düşmüş ve beni zorluyordu. İnsafım, insaniyetim duygularım geri dönmüştü bir anda.

Peki ya ekip? Onlara bunu yapmak istemiyordum. Emre böyle şeylere hayatta gelemezdi. Akın ve Derman bir yere kadar dayanırdı... Okan hepsinden çok

dayanırdı ama ona da kıyamazdım. Vereceğim sadece o isimler vardı. Patron dediğimiz ve iki kere gördüğüm adamın ismini dahi bilmiyordum. Onları yakabilirdim ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Çoktan yer değiştirmişlerdi. Elimde ekibin adından başka bir şey yoktu. Onlar da zaten gerçek isimleri değildi ama istesem onları kolayca yakalatabilirdim.

Sonra beynimde bir fikir belirdi. İsim vermeden anlatırsam eğer... Bilmediğimi söyledim... Ve ekibin adını karıştırmazdım. Onlardan tek kelime dahi etmezdim... Bunu yapabilir miydim? Yine de kararsızdım. Hayır! Yapmamalıydım...

Sonra ışıklar yandı ve Ersin içeri girdi. Tekrar karşıma oturdu.

“Ne kadar iyi bir şey yapıyorsun değil mi? O insan görünümündeki hayvanları korumak için kendini yakıyorsun! Senden istediğimiz sadece bir isim... Korkma seni koruyacağız.” O an patladım... Biranda şartellerim atmıştı. Ve ben yine kopma noktasına gelerek bütün sinirimi kismaya başladım. Bu olmayacaktı. Olmamalıydı ama yaptım işte.

“Korkmak haa? Korkmak. Evet. Aslında korkuyordum. İyi bir kızken korkuyordum. Ama artık iyi değilim. Biliyor musun? Öyle korkuyorsun ki neredeyse altına işeyecek kadar. Tir tir titriyorsun. Yalvarıyorsun ama acımıyorlar... Sen bildiğini sanıyorsun. Sana söyleyeyim; bir bok bilmiyorsun. Eğer bilseydin ve eğer söylediğin gibi bir vicdan olsaydı sende geberip giderdin... Sonra... Sonra vazgeçiyorsun. Acınmaktan, korkmaktan... Benim canımı çok yaktılar ama neyi fark ettim? Hissizleşiyorsun. Bir süre sonra bünyenden ayrılıyor hepsi... Acı, umut, korku, herhangi bir duygu, sevmek, sevilme, aşk... Hepsi bitiyor... Ve senide kendileri gibi ucubeye çeviriyorlar. Ve sen geçmiş karşıma korkmaktan bahsediyorsun. Ben korkmayalı, o işleri geçeli çok oldu...” dedim konuşurken yüzüne kadar eğilmiştim. Tüm nefretimi üzerine yayıyordum.

“Peki, istediğimi verecek misin?” diye sordu sadece.

“Neden hep ben bir şeyler veriyorum. Hem de her seferinde bir zorlamayla. Neden kimse bana bir şey vermiyor? Ben kimseyi ilgilendirmiyorken neden ben birilerini umursamak zorundayım? Neden ben bir hiçim?” Bağırıyordum sesimin gücümün yettiğince.

“Sen bir hiç değilsin. Ve ben seni sandığından daha çok umursuyorum.”

“Palavra.” dedim ve kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım.

“Umursuyorum Nehir! Seni ve senin gibileri umursuyorum. Korkmadığını da biliyorum. Ve bu zamana kadar sorguya çektiğim insanlardan çok daha iyi olduğunu da ve bunu senden bu yüzden istiyorum.”

“Beni tanımıyorsun bile.”

“Burada gördüğüm bana yeter.” dedi ve yine ayağa kalktı... Yüzü asılmıştı... Ama ben ağzımdan köpükler saçarak konuşurken bir karar vermiştim... Kapıdan çıkmak üzereydi...

“Konuşacağım.” dedim ona fısıldayarak. Gözleri ışıldayarak bana döndü. Ve sonra hızla gelip karşıma oturdu.

“Teşekkür ederim.” dedi...

“Ama korktuğum veya kendim için değil. Ben artık bittim. Sadece bitmemiş, hayata yeni başlayanlar için konuşacağım.” dedim yumuşak bir sesle. Ondan hiçbir şey istemiyordum. İsterse müebbet versinler...

“Bunu biliyorum.”

“Ne çok şey biliyorsun” dedim sinirle. Gülümsedi bir an...

“Anlatacak mısın?” dedi gözlerime bakarak... Ve anlatmaya başladım. Önce Kerem’den bahsettim ve sonra Osman’dan... İlk olarak onu yakmıştım. Bunu her zaman istiyordum aslında... Başımdan geçen her şeyi anlattım orada ve mahzeni anlattım. Ve sonra ekibi geçip direkt patronu yaktım. Kendisini gördüğümü ama ismini bilmediğimi söyledim. Yanımda her zaman tanımadığım birlerinin olduğunu söyledim... Büyük patronu söyledim ama onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi... Yaptığım işleri tek tek anlattım. Hepsini...

“Peki, o maddeleri kim yapıyor?” diye sordu. Plastik bedenleri söylediğimde. Ya da silikonları.

“Onu bilmiyorum. Beden bana gelir bende giyerdim.”

“Anladım. Peki bir resimde yanında biri var. O kim?” diye sordu kaşlarını çatarak. Okan’ı soruyordu. Kalbim hızla attı o an... Kendimi toparladım bir süre.

“Onu tanımıyorum. O da beni tanımıyor. Sadece bir görüntü... Yaşlı bir sapık.”

“Anladım. Peki... Bu gücün nereden geliyor. Belli ki normal bir dövüş değil

yaptığın. Teknik bilgilerle dövüşüyorsun. Mutlaka bir eğitim almışsın.”

“Aldım evet. Patron dediğimiz kişinin adamlarından aldım ama sorarsanız kim diye yüzlerini bile hatırlamıyorum. Her gün onca insanla işim oluyor. Onlar mutlaka bir işte ölüp gidiyorlar. Bunun için doğru düzgün kimseyi tanımam.” Bana dövüşmeyi öğreten adam aklıma gelince gülümsemek istedim ama şimdi yeri değildi. Artık ondan daha iyi dövüşüyordum.

“Peki, nerede kalıyordun? Adresin yani...”

“Belirli bir adresim yok. Genelde ufak çapta moteller falan... Saklanabileceğim... Bu tür şeyleri, kimlik falan gibi... Onları umursamayan insanların yerlerinde.”

“Peki, sana iş olduğunu nasıl bildiriyorlardı?” dedi. Bu noktada biraz sustum.

“Haftanın bir günü postaneye giderim ve İzmir’de askerlik yapan bir erden mektup beklerim. İş o zarfın içinde yazılı olur.” Tanrım bunu nasıl atmıştım böyle.

“Ama bize hiç isim vermedin.”

“Veremedim. Her şey bu kadar gizli yani... Yardımcı olmaya çalışıyorum burada...”

“Anladım kızma. Senden bir şey daha isteyebilir miyim?” diye sordu.

“Evet. Gerçi ne söyleyebilirim söyledim.”

“Biliyorum. Ama bu daha farklı. BİR şekilde patrona ulaşmanı isteyecektim. Buradan bir iş çıkmadığını görmeleri için seni serbest bırakabiliriz. Zaten tanınacak halde değilsin. Konuşmadığına inanırlar... Sana ufak bir kamera yerleştiririz. Ya da küçük bir mikrofon... Bu şekilde onu anlayabiliriz... En büyük patronu.”

Bunu biraz düşündüm... Zorlu olacaktı. Ama madem bu kadar işin içine girmiştim bunu da yapabiliyordum. Zaten ekip için bir şey söylememiştim. Eğer büyük patronu yakalatabilirim onlar anlarlar ve büyük ihtimalle kaçarlardı...

“Tamam. Ne zaman çıkacağım?”

“Hemen bugün. Bir şey bul... BİR bahane. Onların yanına gidebilmek için. Çünkü hiçbir şeyde yanlarına gidemiyorsun. Ve onlara ulaşmaya çalış. Belki de

seni serbest bıraktığımızı anlarlar ve sana gelirler. Bunu iyi değerlendir... Hemen yanına gitmek istediğini söyle... Sana arabayı vereceğiz. Telefonun yoktu. Kimliğini de vereceğiz... Elindeki ilaçları ne yaptın peki?"

"Hava alanında çok kızdığım bir kadının çantasına attım. Umarım içmemiştir." dedim gülümseyerek. Bana şokla baktı...

"Neyse..." dedi sonra..."Yapabilirsin değil mi? Kaçmayacağına inanıyorum Nehir..."

"İnanabilirsin..."

"Biz görüntüyü aldığımızda seni hemen kurtaracağız... Sonra..."

"Sonra kodese değil mi?"

"Maalesef... Bunun için üzgünüm..."

"Benim için üzülme... Değmez..."

"Bu çok damardan oldu."

"Sanırım..." ikimizde gülümsedik.

Ve beni hazırladılar. Tayvan'a gitmeden önce üzerime aldığım ceketin parlak düğmelerinden birinin içine kamerayı yerleştirdiler. Mikrofon istemedim. Bana asla anlamayacaklarını söylediler. Çıkmadan önce yüzüme baktım. İğrenç görünüyordum ama bu işime yarayacaktı. Ve bana bir telefon vermişlerdi. Sesi kısık ama titreşimde olacaktı. Herhangi bir olumsuzlukta bana yardım etmeleri içindi bu. Yine içimde zerre kadar korku yoktu. Ama oraya kendim gideceğimi öğrendiğimde buna sevinmişim. Mutlaka ekibe haber vermeliydim. Herhangi bir şekilde mutlaka vermeliydim.

"Nehir... Kendine dikkat et. Çok kolay gibi geliyor ama bu adamlar maalesef büyük adamlar. Sen benden daha iyi tanıyorsun. Konuştuğunu bir şekilde anlarsa yanlarından kaçmaya bak." dedi.

"Tamam." dedim başımı sallayarak. Tek bir görüntü alsam yetecekti.

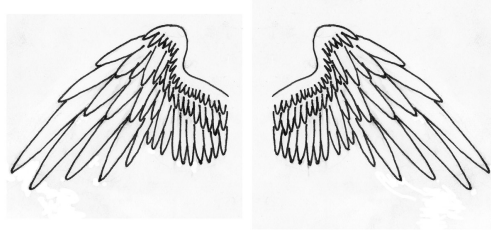
"Biz arkandan gelmeyeceğiz. Burada olacağız. Çünkü mutlaka takip edeceğimizi düşüneceklerdir. Şimdi bilgisayarlardan tüm birimlere serbest bırakıldığına dair bir mail gidecek. Yakınlarda bir emniyet müdürlüğü var. Oradan bırakılmış gibi görüneceksin. Belki seni onlar bulurlar. Nasılsa haber

onlara da gider.’’

‘’Anladım.’’ ve sonra merdivenlerden çıkmaya başladım. Uzun zamandır ilk defa iyi bir şey için hazırlanmışım. Bu sefer pislik avcısı olacaktım. Şimdi bu işi yaparken ne kadar mutlu olduğumu anladım. Kötü biriydim ,iyi işler yapmamıştım ama önceden...

‘’Ersin.’’seslendim ona... Bana dikkatle baktı.

‘’Ben iyi bir kızdım!’’ Genişçe gülümsedi. Ve sonra dönüp tekrar ilerledim.

16

Arabam kapının önünde duruyordu. Nereye gideceğim hakkında hiç bir fikrim yoktu. Ama onları bir şekilde bulmak zorundaydım. İlk önce Şile'ye gitmeyi deneyecektim. Tabii gitmeden önce şansın bende yana olmasını dileyerek ekibe bir haber verecektim. Ama nasıl yapacaktım? Tanrım berbat bir durumdaydım. Zaten her yanımda ağrıyordu. Kemiklerimi kırılmış gibi hissediyordum. Ayağım gaza yüklenirken ben acıyla bağırarak istiyordum. Yaptığım her hareket canımı yakıyordu. Sonra bir kafe gördüm. Kamera üzerimde takılıydı ve her hareketimi izliyorlardı. Ama bir şekilde bunu yapacaktım. Arabayı otoparka çektim. Arkada duran pardösüyü aldım elime. Ne de olsa hava soğuktu. İçeriye girdim. Sonra çevreyi sadece gözlerimle taradım. İnsanlar sanki bir yaratık görmüş gibi bakıyorlardı. Ve sonra istediğim şeyi gördüm. Bir bilgisayar. Ama ilk önce menüyü bir göstermem lazımdı beni izleyenlere.

Garson geldi ve siparişimi aldı. Üç tane hamburger istemiştım... Büyük boy patates kızartması... Bunu özlemiştim. Garson bir an şaşırarak baktı ve sonra ilerledi. Üzerime pardösüyü giyip kamerayı kapadım. Ve sonra ayağa kalktım. Bilgisayarın bulunduğu masaya doğru ilerledim. Biri oturuyordu.

“Selam.” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Buyurun hoş geldiniz.” dedi adam.

“Bilgisayarınızı kullanabilir miyim? Benim telefonumdan işlem yapamıyorum.” dedim yine gülümsemeye çalışarak.

“Tabii. Tabii. Buyrun.” dedi adam ve hızla kalktı. Yalnız kaldığıma

sevinmişim. Herkes tarafından. Şansın benden yana olmasını diledim tekrar. Umarım hatırladığım telefon hattını hala acil durumlar için kullanıyorlardır.

Ve Emre'den öğrendiğim şeyleri uygulamaya başladım. Birinin telefon hattına girdim ve mesaj bölümünü açtım hızla.

“Selam çocuklar... Üzgünüm ama civeciviniz öttü. Şu an büyük patronu yakalatabilmek için gidiyorum. Gerçi nereye gittiğimi bilmiyorum. Neyse... Bence artık sizin yaşamak istediğiniz hayatı yaşamak için sizden sonra gelecek olan ekibi beklemeyin... Bir sürü paranız var ve artık onu işletin :) Sizin adınızı vermedim... Ben yandım nasıl olsa... Kaçarı yok bu işin... Ama siz kaçın. Gidin buralardan... Ve gerçekten kendinize bir hayat kurun... Evet. Sanırım bu kadar. Haa birde... Sakın korktuğumu düşünmeyin! Ötmemin nedeni çok başka...”

Yine de beni korkak olarak bilmelerini istemiyordum. Bilgisayarı iki gün öncesine yükledim. Ayarlarıyla oynadım. Kapandı ve tekrar açıldı... BİR süre daha bekledim ve çocuğun hafızamda tuttuğum işlemlerini tekrar açtım. Bilgisayar ne kadar bakarlarsa baksınlar asla yaptığım işlemi göremeyeceklerdi. Ve sonra teşekkür edip masama oturdum. Pardösüyü çıkardım. Ve siparişlerim geldi. İştahla hepsini yedim.

Ve sonra kalkıp yoluma devam ettim. Hangi yolda olduğunu bilmiyordum ama hızla gidiyordum. Sonra kırmızı ışıktı durdum ve müzik açmaya karar verdim. Cama hızla vurulduğunda birden sıçradım.

“Abla sileyim mi?” dedi bir çocuk.

“SİL tabii.” dedim bende ve cam kapanmadan bir kağıt düştü içeriye.

Kağıdı açıp okudum. BİR sokak adı vardı ve buraya oldukça yakındı. Oraya girdiğimde arabayı terk etmemi ve orada bulunan kamyonetin kapalı bagajına hızla binmem gerektiği, kamyonetin rengi kırmızı ve kasadaki brandası mavi... Sadece bunlar yazıyordu. Acaba bunları yazan bizim ekip miydi? Onlara ne kadar güveniyordum ki büyük patronu yakalatmaya gittiğimi söylemişim. Kolaylıkla beni ele verebilirlerdi de... Omuz silktim. Artık ne olacaksa olsun!

Yeşil ışık yandığında çocuğa yüklü bir miktar verdim. Gözlerini şokla açtı. Ona gülümseyip gazı kökledim. Ve söyledikleri sokağa doğru hızla ilerledim. Çok fazla hızla, sanki biri beni kovalıyormuş gibi. Kamyoneti gördüğümde arabandan hızla inip, kasasına atladım. Kasada ki yüzü görünce şaşırmışım.

“Patron?” dedim şaşkınlıkla. Ve araba hareket etti.

“Merhaba Nehir. Seni serbest bıraktıklarını görünce senin için bir şeyler yapabileceğimizi düşündük. Büyük patronun isteği.” dedi sırtarak. Kasadaki banklarda oturuyorduk.

“Ne gibi bir şeyler?” diye sordum.

“Anlatacağım... Sana ne yapmışlar böyle, Tanrım!” dedi bana doğru eğilerek.

“Önemli değil.” dedim.

“Konusmadığına inanmıyorum. Bunu nasıl başardın? Nerede olduğunu bile bilmiyorduk.” dedi gözlerini kısıp bana baktı.

“Emniyetteydim. İlaçları götüremedim... Başaramadım... Özür dilerim.” dedim gözlerimi kaçırarak. Sanki buna çok üzülüyordum.

“Merak etme, biz hallettik.”

“Nasıl?”

“Kadını takip ettik sen yakalanınca... Yani seni de gözetleyen birileri muhakkak var! Sonra onun gittiği ülkeye peşinden gittik ve dalgın olduğu bir anda çantasını alıp kaçtık. Bu kadar.” dedi ellerini birbirine çarpıp.

“İyi buna sevindim. Peki, şimdi ne olacak?” diye sordum. İçerisi karanlık sayılırdı. Kameradan yüzünü görüp görmediklerini bilmiyordum.

“Sen artık deşifre oldun. Bizimle çalışamayacaksın. Bunun için çok fazla üzgünüz. Yerine biri ekibe katıldı bile. Ama sanırım biraz fazla uzun sürecek eğitimi. Bizimkiler sürekli burun kıvrıp duruyorlar. Nehir olsaydı şöyle, Nehir böyleydi...” Gülümsedi... “Ama başka çaremiz yok. Seni göndereceğiz... Çok paran olacak ve her imkanın. Artık değiştirmeyeceğin bir kimliğin olacak. Bize bu kadar hizmet edip, böyle bağlı olduğun için bir teşekkür sadece. Adına açtığımız hesaba yattı bile paran. Bugüne kadar kazandıklarının toplamı kadar diyebilirim.” dedi yine gülümseyerek. Çok umurundaydı sizin paranız. Sanki bir işime yarayacaktı. Ekibe yeni kız alınmıştı demek...

“Büyük patronla görüşmek istiyorum.” dedim düz bir sesle.

“Bunu yapamam. Biliyorsun.”

“Ben onunla görüşmek istiyorum.”

“Ama neden?”

“Neden mi? Hala soruyor musun? Biri beni ispiyonladı. Adamlar neredeyse her şeyi biliyorlardı o gün yapacağım işe dair. Ama neyse ki ilaç yoktu yanımda... Ve onca işkence... Aklımı kaybediyordum. Büyük patronu görmek istiyorum. Hem de hemen.” dedim öfkeyle..

“Anlıyorum Nehir ama-“

“Hemen dedim. yoksa ..”

“Yoksa ne?”

“Seni burada öldürürüm. Ve bunu yaparım!”

“Tamam. Tamam dur... Arıyorum hemen.”

Ve gözleri korkuyla büyümüş telefonda bir numara çevirdi. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Söylediklerimi ve onu tehdit ettiğimi anlattı. Kahkahasını oturduğum yerden duyabiliyordum. Gözlerimi kısıp, ona baktım telefonu kapadıktan sonra. Bana gülümsedi...

“Patron sana hasta zaten...” dedi kıkırdayarak. “Gidiyoruz. Seninle görüşmek için bir yer ayarlıyor. Bana mesaj gelince oraya gideceğiz.” dedi.

Başımı salladım. Bir süre ilerledik. Sonra beklediğimiz mesaj geldi. Patronda bir mesaj çekti.

“Bu da şoföre.” dedi ve biz yön değiştirdik. Hattı çıkardı telefondan ve kırıp attı. Telefonu da attı. Ama bende telefon olduğundan haberi yoktu. Zaten gittiğimiz yönü takip ediyorlardı muhakkak. Gözlerimi kapayıp arkama yaslandım. Böylece yüzü daha net görülebilecekti. Ama önemli olan büyük patrondur. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Bir ara sadece bir anlık uyuyakalmıştım. İçim geçmişti. Patron bana seslendi. Yine şehir dışında olduğunu tahmin ettiğim büyük bir yere geldik. Geniş bir alanda fabrika gibi bir yer.

Patron koluma girdi. Ona sinirle baktım ama o gülümsedi. Araba hızla uzaklaşıp gitti. Ve biz açılan büyük demir kapıdan içeri girdik. Boş bir fabrikaydı burası. Bir sürü koruma vardı. Ancak on tanesini sayabilmıştım. Ve ortalarında kısa boylu, şişman bir adam. Çok çirkindi. Yanına yaklaştıkça sırtması genişliyordu. Ve sonra onu tanıdım. “Buna inanamıyorum.” dedim içimden. Dışarıdan

bakıldığında oldukça kayıtsızdım. Kamera mutlaka görüntü alıyordur ve benim gibi, onlar da bu adamın kim olduğunu biliyordur. Türkiye'nin ve dünyanın sayılı iş adamlarından... Fakir babası, insan ve hayvan sever... Türkiye'ye her şeyden daha çok bağlı olduğunu söyleyen iş adamı... 'Ediz Kuloğlu.' Bu beni şok eden ilk olaydı... Buna inanamadım. Bu nasıl olurdu?

“Selam Nehir’ciğim.” dedi bana yaklaşıarak.

“Merhaba efendim.” dedim bende gülümsemeye çalışarak.

“Nehir’ciğim, öncelikle sana teşekkür etmek istiyorum. Bizimle uzun süre çalıştın ve birçok işte kendini ve bizi kurtarmayı başardın. Artık bizimle olmayacağını biliyorsun. Tanrım sana ne yaptılar böyle güzelim.” dedi ve yanağını okşadı. Kendimi bir an geri çektim.

“Korkma” dedi yumuşak bir sesle.

“Korkmuyorum.” dedim yine gülümsemeye çalışarak.

“Evet. Sen korkusuzdun değil mi? Beni görmek istemişsin. Buna çok memnun oldum gerçi ama nedenini de merak ettim.” diye sordu gözlerini kısarak.

“Beni biri ispiyonladı. Ve bu sizin içinizden biri! Bunu bana açıklamanızı istiyorum.” dedim sinirle. Bunu gerçekten merak ediyordum.

“Evet. Maalesef böyle talihsiz bir olay oldu.”

“Peki, onu buldunuz mu? Cezalandırdınız mı?” diye sordum öfkeyle.

“Maalesef bunu yapamadım tatlım. Ben sizin patronunuzum evet ama benim patronum da seni ispiyonlayan kişi. Yani karım.” dedi üzgün bir ifade ile.

“NE?” diye bağırdım şaşkınlıkla.

“Evet güzelim. Doğru duydun.”

“Ama neden?”

“Çünkü sana olan hayranlığımı biliyor. Kadınları bilirsin... Gerçi sen farklısın ama kıskançlık her şeyin üzerindedir.”

“Beni sadece bir kıskançlık uğruna yaktı öyle mi?”

‘‘Evet.’’

‘‘Ya konuşsaydım? Ya sizi ele verseydim.’’

‘‘Beni ele veremezdin. Vereceğin sadece ekip olurdu. Ve biz onları çoktan öldürmüş olurduk. Ama bir süre ortalığı dinledik nerede olduğun bilinmese de hiç bir ses çıkmadı. Yanii konuşmadın. Teşekkürler.’’

‘‘Rica ederim. Bir kaç kere ölümden dönmüşüz, elektrik şoku yemişiz, dayak yemişiz, coplanmışız... Ne demek canım...’’ dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Bir şeyler bekliyordum. Onu görmüşlerdi muhakkak.

‘‘Seni en kısa zamanda ufak bir yolculuğa çıkaracağız.’’ dedi gülümseyerek. Gözleri bizim patrona kaymıştı. Bir an ürperdim. Ufak bir yolculuk. Acaba beni nereye göndermeyi düşünüyorlardı. Gerçi kendi yolculuklarından haberleri yoktu.

‘‘Ama önce seninle bir akşam geçirmek isterim. Hem de çok isterim. Geçen sefer çok şanssızdım.’’ dedi elini saçıma uzatarak. Üzerinde bir palto vardı. Tek eli cebinde duruyordu.

‘‘Bir an önce gidersem daha iyi olur’’ dedim dişlerimi sıktım sonra. Ve aynı anda bir telefon çaldı. Bizim patronun telefonuydu. Biraz önce bir tanesini kırıp atmıştı. Kim bilir kaç tane hat kullanıyorlardı.

‘‘Ne? Nasıl olur? Siz ciddi misiniz? Osman yıllardır orada, daha bir kez bile bir iş gelmedi başımıza...’’ Ve gözleri bir anda bana kaydı. Bir iki adım patrona yaklaştım onu dinliyormuş gibi. Büyük patronu gördükleri anda harekete geçmişlerdi. Tabii ki beni düşünmeden direkt saldıracaklardı. Birazdan burası da karışacak gibi geliyordu artık. Yine de planlar hızla geçiyordu kafamdan... Ama hepsi bir engele takılıyordu düşündükçe. Buradaki herkes silahlı ve en iyilerdi...

Ediz Bey’e biraz daha yaklaştım. Patron hala telefonda konuşuyordu. Fabrikanın içerisi oldukça büyük makinelerle doluydu. Hepsini gözden geçirdim... Aşağıya doğru merdivenler iniyordu ve yukarıya çıkanlar da vardı...

Patron telefonu kapatıp hızla bana döndü... Sonra Ediz Bey’e...

‘‘Ediz Bey, biraz konuşabilir miyiz?’’ diye sordu.

‘‘Sorun büyük mü? Küçük mü?’’ diye sordu Ediz bey yanına ilerlerken.

‘‘Oldukça büyük’’ dedi o da.

Ve sonra duyamayacağımız kadar ileri gitmişlerdi. Adam bir anda arkasını hışımla döndü ve bana baktı. Hiç tepki vermedim. Sonra yine önüne döndü... Ben korumaları kesiyordum o an. İkisinin silahı elinde duruyordu. Ve bana oldukça yakınlardı, diğerleri kapı tarafında bekliyorlardı. Fabrikanın arka çıkış kapısını gözüme kestirmiştim. Yukarıda çatı ve duvar bitiminde açıklık vardı. Biraz zorlarsam oradan çıkabilir miyim diye bakıyordum ama bana bir ip lazımdı ve bende de, bana yaracak hiç bir şey yoktu.

“Nehir’in uçak biletini ayarlayın arkadaşlar.” dedi patron keyifli bir sırıtmayla...

“Ama hemen değil... Biraz bekleyelim...” dedi Ediz Bey ve yanıma geldiler tekrar. Ne yapıyordu bu adamlar böyle? Sonra patronun başını salladığını gördüm.

“Ne yapıyorsunuz? Bırak beni!” dedim bağırarak beni soymaya çalışan korumaya.

“Sadece üzerini arayacaklar.” dedi patron.

“Buna ne gerek var?” diye sordum hala direnerek.

“Osman’ı yakalamışlar... Ve tüm ekibini, kızlarını, mahzenlerden başlamışlar önce... Sonra tek tek maşaları yakalıyorlarmış... Acaba bir anda ne oldu da herkes birden yakalanmaya başladı. Şimdi ekibi bekliyoruz... Umarız onlar da yakalanmaz.” dedi Ediz Bey. Ekip ile aramda bir şekilde bağ olduğunu tahmin ediyor olmalıydı.

Hiç sesimi çıkarmadan öylece duruyordum. Sonunda üzerimdekileri çıkarıp beni aradılar. Her yanımda cop izleri, kırmızılıklar, morluklar vardı... Ediz Bey bunları görünce hızlı bir nefes çekti içine.

“Ne oldu? Korktun mu?” dedim Ediz Bey’e bağırarak.

“Sadece iğrenç görünüyorsun.” dedi suratını buruşturarak.

“Bu halimle bile senin o ispiyoncu ve kıskanç karından çok daha güzel olduğuma eminim.” dedim bağırarak. Artık anlamışlardı nasıl olsa. Yolculuk dedikleri de öteki dünyaya gitme hazırlığıymış. Çok korktum! Zaten ekipte yeni bir kızla çalışıyormuş. Ama beni unutamamışlar. Buna gülümsedim.

“Bırakmayın bunu.” dedi Ediz Bey ve çıkış kapısına doğru ilerledi.

“Git bakalım nereye kadar?” diye bağırdım arkasından. Önce bana yarım dönerek baktı, sonra “Bitirin şunun işini” dedi...

“Senin işin bitince yüzünü göremeden ölüp gideceğime yanıyorum.” dedim kahkaha atarak.

Arkasını döndü... Aynı anda fabrikanın dışından araba sesleri duyuluyordu. Ve sonra bir siren sesi... Gelmişlerdi...

“Kaç bakalım... Nereye kadar kaçacaksın?” diye bağırdım yine.

“Getirin onu bana.” dedi bana doğru hızla gelerek. Dışarıda siren sesleri gittikçe artıyordu. Beni kollarımdan tutup ona doğru ittirdiler. Saçlarımdan kavradığı gibi demir kapıdan kafamı çıkardı.

“Defolun... Yoksa işi biter. Hem de hemen.” dedi.

“Sen ne kadar geri zekalıymışsın. Ben onların umurundayım sanıyorsun değil mi?” dedim kafam dışarıda.

“Bırakın onu ve teslim olun Ediz Bey. Kaçmak gibi bir şansınız yok.” Ersindi... O kadar siren sesi çıkmıştı ama sadece iki araba vardı.

“Sana öyle geliyor.” dedi Ediz bey. Saçımdan çekip beni içeri çekiştirirken bir anlığına Ersin’in yüzünü gördüm. Endişeli gibiydi.

“Ahmet. Aşağıdan gidelim daha içeri girmezler, korumalar kalsın burada, biz o arada tüyeriz. Lanet olsun adım çıktı ortaya.” dedi Ediz Bey. Korkuyla büyümüş gözlerine bakınca gülmeden edemiyordum.

“Ama Ediz Bey... Ben size söylemiştim... Kabul etmeyecektiniz bu paçozu...” dedi bizim patron, yani Ahmet...

“Ama ettim Ahmet. Bunu mu tartışacağız şimdi?” diye bağıırıyordu. Sonra bir takım sesler daha duyduk. Hızla gelen bir arabanın sesini... Delirmiş gibi çıkan fren seslerini duyabiliyorduk.

“Ediz Bey, artık çikalım mı? Neredeyse girecekler içeri.” Ahmet oldukça korkmuş görünüyordu.

“Ahmet, çıkarız... Şimdilik sadece bağıırıyorlar bak. Önce birisinin diz çöküp beni öldürmeyin diye yalvarmasını istiyorum...” dedi Ediz Bey, sonra o iğrenç

tozlanmış, pisliğe bulanmışlıktan görünmeyen gözleri bana döndü...

“Neyse, yine de sağ ol.” dedi bana. Koruma beni yere diz çöktürdü. Yüzümü buruşturdum.

“Hadi Nehir’ciğim... Yalvar bana, belki seni bırakırım.”

“Ben sen miyim dingil. Sen ilk önce karından korkmamayı öğren sonra mafyacılık oyna!” Bir kahkaha attım sözlerimin arkasından. Hele şükür ölecektim galiba?

“Ver Ahmet şu silahı.” dedi sinirle. “Sen görürsün şimdi.” Çocuk gibi bir adamdı bu. Sanki burada oyun oynuyorduk.

“Göster bakalım ne göstereceksen!” Dedim hala dizlerim yerde koruma saçından tutmuş aşağı bastırıyordu. Ve sonra saçlarımı geriye çekmeye başladı.

“Vursana lan! Ne bekliyorsun?” diye bağırdım dişlerimin arasından. Polisler hala bağıryorlardı dışarıda. İçeri neden girmediklerini merak etmişim.

Ediz Bey emniyetini açtı silahın. Mermiyi namluya sürdü ve tetiğe bastı...

Gözlerimi kapayıp bekliyordum ama hiç bir şey olmamıştı. Ben ölmenin ne kadar acısız olduğunu düşünürken, Ediz bey bağırmaya başlayınca gözlerimi açtım. Elinden kanlar akıyordu ve silah yerde duruyordu. Ona şokla baktım.

“Nehirrrrr!!!” diye bir ses duydum... Çok tanıdıktı... Gülümsedim o an...

“Selam çocuklar” dedim bağırarak. Ses geliyordu ama nereden geldiğini anlayamamıştık.

“Bunlar... Ekip değil mi?” dedi Ahmet.

“Çabuk gidiyoruz. Hemen.” dedi Ediz Bey. Sonra korumalarına döndü. “Bitirin işlerini.” Aynı anda fabrikanın ön kapısı açıldı. Ve Ediz Bey olduğu yerde dondu kaldı. Ahmet’te öyle. Ama korumalar boş durmadı. Herkes silahına davranmıştı. Bir sürü iş makinesinin arkasına saklanmışlardı. Ben kendimi yere attım ve gözlerim çatıdaki aralığa kaymıştı. Orada bekliyorlardı. Akın korumaları vuruyordu. Polislere yardım ediyorlardı. Okan aşağıya atlamış, kimseye görünmeden bana ulaşmaya çalışıyordu. Emre de bile silah vardı. Derman’ı görememişim. Ediz Bey’in korumaları arttıkça arttı. Nereden geldiklerini anlamıyordum bile. Polisler zor durumdaydı.

Ve ben, Okan'ın yanına gidebilmek için ayağa kalktım. Göz göze geldik, saklandığı büyük bir makinenin arkasından bir fırsat kolluyordu. Gözlerinde acı vardı, üzüntü ve beni gördüğü anda gördüğüm sevinç hepsi bir aradaydı. Ona gülümsedim. Yanına nereden geldiğini anlayamadığım Derman geldi. Ben hala Okan'ın gözlerine bakıyordum. Derman deli gibi bağıırıyordu ama sanki bir el beni olduğum yere çivilemişti... Bunlar sadece birkaç saniye içinde oluyordu. Her şey öyle hızlıydı ki...

Elleriyle bana yere yat diyorlardı ama ben hala öylece Okan'a bakıyordum...

“Nehir” dedi dudaklarını kıpırdatarak “Lütfen... Yere yat.” yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Sonra olduğu yerden bana doğru hızla koşmaya başladı. Ben yatamadan herhangi bir silahtan çıkan kurşunu göğüs kafesime yemiştım. Ve bir tanede bacağıma... Yere düşmeden bir tane de karın boşluğuma yedim sanırım... Ve sonra Okan'ı gördüm... Kolları arasındaydım... KİM nerede ne yapıyor haberim yoktu.

“Gitme... Dayan...” dedi Okan.

“Okan...” dedim beni yerde sürüklüyordu.

“Nehir yorma kendini. Seni kurtaracağım.” Ve gözlerimiz değdi yine. Derman da yanımıza geldi.

Sanırım ölmeden önce bir şeyi daha fark ediyordum. Ben çocukları sevmiştim ama bana acı, öfke ve hayranlıkla bakan bu gözlerin sahibine aşık olmuşum... Belki bunu biliyordum ama beynimde geriye itmişim... Evet ben aşıktım... Ama kendimle ilgili her şey gibi onu da geriye itmişim.

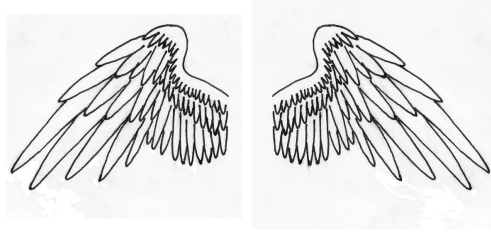
“Manyak olduğunu biliyordum da... Bu kadarını bilmiyordum.” diye söylendi Derman. Ona hareket çekecektim ama beceremedim. Sanırım ölüyordum.

“Nehir... Aç gözlerini. Gideceğiz. Nehir... Derman tut. Çabuk.” Okan bağıırıyordu avazı çıktığı kadar.

Sonrası mı?..

Ölmeden sadece kısa bir an önce aşık olduğumu anlamışım... Hem de sevdiğim adamın kollarında ölmüşüm. Sanırım Tanrı'nın bana biçtiği mutluluk buydu. Sesler gittikçe yankılanıyordu içimde... Kimin ne söylediğini, kimin kimi vurduğunu anlayamıyordum. Ve sonra...

Karanlık her şeye galip geldi...

17

‘‘Türkiye, büyük bir şokla çalkalanıyor sayın seyirciler. Hepimizin sevdiği, gönüllerde taht kuran iş adamı, Ediz Kuloğlu, bugün emniyet birimlerince yakalandı. Birçok suikast, uyuşturucu şebekesi kurmak ve yönetmek gibi suçlarla karşı karşıya. Yakalanmasında emniyet güçlerine yardım eden ve hayatını kaybederek şehit olan ‘‘Elif Ulu’’nun cenazesi bugün kaldırılacak... Uzun zamandır peşinde koştukları bu davada Elif Ulu sayesinde birçok genç kızımızın hayatı kurtuldu...’’

‘‘Duydun mu hanım... Kızımız şehit olmuş.’’ dedi Rasim Ulu. İçinde yanan büyük yangın onu sarmalamıştı. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu.

‘‘Bütün suç bizim. Biz onu istemedik. O da bir daha aramadı.’’ dedi Ayşe Hanım hıçkırıqlarla. Sonra birbirlerine sarılıp kendi suçlarının nelere mal olduğuna ağladılar.

Evlatlarının özlemine ağladılar...

‘‘Türkiye, büyük bir şokla çalkalanıyor sayın seyirciler. Hepimizin sevdiği, gönüllerde taht kuran iş adamı, Ediz Kuloğlu, bugün emniyet birimlerince yakalandı. Birçok suikast, uyuşturucu şebekesi kurmak ve yönetmek gibi suçlarla karşı karşıya. Yakalanmasında emniyet güçlerine yardım eden ve hayatını kaybederek şehit olan ‘‘Elif Ulu’’nun cenazesi bugün kaldırılacak... Uzun zamandır peşinde koştukları bu davada Elif Ulu sayesinde birçok genç kızımızın hayatı kurtuldu...’’

“Bunu nasıl yaptım hala inanamıyorum... Kendimi asla affetmeyeceğim!”

“Türkiye’nin gizli örgütlerinden birinin başı olan Ersin, hala o günde kalmıştı. Şimdi televizyonda haberi görünce yine yaptığı aklına geldi... Ama Elif’e gönülden bağlı olduğuna da emindi. Onun sayesinde hem onları yakalamış, hem de terfi almıştı...

“Belki de uyanmayacak... Artık bunu da düşünmelisin Okan.”

“Uyanacak! Biliyorum! Ve onu bekliyorum...”

“Ne hali varsa görsün, bırakın “

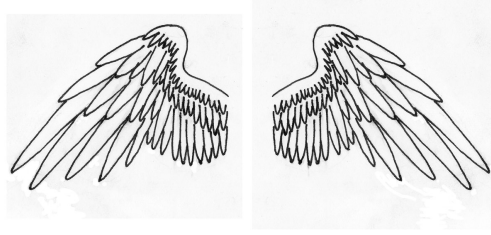
“Derman, ölmedi, yani hala şansı var.”

“Biliyorum Okan ama senin böyle yatağın başına yapışıp sadece ona bakman gerekmiyor... Biz de en az senin kadar aramıza dönmesini istiyoruz..”

“Biliyorum. Ama her gün daha zorlu oluyor.”

“Bruce’cuğum yanlış anlama ama, eğer Nehir uyanırsa, seni hangi katta olduğumuza aldırmadan aşağıya atar... Sen aşık olunca ne kadar mallaşıyorsun...”

“Emre... Biraz sabret.”

18

Bir şeyler duyuyordum ama uzak bir yerden geliyor ve yaklaşınca sesler parçalanıyordu sanki. Bir türlü odaklanamıyordum... En son ne olmuştu? Ben ölmüştüm. Ama şu an sadece karanlık vardı, kendimi bu karanlıktan kurtarmak istedim. Biraz zorladım. Ama olmuyordu bir türlü. Hadi Elif... Hadii...

Sonra ışık parçaları gözlerime çarpıp beni rahatsız etti.

“Nehir” Hayır... O da mı ölmüştü? Aydınlığa hızla açtım gözlerimi. Okan’ı gördüm.

“Emre, Derman, Akın!” diye bağırdı arkasına dönüp. Sonra yüzünde kocaman bir sırıtmayla tekrar bana döndü. Sesimi bir şekilde bulmam gerekiyordu. Yoksa hepimiz öldükte benim mi haberim yoktu? Burnumun içinde bir şeyler vardı ve beni oldukça rahatsız ediyordu. Ellerimi ona götürecekken Okan elimi tuttu.

“Hayır tatlım. Nefes alman için lazım o.” dedi yumuşacık bir sesle. Yüzümü buruşturdum. Her yerimden borular geçiyordu.

“Geçecek. Daha kötüsü de olabilirdi. Aramıza döndün ya...”

Gözümünden düşen yaşa engel olamadım. Yavaşça elinin tersiyle düşen damlayı yakaladı. Sonra gürültüler duydum. Ayak sesleriydi.

“Geliyor bizimkiler.” dedi gülümseyerek. Gözlerimi kapadım, ağırlaşmışlardı. Sonra hızla alınan bir nefes duydum.

“Lanet olsun Okan. Biz de Nehir uyandı sandık.” dedi Emre gülümsemeye çalıştım. Bazı şeyler değişmiyordu tabii ki. Ve sonra yavaşça açtım.

“Ahh... Cıvcivimmm! Uyanmışsın...” dedi yanıma yaklaşıp Okan’ı itti. Okan’ın kısık sesle bir küfür ettiğini duyar gibi oldum. Arkasından Derman ve Akın’ı gördüm ayakucumda. Gülümsüyorlardı.

“Nasılsın? Ağrın var mı? Sana ne yapmışlar öyle? Yaralarını zor geçirdik... Her yerin morarmıştı-“

“Emre kes sesini!” diye bağırdı üçü birden. Buna güldüm ama canım yandığı için tekrar yüzümü buruşturdum. Emre dudağını ısırdı.

“Senden umudumu kesmeye başlamıştım” dedi Derman. Sonra başparmağını havaya kaldırıp bana göz kırptı.

“Nehir, uzun zamandır hiçbir şeye bu kadar sevinmedik biz.” dedi Akın. Onlara sadece gülümsedim.

“Ne kadar... Zamandır” Boğazım yırtılmış gibiydi. “Buradayım?” diye sordum. Okan yanıma oturdu tekrar.

“Bir buçuk aydır böylesin.” dedi üzüntüyle.

“Evet. Ameliyatın çok sağlıksız bir ortamda oldu, çok kan kaybetmiştin, açıkçası yaşacağın bile çok düşük bir ihtimaldi.” dedi Derman. Emre, Akın ve Derman bir sandalye çekip ayakucuma oturmuşlardı. Gülümsedim önce.

“Kendimi öbür tarafta sanıyordum. Sizi görünce bir anda şaşırdım.” buna kıkırdadılar.

“Hayır, canım.” dedi Okan sonra. Yavaşça elimi tuttu. “Dünyadayız ve ölmedik... Gerçi ölsek de beraber olduktan sonra bir önemi yok.” buna gülümsedim Okan gibi.

“Daha girişten damara bağlandı bu. Eyvahhh...” Emre’ydi bu. Okan ona sinirle baktı. Akın Emre’nin ağzını kapadı eliyle.

“Her zaman ki Emre işte.” dedi Derman. “Şebek, lafını bilmez, sevimsiz, geveze...”

“Ben o şebeği böyle seviyorum.” dedim konuşabildiğim kadar... Emre, Akın’ın ağzındaki elini ittirdi. Göğsünü şişirdi.

“Kalk bakalım oradan Romeo. Yanlış yerde oturuyorsun.” dedi ayağa kalkıp.

“Emre, sabrımı zorlama” dedi Okan dişlerinin arasından. Ve Emre tehdidi açıkça görüp, usulca yerine oturdu. Ama benim aklıma bir şey takılmıştı.

“Romeo?” Acaba o da? Yok canım! Sende Nehir...

“Sonra anlatırız.” dedi Akın bana göz kırparak. Aslında öğrenmek istiyordum ama öğrenmem gereken başka şeyler vardı. Kaşlarımı çattım.

“Ediz Bey yakalandı mı?” diye sordum merakla.

“Onun işi bitti.” dedi Derman. “Tabii ki onun gibi türeyenler olacak ama o ve bizim patron ömür boyu çıkamayacaklar. Karısı kaçtı.” bu habere yüzümü buruşturdum. “Aynen. Zaten her şeyi karısı ayarlamış. Böyle işlere girmek de onun başının altından çıkmış.”

“Peki, biz nasıl kurtulduk?” diye sordum merakla.

“Nehir, daha yeni uyandın. Anlatırız, zamanımız bol.” dedi Okan yine elimi tutarak. Elinin sıcaklığı ve dokunuşu bana iyi geliyordu.

“Olur.” dedim. Okan elini çekerken, ben buna izin veremedim. Gücümün el verdiği kadar sıktım parmaklarını benden uzaklaşmamaları için. Diğerleri kıkırdadılar ve Okan kıpkırmızı oldu. Umurumda değildi. Buna ihtiyacım vardı. Sonra gözlerimi kapadım. Yorulmuştum.

“Bana biraz müsaade edin.” dedim gözlerim kapalı. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Konuşacak durumum yoktu.

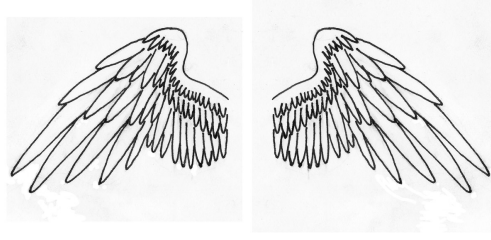
“Tamam. O zaman sonra görüşürüz.” dedi Derman.

“Lütfen artık her zaman ki Nehir ol. Çok özledim seni civcivim.” dedi Emre. Başımı salladım hafifçe. Ve Okan elimi bırakmak için kıpırdandı. Yine sıktım elini.

“Sen kal” dedim gülümseyerek.

“Gitmeye niyetim yoktu zaten. Memnuniyetle.” dedi Okan kulağıma eğilip. Kıkırdamalar eşliğinde odanın kapısı kapandı. Gözlerimi açtım ve Okan’ın gözlerine baktım direkt. Bir şey yakalayabilir miydim acaba? Oldukça sıcak ve samimilerdi. Ama başka bir şey göremiyordum.

‘‘Sen dinlen. Ben buradayım.’’ dedi diğ er eliyle sa  larımı ok  şayarak. Ve g  zlerimi kapadım. Uyumadım ama hareketsizce kaldım dakikalar boyu. Okan sadece elimi tutuyor ama hi   k  p  rdadı  nı duymuyordum. Bir ara   ok derin bir nefes alıp oflayarak d  şarı verdi. Nefesinin y  n  n   hesapladım ve g  zlerimi hafif  e araladım. Uyanık oldu  ğumu bilsin istemiyordum. Ve yakalanmamı  ştım... Pencereye g  zlerini dikmi  ş sanki film izliyor gibi ka  şlarını   atmı  tı. G  zlerimi yine kapadım...

19

OKAN ANLATIYOR

Okan, Nehir yakalanmadan önceki gece gözlerini sabit bir noktaya dikip sadece düşündü. Dışarıdan gören bir insan onu heykel sanabilirdi. Nehir'i düşündü. Sadece onu. Onu neden tanımak istediğini ve bedenine sinsice sızan o şeyleri düşündü. Duygular! Yıllar boyu korku dahil kalbiyle bir problem yaşamamıştı Okan, çünkü ona böyle emretmişlerdi. Her şeyden önce böyle eğitmişlerdi. Ama şimdi bunun böyle olmadığını anlıyordu... Nehir'le göz göze geldiklerinde sihirli bir el her seferinde bedenini yırtıp geçiyor ve o taş kalbe dokunuyordu. Sadece parmağının ucuyla... Hafifçe, yüksek bir voltajın tenine saniye bile sayılmayan bir zamanda değmesi gibiydi. Anlık bir çarpma yapıyordu. Ve sonra o gün! Nehirle dövüştüklerinde, dudakları sadece santimler uzağındayken, sihirli el onu uzun süre sarsmıştı. Ve o ne yapacağını bile bilmiyordu.

Bunu bir kez daha yaşamıştı. Nehir'i uyurken izliyordu, oysaki onu izlediğinin bile farkında değildi. O sihirli el yine kalbini tutup sarsmıştı. Bu elinden gelen bir şeyde değildi. Sadece takılıp kalıyordu gözleri. Ta ki o gözler bir anda üzerine sinirle dikilene kadar... Kelimelerini bile toparlayamadan kaçmıştı yanından... Ve salaklığına sinirleniyordu. Neden o kadar yıl sonra böyle şeyler olduğunu bilemiyordu.

Önce hayranlık vardı sadece. Onu ilk gördüğü gün hayran olmuştu. Gücünü sevmişti, direnişini sevmişti, sinirini sevmişti, aklını sevmişti... Ama sadece işlerine yaracağını düşündüğü için. Peki sonra... İçten içe kızıyordu ondan ayrı kalan zamanlara ve farkında olmuyordu bu anların...

Ve o gece, eğlenceli gecenin sabahında, saatler sonra Okan kendine ne

olduğunu bulmuştu. Aşık olmuştu...

İmkansızlığına kızdı, öfkелendi. Kıskançlıkla Kerem'i kaç kere aklından geçirdiğini bile unutmuştu... Eğer yaşıyor olsaydı büyük ihtimalle onu kendisi öldürebilirdi. Bu dereceye gelmiş ve buna şaşıırıyordu. Farkında olmayışına şaşıırıyordu. Okan hiç uyumadan duş alıp bir şeyler yedi. Canı oldukça sıkındı ve öğlen iş gelmişti. Nehir yine gidiyordu. O ise gitmesini istemiyordu. Ama kime, nasıl bir açıklama yapabilirdi ki? İmkansızlığın içinde en imkansız olandı bu. Ve sonra Nehir giderken... Onunla konuşmak istediğini söylemişti. Gerçi neden öyle söyledi, ne konuşacaktı bunu kendisi de bilmiyordu. Sadece söylemek için söylemişti. Aslında dilinin ucuna gelen çok başka sözcükler vardı ama onu asla söyleyemezdi. Bunun için dilini ısırdı...

Ve yine kaçtı...

Ve o yakalandı. Kaynar sular üzerine dökölüyormuş gibi oldu bir anda. Herkes üzgün ve öfkeliydi ama o bambaşkaydı ve bunu hiçbirisi anlayamıyordu. Evde kırmadığı vazo kalmamıştı. Sonra sustu, bekledi... Sadece her an haber çıkması için bekledi... Ve yeni bir kız! Yeni eğitimler!

Bunu istemiyordu artık Okan, diğerleri gibi şikayet edip duruyordu. Ve bu kız çok ağlıyordu. Onlar kızı başlarından def ettikleri gün, evin içinde sanki büyük bir yas vardı. Onlara çoğu kez evden ayrılmaları söylenmişti ama daha çok Okan'ın ısrarı ile kalmışlardı. Çünkü Nehir asla konuşmazdı...

Çok acil dedikleri durumlarda kullandıkları telefon titredi. Kimse umursamamıştı... Emre gidip telefonu aldı ve bir çığlık attı...

“Nehir... Nehir mesaj atmış!” diye bağırdı. Soluk soluğa yanlarına geldi. Okan ise sinirini aldığı kum torbalarını bırakıp elinde boks eldivenleri merdivenleri bir sıçrayışta atlayıp aşağıya indi. Heyecandan kalbi ağzında atıyordu.

“Ne demiş?” diye sordu hemen.

“Ötmüş... Bize gidin diyor. Bizim adımızı söylememiş. Ve şimdi büyük patronu yakalatmak için gidiyormuş. Ben bittim siz gidin diyor yani. Bir de korktuğunu düşünmememizi söylemiş.” Emre'nin de canı herkes gibi sıkılmıştı.

Okan ise yaşadığına sevinliyordu en azından. Ama onunla nasıl görüşebilirlerdi ki?

“Ne diyorsunuz?” diye sordu Derman kimseden ses çıkmayınca.

‘‘Bilmiyorum.’’ dedi Emre.

‘‘Gitmeliyiz. Onu alamayız. Onu almaya çalışırsak hepimiz yakalanırız.’’ dedi Akın.

Okan ise hiçbir şey söyleyemiyordu. Diğerleri hızla hazırlandılar. Arabaya koyacakları kocaman bavulun içi silah doluydu. Sadece bankadaki paraları ve silahları alacaklardı.

Her şeylerini toplandıktan sonra salonda durdular tekrar. Yine kimseden çıt çıkmıyordu. Okan gitmek istemiyordu ve gitmeyecekti de. Sadece onlarla kısa bir süreliğine ilerleyecek ve Nehir’in nerede olduğunu öğrenebilirse oraya gidecekti. Öğrenmese bile burayı terk etmeyecekti. Bunu onlara daha sonra söyleyecekti.

‘‘Ben Nehir’i bırakmak istemiyorum.’’ dedi Emre hepsine.

‘‘Bizde istemiyoruz Emre. Ama sonrası için bırakmak zorundayız. Belki daha sonra şansımız olabilir.’’ dedi Akın.

‘‘Ama bırakıyorsunuz.’’ dedi Emre yine.

‘‘Emre... Şu anda ne kadar olduğunu bilmediğimiz polisler onu takip ediyorlardır. Eğer şimdi onu almaya çalışırsak bizde yakalanırız ama Nehir güçlüdür eğer bunu da başarırsa bir yolunu bulup onu kaçıırız. Mahkeme çıkışı falan ayarlarız bir şeyler. Ama eğer bizde girersek o cendereye hepimiz yanarız ve kimseye faydamız olmaz. Anlıyor musun?’’ dedi Derman gözlerini hepsinin yüzünde dolaştırıyordu.

‘‘Tamam.’’ dedi Emre. Okan yine bir şey söylemedi. Onun Nehir’i bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Ve arabaya binip hızla ilerlediler. Okan ineceğini söyleyeceği anda telefonlarına yine mesaj geldi. Derman telefona gelen mesajı yüksek sesle okudu.

‘‘Bu fahişe ötmüş. Osman yakalanmış, sanırım sıra bizde. Ömerli ‘deki boş fabrikadayız. Eğer sorun olursa size çağrı çekeceğim. Yardımınız gerekebilir. Kızın kafasını uçuracak patron.’’ Son kelimeyi söylerken yutkundu Derman.

‘‘Durdur arabayı çabuk!’’ diye bağırdı Okan. Ama Emre durdurmadı... Hızla bir U dönüşü yapıp fabrika alanına doğru son sürat ilerledi. İleri sürüş eğitimi aldığı için birçok sürücünden daha iyi kullanıyordu arabayı.

“İsteyen söylesin. İndiririm. Akın ve Derman sizden bahsediyorum. Biz Okan’la Nehir için gidiyoruz. Sizin kararınız. Saygı duyarız giderseniz.” dedi ve dikiz aynasından Okan’a baktı. Okan ona şaşkınlıkla gülümsedi.

“Civcivimi yalnız bırakamam. Tamam senin sevdiğin türden değil benim sevgim ama o benim civcivim.” dedi Emre ve göz kırptı Okan’a. Okan bunu nasıl anladığını merak ediyordu.

“Öncelikle ben geliyorum.” dedi Derman. “Onun öleceği gibi bir şey yoktu biraz önce.”

“Aynen. Ben de geliyorum. Ve Derman haklı. Nasıl yapıyorsunuz bilmem ama duygularınızı ön planda tutmaya başladınız. Derman’ın söylediği gibi biz onu kurtarmak için gitmeyi seçmiştik.” dedi sinirle Akın.

“Ve şu sevme olayını biri bana açıklayabilir mi?” diye sordu Derman kaşları gözlerini kapayacaktı neredeyse çatmaktan.

“Anlayamadığın kısmı sor.” dedi Emre kahkahalarla.

“Tür kısmını anlayamadım. Sevginin türü de mi var? Ya seversin ya sevmezsin.” dedi Derman bir Emre’ye bakıp bir Okan bakıyordu.

“Ya da aşık olursun.” dedi Emre. Yine Okan’a bakıp. Okan’ın yüzü yanmaya başlamıştı. Diğerlerinin sesleri uğulduyordu kulağında.

“Ne?”

“Nasıl? Yani gerçekten mi?”

“Yok, yalancıkta Akın.” dedi Emre gülümseyerek.

“Demek sana söyledi ama biz bilmiyoruz öylemi.”

“Siz körseniz ben ne yapayım oğlum. Gerçi ben Okan’dan bile önce anlamıştım bunu ama neyse...” Emre bir anda havaya girmişti.

“Nasıl?” diye sorabildi Okan sonunda.

“Kolay... Seni hiç öyle salak salak hareketler yaparken görmemiştim. Haa birde Nehir’i uyurken izliyordun, ben sana seslendim ama duymadın bile. Sonra Nehir

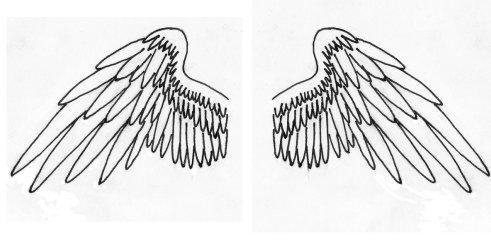
sana ne yaptı bilmem, odadan kaçarak geldin. Ve hep suskunsun. Yani Nehir olmadığı zamanlarda... İşte böyle anladım. Romeo...'ve sonra yine kahkahalarla güldü.

Okan diğerlerinin garip bakışlarına maruz kaldığı anda gözlerini kapayıp koltuğa dayadı başını... Kalbi yine alışık olmadığı bir şekilde zorluyordu göğüs kafesini, hem korku -Nehir'e bir şey olacak olmasından-, hem heyecan, hem de tarif edemediği bambaşka bir hisle...

'Demek aşk haa... Vay bee.' dedi Derman kıkırdayarak.

'Biz nasıl anlayamadık ki?' Akın da Derman gibi şaşkındı.

Ve sonra hızla Nehir'in ve diğerlerinin bulunduğu fabrikaya doğru ilerlediler. Fabrikaya yaklaştıklarında hepsi tüm duygularından arındılar.

20

“Bu ne yaa? Bunu mu yedireceğiz civcivime?” dedi Emre Akın’a dik dik bakarak.

“Beğenmediysen sen yap Emre. Elimden gelen bu!” Akın neredeyse Emre’yi dövecekti. Bu hallerine dayanamadım ve bir kahkaha attım.

“Benim için fark etmez. SİZ böyle yaparken açlıktan öleceğim.” dedim.

“Dışarıdan alıp geleyim ben en iyisi.” dedi Okan gülümseyerek.

“Nereden alacaksın Okan?” Derman gözlüklerinin üstünden baktı Okan’a.

“Ahh... Doğru yaa...” dedi Okan mahcup bir tavırla.

Bakımımı çok iyi yapıyorlardı. Gözlerimi hayata tekrar açmamın üzerinden iki gün geçti. Emre ağzıma sürekli bir şeyler tıkıp duruyordu. Okan’la birlikte her gün bir iki kere yeni evimizde geniş hole çıkıp yürüyorduk. Derman bana kitap okuyordu ve tabii ki rutin kontrollerimi yapıyordu. Akın yemekleri yapıyordu. Ama hepsi berbattı.

Diğerleri odalarında kalıyorlardı ama Okan benim yanımda kalıyordu. Bana hala neler olduğunu anlatmamışlardı ama bugün öğrenmeyi düşünüyordum artık. Tabii şu yemek kavgası biterse...

“Yeter artık !! Açım ben.” dedim çatılmış kaşlarımın eşliğinde. Emre, Akın’ın

elindeki tepsiyi alıp yatağın yanına geldi. Okan'a gözleriyle kaymasını işaret etti.

“Aslında ben de yedirebilirim.” dedi Okan yana kayarken.

“Ama ben yedireceğim.” dedi Emre ve kaşığı uzattı.

“Aslında artık ben de yiyebilirim. Kendimi şımarık bir çocuk gibi hissediyorum.” dedim dudaklarımı büzerek.

“Biraz şımar bence.” dedi Derman bana göz kırparak. Ben onları odamdan kovmadan asla gitmiyorlardı. Aslında Okan'la ayrıca konuşmak istiyordum. Bunu hep planlıyordum ama onlar beni rahat bıraktıklarında nasıl oluyorsa uyuya kalıyordum bir şey sormadan. Bugün kesinlikle öğrenecektim neler olduğunu...

Yemeğimi yedim ve Emre mutfağa gitti. İlaçlarımla birlikte geri döndü. Aslında kendimi iyi hissediyordum. İlk gün ki halim aklıma geldikçe bugün kesinlikle çok iyiydim.

“Bugün kaçış yok. Dökülün bakalım.” dedim gözlerimi kısıp hepsinin yüzlerinde dolaştırdım. Derman yine yanı başıma bir sandalye çekti. Kitap okurken de böyle yapıyordu. Okan, Emre ve Akın odadaki kanepeye oturdular.

“Ben anlatayım yoksa bunlar içine kendi yorumlarını da katıp destan yazarlar.” dedi diğerlerine bakıp. Onlar da başlarını salladılar.

“Benim için hiç fark etmez. Ben sadece neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Özellikle de nasıl kurtulduğumu.” dedim ona dikkatle bakarak.

“Senin yakalandığını öğrendiğimizde açıkçası hepimiz şoka girmiştik. Senin konuşmayacağını biliyorduk. Onun için çok rahattık. Bakma öyle sana taş atmak için söylemiyorum. O anki durumu anlatıyorum.” güldüm yüz ifadesine.

“Sonra beklemeye karar verdik. Ama içimizde çok sabırsız olanlar vardı.” dedi kirpiklerinin altından Okan'a bakarak. Okan dudaklarını birbirine bastırdı.” Ama elimizden gelen bir şey yoktu. Nerede olduğunu bilmiyorduk. Evden gitmemizi söylediler ama biz sen konuşmayacağın için gitmeyeceğimizi söylemiştik. Hele Okan isyan çıkardı neredeyse. Tabii ben o zamanki tepkisini anlayamamıştım.” Yine Okan'a baktı sinsi bir gülüşle.

“Ama belki de ölmüştün. Sadece senden haber bekliyorduk. Sonra yeni bir eleman seçmek zorunda kaldık. Biz gidip almadık, onlar getirdiler. Ama kızı

görmelisin, berbattı. Dişlerimi sıkmaktan ikisini kırdım. Neyse onu def ettiğimiz gün senden haber geldi. Bİz gidecektik senin söylediğin gibi. İkinci bir mesaj patrondan gelince gidemedik. Kafanı uçuracaklarını söylüyordu.” Ve durdu. Burada bir süre düşündü. Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım konuşması için. Ama o yine de sustu.

“Aslında size kaçmanızı söylemiştim. Ya siz de yakalansaydınız! Ve ben sizin için bir hiçtim öyle değil mi? Bunu düşünmeniz gerekiyordu.” dedim kaşlarımı çatarak. Tamam, gelmelerine çok sevinmişim, ‘hiç’ olmadığıma da, en azından onlar için... Yine de kendilerini yakabilirlerdi.

“Bak Nehir, öncelikle sen bizim için bir hiç değilmişsin. Biz bunu sen yakalandığında çok iyi anladık. Gerçi bazılarımız için çok daha farklıymışsın ...” yine sinsi bir gülüş Okan’ı buldu. Kalbim hopladı bir anda. Bunların bir anlamı olabilir miydi? Yanılmak istemiyordum yine. Bunun için bu bakışmaların fazla üzerinde durmamaya karar verdim. Zaten benimle aynı düşünceler içinde olmasını nasıl bekleyebilirdim ki... Mazim herkes tarafından bilinen iğrenç bir gerçektir.

“Teşekkür ederim.” dedim kızarak. Düşüncelerime dalmışken, konuşmayı unutmuştum.

“Eğer biz gelmeseydik bile Emre ve Okan zaten geleceklerdi. Ve biz onları asla yalnız bırakmayız. Neyse fabrikaya geldiğimizde büyük bir çatışmanın ortasına düştük. Seni gördüğümüz anda Okan yanına gelmek için acele etti. Kendini kaybetmiş gibiydi ve ben de peşinden gitmek zorunda kaldım onu korumak için. Emre ve Akın iki tarafın arasında kalmıştı. Polisler ve bizimkilerin. Sonra sen bizi gördün işte. Tanrı aşkına orada ne yapıyordun? BİR tarafına kramp mı girmişti? Ne bileyim ayağına falan. Takılıp kaldın öyle.”

“O an yeni bir şeyi fark ediyordum.” dedim Okan’a bakıp. O saniyeleri hatırlıyor olmalıydı. Evet, gözlerinde gördüğüm karşılık hatırlıyor olduğunu anlatıyordu.

“Tam zamanını seçmişsin Nehir. Baktık ki senin hareket edeceğin yok Okan yanına fırladı. Omzundan isabet aldı ama durmadı. Aynı anda sen üç yerinden isabet aldın. Ve neredeyse felç kalacaktın.” işaret parmağı havada sanki bir baba gibi azarlıyordu beni. Gözlerim ilk önce Okan’a kaydı. Onun yara aldığını anlayamamıştım. Gözlerini kapadı bir kez. Ona gülümsedim. Sonra Derman’a döndüm.

“Özür dilerim babacım.” dedim ve odanın içini kahkahalar sardı.

“Deli kız. Sen cidden delisin. Neyse dinlemek istiyor musun?” diye sordu. Başımı salladım. “Okan seni yerde sürümeye başladı. Bana kadar geldiniz ve sonra seni kollarına aldı. SİZ önden ben arkanızdan koşturuyorduk. Emre ve Akın’ı içeride bıraktık. Her yeri polisler ve bizimkilerin adamları sarmıştı. Arabayı bıraktığımız yere kadar hiç durmadan ilerledik, seni arkaya yerleştirdik. Çok kan kaybediyordun. Emre ve Akın’ı beklemek zorundaydık. Sonra onlar çıktılar ve saklandığımız yere geldiler. Tam arabalara yerleşirken Ersin denen o polis çıktı bir anda karşımıza.” Buna kaşlarımı kaldırdım. Acaba onu öldürmüşler miydi?

“Okan, seni bırakıp onunla dövüşmek için gidiyordu. Ama Emre onu durdurdu. Her nasılsa bu aralar kafası çalışıyor gibi.”

“Kendini beğenmiş. Hepinize bin basarım.” dedi Emre kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Adamın yalnız geldiğine dikkat çekti. Eğer bize gerçekten zarar vermek isteseydi, adamlarını da getirirdi. Yanımıza kadar geldi. ‘Teslim olun.’ dedi silahını bile kaldırmadan. Okan öne atladı. Senin yaralı olduğunu ve gitmek zorunda olduğumuzu söyledi. Sonra aralarında bir sürü tartışma oldu. Ben o ara seninle ilgileniyordum. Kanamanı durdurmam lazımdı.” dedi ve Okan’a baktı.

“Adamla senin için anlaşma yapmaya çalışıyordum.” dedi Okan gülümseyerek.

“Ne anlaşması?” diye sordum merakla.

“Hepsini tam hatırlamıyorum konuştuklarımızın çünkü çok telaşlıydım. Senin böyle bir şey yaparak onlara büyük bir fedakarlık yaptığını söyledim ve ölüyor olduğunu. Bizi hiç bir suretle yakalayamayacağını söyledim. Ve seni serbest bırakmasını... Yani gitmemize izin ver dedim. Adam bana şok içinde bakıyordu ama zaten seni tutmak istemediği belliydi. ‘durumu çok mu kötü?’ diye sordu bana, ben de çok fazla, zaman kaybedemeyeceğimiz kadar kötü dedim. Biraz düşündü, saçlarını falan çekti. ‘Onu tanıyacak herkes. Ama ölü olarak. İyi saklanın ikinciye sizi kesinlikle yakarım. Ve bunu Nehir için yapıyorum. O sizi korumak için neredeyse ölüyordu. Ağzını açmadı. Hadi gidin.’ dedi.”

“Ciddi misin?” diye sordum şaşkınlıkla. Koruduğum birileri olduğunu biliyordu. Bunu bana işkence odasında da söylemişti.

“Evet. Ertesi gün ve daha sonra bir kaç gün daha hep haberlerde bir kahraman olarak anıldın. Şehit olduğun söylendi. Bunu Ersin ayarlamış olmalı. Ve sanırım buna sevinebilirsin. Ailen de oradaydı. Hatta bir kaç kez televizyon programlarına konuk oldular.” dedi Derman gülümseyerek. Gözümden düşen

damlaya engel olmak istediysem de yapamadım. Demek ailemde oradaydı.

“Bana hala kızıyorlar mıydı? Belki de ona oh olsun demişlerdir.” dedim dişlerimin arasından.

“Hiç öyle değillerdi Nehir.” dedi Akın. “Annen suç bizde diye ağlayarak bağırdı sürekli. Gerçi ne demek istedi kimse anlamadı ama.” diye devam etti ve omuz silkti.

“Ben anladım. Önemli bir şey değil.” dedim ve Derman’a döndüm. Ailemden bir kelime daha duymak istemiyordum.

“Sonra seni bizim doktora götürdük.” dedi Derman. Beni anlamıştı biliyorum. Konuyu hemen değiştirdi “Onun evinde ameliyat oldun. Ama hiç umudum yoktu. Uzun bir süre orada kaldık ama daha fazla orada duramazdık. Neyse bir ambulans ayarlandı ve seni buraya kadar getirdik.” dedi ellerini birbirine vurarak. Sanırım her şey bu kadar. Vay be.

“Burası neresi?” diye sordum. Daha pencerelerden bile bakmamıştım. Tek gördüğüm büyük bir holdü.

“Burası Rize.”

“Rize mi?”

“Evet. Ayder Yaylası. Havası sana çok iyi gelecek. Ama sen iyi olunca yurt dışına çıkacağız. Bağlantıları yapmaya başladık.” dedi Akın.

“Civcivim artık keyfin için gezeceksin.” dedi Emre kalkıp yanıma gelerek. Sonra eğilip alnımdan öptü.

“Bizi çok korkuttun.” dedi ve sonra Okan’a döndü. Ona ne yaptı bilmiyorum ama Okan başını salladı.

“Neyse. Artık böyle şeylerle uğraşmayız herhalde.” dedim ben de elini tutarak.

“Orası meçhul. Bir gidelim, bakarız.” dedi Emre göz kırparak. “Hadi artık biraz dinlensin.” dedi Derman’a bakıp. Üçü birden dışarı çıktılar. Sonra Okan gelip yatağımın yanı başındaki sandalyeye oturdu.

“Üzerini örtmemi ister misin? Eğer uyuyacaksan...” Ayaklarımın ucunda toplanmış olan pikeye uzandı. Heyecanlı bir hali vardı.

“İyiyim. Uyumak istemiyorum zaten sürekli uyuyorum.” dedim yüzümü buruşturarak. Tekrar oturup ifademe gülümsedi.

“İlaçlardan.” dedi kısaca. “Film izlemek ister misin?” diye sordu sonra. Sadece benim iyi hissetmemi istiyordu. Bunu anlayabiliyordum.

“İstemem sağ ol.”

“Gerçi filmler Emre’ye ait. İçinden her türlü şey çıkabilir.” dedi hafifçe gülerek.

“Bence de.” dedim dudaklarımı bükerek.

BİR süre sustuk. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ona bakmıyordum ama gözlerini dikip bana baktığını anlayınca organlarım içeride yer değiştiriyordu sanki. Eğer mümkün olsaydı, kalbimi ellerimle tutup ‘sakin ol!’ demek isterdim. Beynimden emirler gönderip dursam da pek bir işe yaramıyordu. Onu daha öncede görüyordum, birçok zaman göz göze gelmişliğimiz vardı. Ama şimdi neden böyle oluyordu? Baktığım kişi aynıydı. Ama benim görüşüm aynı değildi. O zaman bir erkeğe değil, sadece bir iş arkadaşına veya benim gibi başka bir robota bakıyor gibiydim. İçimde kıpırtı olsa bile geri itiyordum fark etmeden. Çünkü öyle olduğunda biz iş falan yapamazdık. Nitekim de öyle oldu...

“Ne konuşacaktın?” diye sordum bir anda. Evet, bunu istiyordum, eğer geri dönebilseydim benimle ne konuşacağını öğrenmek için çıldırıyordum.

“Anlamadım.” dedi başını yana eğerek. Ellerini birbirine kenetlemiş, dirseklerini dizlerine dayamış oturuyordu.

“Benimle bir şey konuşacaktın.” dedim ona doğru dönerek.

“Ne zaman?” diye sordu anlamayarak.

“Ben yakalanmadan önce, son işe giderken... Sen kapıdaydın ve bana ‘Gelince seninle konuşacağız’ dedin.” ayrıntılarıyla söylüyordum anlaması için.

Hızla doğruldu oturduğu yerde. Sanki boğazına bir şey takılmışçasına yüzü kızarmadan morarmaya geçmişti. Nefes almıyordu. Buna emindim. Bir an endişelenip doğruldum.

“İyi misin?” diye sordum. Ben ayaklanmaya çalışınca derin bir nefes verip çözüldü ve bana uzandı.

“Yat sen! İyiyim ben.” dedi beni omzumdan iterek.

“Ee?” diye sordum tekrar yerine oturduğunda.

“Ne ee’si?” diye sordu oda gözlerini kocaman açarak. ‘Sahtekar’ dedim içimden ve kaşlarımı çattım. Benimle oyun oynuyordu.

“Ne konuşacağımızı sormuştum ama hatırlayamadığına göre pek önemli bir şey değil.” dedim. Sesim oldukça düz çıkıyordu ve gözlerimi kapadım.

“Evet. Yani hayır. Yani demek istediğim... Önemliydi. Çok önemli.” Dedi kekeleyerek. Yine garipleşmişti. Gözlerimi açmadım.

“Neyse... Merak etmiştim sadece. Gerek yok.” dedim soğukça. Sonra hareket etti ve ben gözlerimi açtım. Kapıya doğru sessiz adımlarla ilerliyordu. Galiba onu sıkmıştım.

Kapının kolunu tuttu ve işaret parmağıyla kapıyı gösterdi. Kaşlarımı çatarak onu izledim. Hiçbir şey anlamamıştım. Ve hızla kapıyı açınca kahkahalarımı engel olamadım.

Akın, Emre ve Derman bir anda yerle bütünleşmişlerdi. Okan da kahkaha attı ve yerde yatanları gösterdi. Ben hala gülüyordum.

“Size uyanda kabahat.” dedi Derman sinirle. Yüzü kızarmıştı. Ve sinirle çıkıp bize bakmadan gitti.

“Hep Emre’nin başının altından çıkıyor bunlar.” dedi Akın ve Derman’ın peşinden ilerledi.

“Sanki sizi silah zoruyla tuttum orada. Aklınız yok mu sizin? Hem benden önce dayadınız kulağınızı kapıya, adi herifler. Tüm suçu bana atmayın.” dedi Emre. Her zamanki gibi yüzsüzdü. Bize öpücük yolladı, masum kedi bakışlarından fırlattı ve gitti.

“Yüzsüz şebek.” dedi Okan kapıyı kapatırken. Tekrar sandalyeye oturdu. Gözlerimi kapadım yine. Bir şey söylemek gibi bir niyeti yoktu. Belki de söyleyeceği bir şey yoktu. Ben kendi kendime kuruntu yapmıştım. Ne geri zekalıyım. Yanlış anlamakta üstüme yok. Ama yine de bir şeyler dönüyordu. Mesela kapımızın dinlenmesi gibi.

“Böyle daha iyi.” dedi Okan bir anda. Yine gözlerimi açmadım.

“Ne iyi?” diye sordum.

“Böyle gözlerine bakmadan konuşabilmek daha kolay gibi.” dedi. Sesi çok garip çıkıyordu. Her an bayılacakmış gibi.

“Anlamadım Okan.” dedim ve gözlerimi açarak direkt gözlerinin içine baktım sinirle. Ne yapmak istediğini, ne de söylemek istediğini anlayabiliyordum.

“Şimdi kapa gözlerini desem... İnat eder kapamazsın.” dedi bana doğru biraz daha eğilerek. Yatakta doğrulmak için kıpırdandım. Hemen ayağa kalkıp arkama bir yastık koydu ve tam yanıma oturdu.

“Hiçbir şey anlamıyorum Okan.” dedim başımı sallayarak. “Aklını kaçırmış olabilir misin?” dedim alayla.

“Belki... Bir ara gerçekten kaçırdığımı sandım. Sana yetişmeye çalışırken...” dedi titreyerek. Gözleri kocaman açıldı ve ellerimi buldu. Sonra avucunun içine aldı elimi.

“Şimdi önce ben konuşayım. Sen dinle. Sonra belki kafama serum şişesi falan fırlatmak istersin ya da sürahi... Ama önce ben bitireyim. Anlaştık mı?” dedi başını yana eğerek.

“Anlaştık bakalım.” dedim. Ben gülümsüyordum bu hallerine. Ne olabilirdi ki beni bu kadar kızdıracak?

“Bizi artık biliyorsun. Biz her duygudan uzak olarak yetiştirildik. Sevgiyi pek bilmeyiz, sadece birbirimizi severiz. Sanırım bu da aynı kaderi paylaşıyor olmamızdan kaynaklanıyor. Belki de sevgi değil, alışkanlık... Bilmiyorum doğru kelimeyi. Ben öyle ezbere olan, kalıplaşmış güzel kelimelerden başka kelimelerde bilmiyorum. Sadece kızlara biraz güven vermek için. O kadar. Canım, güzelim, hadi sen yaparsın... Gibi...” bir an sustu. Yutkundu ve devam etti.

“Seninle son dövüştüğümüzde aptal gibi olduğumu fark etmiş olmalısın.” dedi bana aşağıdan bakarak.

“Yanii...” dedim. “Aptallık değil de... Gariplik.”

“Neyse işte... Seni duvara yapıştırmıştım. Gözlerine bakarken aklımdan milyonlarca şey bir anda geçti. Sana söylemek istediğim onca kelime. Ve... Ve sanırım seni öpmek istedim... Bunu çok istedim. Ama olmazdı sen ekibin elemanıydın ve bizde öyle şeyler olmamalıydı. Ve zaten öpüşmek nasıl bir şey,

nasıl olur bilmiyorum...” Soluksuz konuşuyordu. Ve sanırım birazdan bayılacaktım. Belki de rüya görüyordum. Birinin beni çimdiklemesi lazımdı. Gözlerimi şokla açmış onu dinliyordum.

“Ben, dediğim gibi. Öyle güzel aşk sözcüklerini fısıldayamam kulağına. Romeo gibi olamam, ya da herhangi bir aşık gibi. Ama şunu biliyorum ki... Senin için ölebilirim. Çünkü senin olmadığın bir saniyeye bile katlanamıyorum. Sanırım buna aşk deniyor... Böyle gariplikler de bunun için. Seni seviyorum Nehir... Belki beni istemeyebilirsin, bunu anlarım. Ama söylemezsem de olmazdı. İçimden taşacakmış gibi oluyor. Senden öyle bir tepki görmedim hiç... Ve buna kendimi hazırladım. Yani beni sadece ekibin diğer üyeleri gibi seviyor olabilirsin... Bunun farkın-“

“Seni seviyorum.”

“Aslında biraz içimde umut vardı ama-“

“Okan, seni seviyorum”

“Yine de sen bilirsin ben senin canını... NE?”

“Seni seviyorum. Aynı şekilde...”

“Gerçekten mi?” Bu şaşkınlığına ve şaşkın yüzüne güldüm.

“Gerçekten. Ama... Bildiğin bir geçmiş var. Bunu yok sayamazsın. Senin için zor olmayacak mı?” dedim kaşlarımı çatarak. Şimdi bu duygu yoğunluğunda böyle düşünüyor olabilirdi ama sonra... Erkekler her zaman aynıdır.

“Geçmiş mi? Bu umurumda değil Nehir. Belki biraz acayip olacak ama eğer o geçmiş olmasaydı seninle ikimizin yan yana gelmesi gibi bir durum olmayacaktı. Benim sadece sen umurumdasın.. Seni seviyorum daha ötesi yok bunun.” dedi , sağ elini havaya kaldırdı ve yavaşça yanağımda gezdirdi. Sonra gülümsedi. ”Sürahi falan fırlatmayacaksın yani kafama?” dedi bana biraz daha yaklaşıp.

“Sanırım hayır.” dedim. Kızarıyor muydum? Biraz daha yaklaştı... Lanet olsun kalbim dur artık. Diğer elini göğsüme koydu...

“Hey... Gümbürtüye bak...” dedi sırtarak. Ve dudaklarıma kadar geldi. “Deneyebilir miyim?” diye sordu. Hiçbir şey söylemedim. “Bunu evet olarak kabul ediyorum.” dedi ve dudaklarıma yapıştı. Sanırım şoktaydım. Ama dudaklarım ben emir vermeden ona eşlik ediyordu. Daha önce öpüşmemiştim.

Şimdi bunu anlıyordum. İlk defa gerçekten öpüşüyordum. Bu harikaydı. Ve sonra dudaklarımı hızla çekti.

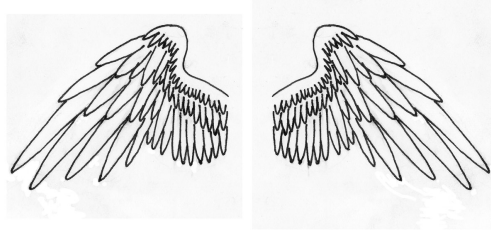
“Nefes almayı unuttuk.” dedi gülümseyerek.

“Sanırım.” dedim. Şimdi ne konuşacaktım ben? Ona ne diyecektim? Beynim boşalmış gibiydi. Bana uzun uzun baktı. Elimi götürüp kalbinin üzerine koydu. Onun kalbi de gümbürdüyordu.

“Hissedebiliyor musun?” diye sordu. Başımı salladım. Sonra bir şey söylemedi ve yanıma uzandı. Başımı omzuna dayadım. Sonra ona dönüp sıkıca sarıldım. Bu duyguyu özlemiştim.

Güven...

Kaybedene kadar kıymetini anlamadığım o harika duygu, tekrar içimde harekete geçmişti bile...

21

İyileşmişim...

Öyle ki Okan’la yine dövüşüyorduk. Tam iki hafta ve ben bomba gibiydim. İlk ayaklandığım gün bir parti yaptık. Çok eğlenmiştik. Emre deli gibi içmişti. Tabii bizde... Okan’la aynı odada kalıyorduk. Ama öpüşmekten başka birbirimize yaklaşmamıştık. Derman tüm bağlantılarımızı yapmıştı yola çıkmak için. Denizden gidecektik. Büyük bir yat satın almıştık. Gideceğimiz yere tam olarak karar vermemiştik. Emre’ye kalsa harita üzerinde herhangi bir yeri gözü kapalı seçecek ve oraya gidecektik.

Derman her zamanki gibi daha akıllıca düşünüyordu. Evet, çok paramız vardı ama yine de bir iş yapmak zorundaydık. Akın da tabii ki her zaman Derman’la birlikte düşünürdü. Biz... Okan ve ben biraz aşk sarhoşu gibiydik. Emre bize ‘Cıvıklar’ diyordu artık. Ama biliyordum ki bizim kadar mutluydu. Emre ile aramızda bambaşka bir şey vardı. Kardeşlikten çok daha öte gibiydi... Neydi bilmiyorum ama birbirimizin gözlerine bakınca anlıyorduk ne hissettiğimizi.

Sabah erken kalmak için odalarımıza çekilmiştik. Erkenden yola çıkacaktık. Yat, bizi limanda bekliyor olacaktı. Burayı seviyordum, bana huzur veriyordu. Ve böyle temiz havayı bir daha nerede bulacaktık ki?

“Burayı seviyorsun biliyorum ama gitmek zorundayız tatlım.” dedi Okan bana sıkıca sarılarak.

“Evet. Öyle görünüyor.” dedim. Kollarının altında kedi gibi kıvrılmıştım. Ne

kadar şımarabiliyorsam şımarıyordum.

“Deniz yolculuğu da güzel olacak.” dedi ve çenemden tutup başımı kaldırdı.

“Olabilir.” dedim. Aslında gözlerim dudaklarına takılmıştı. Söylediği çok da umurumda değildi. Yavaşça eğilip dudaklarıma bastırdı dudaklarını. Artık öpüşmeyi öğrenmiş gibi görünüyordu. Biranda gülümsedim.

“Ne?” dedi dudaklarını çekmeden.

“Öğrenmişsin.” dedim kıkırdayarak.

“Sen benimle dalgamı geçiyorsun?” dedi sahte bir kızgınlıkla.

“Hayır. Dudaklarım bana öyle söylüyorlar.” dedim ve tekrar dudaklarına yapıştım. Ama daha fazlasını istiyordum. Bunu gerçekten istiyordum. Ve o da bunun farkındaydı. Bir iki dakika içinde çıplak kalmıştık bile...

Demek böyle hissettiriyormuş! Bir ten bir tene değdiğinde böyle tarifi imkansız duygular çıkıyormuş ortaya...

Yıllarca tenim birçok tenle bütünleşti ama hepsinde kustum, nefret ettim. Onlardan nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Bu dünyadan nefret ettim.

Ama şimdi...

Bunun tarifinin imkanı yok. Çünkü içinde aşk var, güven var. Sadece temiz duygular var... İçeriye sızan ışıklar, arada yüzünü aydınlatıyordu. Gözlerindeki arzuyu ve şehveti yakalıyorum ya da birazdan eriyecekmiş gibi görünen yüz ifadesini. Ara sıra sığ dudaklarında çıkan küçük iniltileri... Bunları hiç bu kadar gerçek yaşamamıştım. Ellerinin dokunuşu beni gecenin karanlığında aya yolculuğa çıkarıyormuş gibi, dudaklarının değdiği yerlerden kıvılcım çıkıyormuş gibi, tırnak uçlarıma varana kadar bir ürperti... Bu nasıl oluyor? Yanma ve titreme aynı anda... Ve elimin dokunduğu yerler alev almış gibi... Birazdan yanacağız ikimizde ve öleceğiz...

Aşkla öleceğiz...

Sanırım umurumuzda olmaz. İki aç insan birbirini ancak bu şekilde doyurabilirdi. Gürültülü ve kendinden geçmiş bir şekilde...

“Yeter artık! Burada uyumaya çalışıyoruz. Ne yapıyorsunuz futbol maçı mı?”

Evet, kesinlikle kendimizden geçmiştik. Biranda pikenin altına saklanıp kıkırdamaya başladık. Ve hiç sesimizi çıkarmadık. Emre hala kapının önünde duruyor olabilirdi.

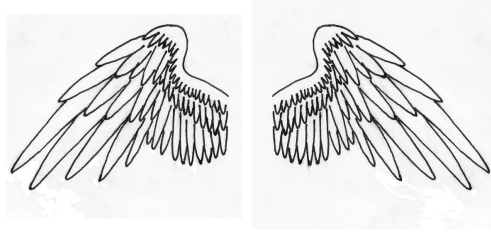
“Erken yatın sizde! Sabah yola çıkacağız.” diye bağırdı yine sinirle. Söylene söylene çıkıyordu merdivenleri.

“Şşş... Sessiz ol” dedim Okan’a hala kıkırdayarak.

“Kolaysa sen ol.” dedi ve biz yine maçıımıza kaldığı yerden devam ettik.

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

SONSÖZ

“Oraya varınca ilk işim bir hatun bulmak kendime.” Emre kaptan şapkasını takmış, elinde eski evden alabildiği dizüstü bilgisayarı, masasına koymuş, ağzında sigara yine gevezelik yapıyordu.

“Sen isteyebilirsin tabii. Ama seni isteyen olur mu bilemiyorum.” dedi Derman Emre’ye bakmadan... Yine suratsızdı. Sürekli plan yapıp duruyordu.

Atlas okyanusu’na doğru ilerliyorduk. Deniz yolculuğu gerçekten eğlenceliydi. İspanya’da Palma adasına gidecektik. Kanarya takımadalarından bir tanesiydi ve Emre’nin bize gösterdiği fotoğraflara bakılırsa mükemmel bir yerdi. Derman orada işletme imkanı yakalayabileceğimizi düşünüyordu. Paramız oldukça çoktu. Özellikle benim param hepsinin toplamının iki katıydı. Ama aramızda senin benim diye bir şey yoktu. Bizi hem geçindirecek hem de zamanımızı değerlendirecek bir yer açmak istiyordu. Turist yoğunluğunu düşünürsek mümkündü.

“Siftir” dedi Emre ve ayağa kalktı. Gözleri şokla açılmış tek tek yüzlerimizde dolaştırıyordu gözlerini. Hepimiz ayaklandık tabii ki...

“Ne oldu?” diye sordu Okan. Kenetli ellerimizi ayırdı, hızla yanına ilerledi.

“Ekranda bulunan maili oku lütfen.” dedi sesi titriyordu. Merak ettim ve hızla yanlarına ilerledim. Derman ve Akın da bilgisayarın içine düşecekmiş gibi bakıyorlardı. Okan gelen mesajı okudu.

“Selam çocuklar... Şaşırdınız biliyorum... Ama size daha çok sürprizlerim

olacak! Yeni elemanlar size bin basar. Harikalar. Ve o fahişeye söyleyin. Ölmek için bana yalvaracak. Onu kendim parçalayacağım... Size gelince... Sizin de sonunuz harika olmayacak tabii ki. Hangi son harika olabilir ki? Gözünüzü dört açın, ensenizde nefesimi hissedeceksiniz. Aysun Kuloğlu.”

Uzun bir sessizlik oldu. Hepsi bembeyaz olmuştu. Alayla yüzlerine baktım. Ediz Bey’in eşi demek bize savaş açacaktı. Hiçbir şeyden korkmuyordum. Ve bizi bitirmek öyle kolay değildi. Evet eli kolu bizden daha uzundu ama biz onlar gibi tecrübesiz değildik.

“Sana nasıl mesaj atabiliyor?” diye sordum kayıtsızca.

“Bu evden aldığım dizüstü. Çok zor olmamıştır.” dedi Emre buz gibi bir sesle.

“Ee. Ne yapacağız?” diye sordu Derman. Suratsız yüzü iyice asılmıştı.

“Nerede olduğunu asla bilemeyiz. Yoksa tepelerine binmek kolay olurdu.” dedi Akın.

“Adımlarımızı dikkatli atacağız. Bu kadın çok tehlikeli.” dedi Okan. Hepsi kara kara düşünüyordu. Sadece blöf yapıyor da olabilirdi. Elinde sadece yeni yetişmiş hiçbir şeyden anlamayan dört eleman vardı. Ve belki de bir kız. Ama bizim kadar iyi olamazlardı. Belki bir de Aysun Hanım’ın yanında götürebildiği birkaç adamı...

“Hey... Ödleğ olduğunuzu düşünmeye başlayacağım! Ya da yaşlandınız mı ne?” dedim kıkırdarak. Hepsi bir anda dönüp bana baktı.

“Sen ne düşünüyorsun ki? Kadın çok tehlikeli.” dedi Okan. Bana doğru geliyordu. Ellerimizi birbirine kenetledi. Ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Kemiklerini un ufak etmek eğlenceli olacak. Bir intikam borcum var!” dedim hepsine tek tek baktım ve gülümsedim...

Bu bir son değildi. Belki de yeni bir başlangıçtı ama ben artık pişmiştim. Aysun Kuloğlu benim yanımda bir hiçti. Emre bir anda havaya girmişti. Akın ve Derman’ın yüzünden de tepkimin hoşlarına gittiklerini anlamıştım...

“Sana hayranım...” dedi Okan dudaklarımdan öperken... “Gelsinler bakalım.”

“Ellerim kaşınıyor aşkım...”

“Aşkım?”

“Değil misin?”

“Sen benim her şeyimsin...”

---“Sanırım bu bir son değil!”---

S.S. ATICI

S.S. Atıcı’nın yazdığı en sonra kitaplardan haberiniz olmasını, sorularınızın cevaplanmasını, isteklerinizi, eleştirilerinizi veya yorumlarınızı ;

Facebook: **S.S. Atıcı Okurları**

<https://www.facebook.com/pages/SS-At%C4%B1c%C4%B1-Okurlar%C4%B1/195665857195753>

İletebilir ve bizlere ulaşabilirsiniz.

S.S. ATICI’NIN DİĞER KİTAPLARI:

LEONARD

KİMLİKSİZ

TOPLAMA KAMPI